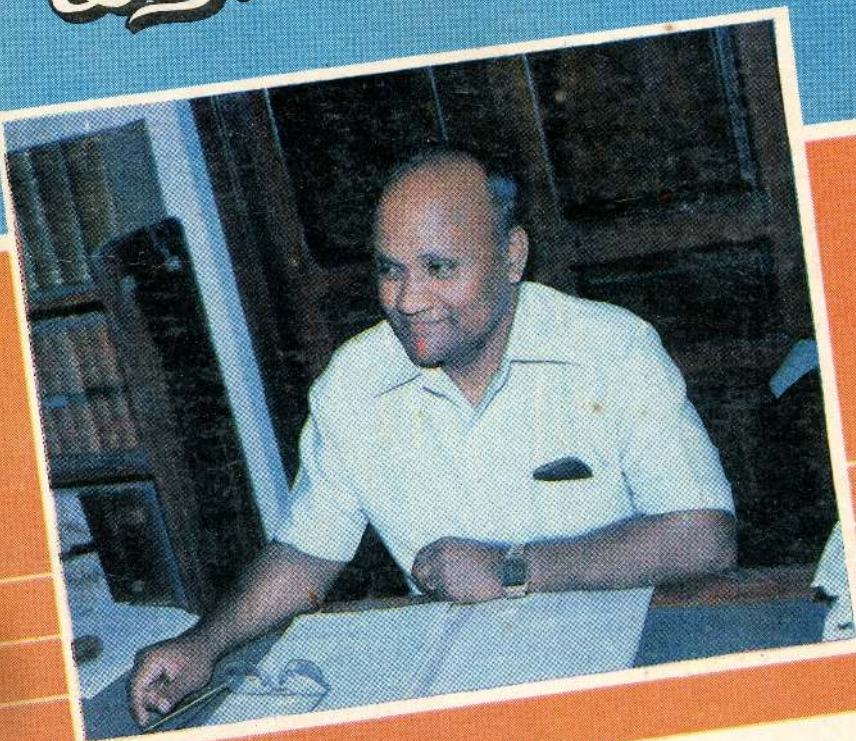

இலட்சிய இதயங்களை...

அ. அ. லிங்காச்சாரி

இலட்சிய இதயங்களோடு

அ அமிர்தலிங்கம்

(முன்னாள் இலங்கை நாடாளுமன்ற
எதிர்கட்சித் தலைவர்)

நாவலர் அமிர்தலிங்கம்

இலக்கியப் பேரவை

63, காமாட்சியம்மன் கோவில் தெரு,

புதுச்சேரி—605 001

Title : Ilatchiya Ithayangalodu
Edition : First Edition (13-7-1990)
Author : Hon'ble A. AMIRTHALINGAM
SRI LANKA
Pages : 200
Price : Rs 30/=

Printer : Vetri Achagam
MADRAS-600 014

Wrapper : Senthil Andavar offset Printers,
Pondicherry-605 004.

மறைந்த இலங்கைத் தமிழர் தலைவர்
அ. அமிர் தலிங்கம் அவர்கள் இலங்கை
நாளேடுகளில் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

அன்புரை

மாண்புமிகு நா. மணிமாறன் M.A.,
கல்வி மற்றும் உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர்
புதுவை அரசு, புதுவை.

அமிழ்தம் என்று வழங்கப்படும் பொருளைக் கண்ட வருமில்லை கண்டு உண்டவருமில்லை. அது வானோர் உலகத்தில் கிடைக்கும் பொருள் என்பர். கற்பகத்தரு, காமதேனு, அமிழ்தம் இம்மூன்றும் வானுலகிலே காணக் கூடியவை. கிடைக்காத, பார்க்காத பொருள் பற்றி யெல்லாம் நம்மவர் கற்பனை செய்து காவியம் படைப்பர். ஆனால், நம்மிடையே உலாவி, நாம் கண்டு பேசத் தக்கப் பொருளாகி, நட்பொடு பழகி, மக்களுக்குத் தொண்டாற்றி நாலலராய், நற்றமிழ்ப் பற்றாளராய் விளங்கிய கிடைத்தற்கரிய ஓர் உயர்ந்த, உன்னதமான அமிழ்தத்தை நாம் இன்று இழந்து விட்டோம். அவரைப் பற்றியெல்லாம் வெளியுலகம் தெரிந்துகொள்ள நூல்கள் படைக்க வேண்டும்.

அமிழ்தமே படைத்த இந்த அமிழ்த மொழி நூலைப் படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. எத்தனையோ

லிங்கம் இருந்தாலும் நம் அமிர்தலிங்கம் ஆவாரா என்பதே பேச்சு. அவரும், அவர் துணைவியார் திருவாட்டி மங்கையர்க்கரசி அம்மையாரும் புதுவை மக்களிடையே நன்கு அறிமுகமானவர்கள் பல முறை இங்கு வந்து பொதுமேடைகளில் தங்கள் நாட்டின் சிக்கலைப் பற்றியெல்லாம் பேசியதை நாம் மறந்தவிட முடியாது அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த, இலட்சியவாதியை, நன்முறையில் பாடுபட்ட காந்திய நெறித் தோன்றலை நாம் காணமுடியாமல் போனாலும், அவர் தம் படைப்பினை நம்மிடையே விட்டுச் சென்றுள்ளார். “இலட்சிய இதயங்களோடு” என்னும் இந்நூலைப் படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஒரு குறிக்கோளை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் இலட்சிய இளைஞர் களுக்கு இந்நூல் ஒரு வழிகாட்டி, உலக இதயங்களோடு இவர் இந்நூல் வழி உறவாடுகிறார்.

காந்திய நெறிக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்து ஈழமண்ணில் இன்னல் களைய பாடுபட்ட தந்தை செல்வாவின் சீரிய தலைமையில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் போதே, விடுதலை வேள்வியில் குதித்தவர் (1947) சுதந்திர வேட்கையால் உந்தப்படவே, பல்கலைக்கழக வளாகத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டவர். அது நாள் முதற்கொண்டு ஈழ மண்ணுக்கு இதய பூர்வமாய் பாடுபட்டவர்.

இந்நூலைப் படிக்கும் பொழுது அவரே நம்மிடம் நேரில் பேசுவதுபோல் உள்ளது. சிக்கலை அவிழ்க்கும் அணுகுமுறையில் அவர்தம் ஆழ்ந்த பட்டறிவு பளிச்சிடுகின்றது. நேர்த்தியான கருத்து மணிகளை இந்நூலில் காண்கிறோம். உண்மையில் நாட்டுப் பற்றுள்ள ஒவ்வொரு இளைஞரும் இந்நூலைப் படிக்க வேண்டும். அறிவுப் பெட்டகமாய்க் கருத்துப் பேழையாய்க் காலமெல்லாம் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய நூலாக இதனைப் படைத்துள்ளார். கருத்துக் கோவையும் சிந்தனைத் தெளிவும் இந்நூல் வழி அறிகின்றோம். அனைவரும் படித்தின்புற வேண்டிய இந்நூலை வெளிக் கொணர்ந்த புதுவை, நாவலர் அமிர்தலிங்கம் இலக்கியப் பேரவையினரைப் பாராட்டுகிறேன்.

மாவை. சோ. சேனாதிராஜா
நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்
இலங்கை.

முகவுரை

அமிர் வரலாற்றின்
அலை வரிசைகள்

பத்து இலட்சம் மலையகத்தமிழர் குடியரிமை, வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட, குடியரிமைச் சட்டம் 1948-ல் ஐ. தே. க. அரசு நிறைவேற்றியதை எதிர்த்ததுடன் ஆரம்பித்ததுதான் தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையிலான தமிழரசுக்கட்சி. இந்தச் சட்டம் வந்தபொழுது, திரு. சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம், (தந்தை செல்வா) அவர்கள், “இன்று இந்தியத் தமிழனுக்கு அநீதி இழைக்கப்படுகிறது. நாளை மொழிப் பிரச்சனை வரும்போது இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கும் இதேகதி நேரிடும். எனவே, இன்றே நாமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வநீதியை எதிர்க்க வேண்டும்” (நாடாளுமன்ற நடவடிக்கை 10-12-1948) என்று நாடாளுமன்றத்தில் தீர்க்க தரிசனத்துடன் கூறி எதிர்த்து நின்றார்.

1956 ஆனி 5, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில், அப்பொழுது ஆட்சி செய்த சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, அதன் பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ, ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள், இலங்கை நாட்டின் ஆட்சிமொழி, அரசு மொழி, “தனிச் சிங்களம்” (Singhala Only) மட்டும் என்ற பிரேரணையை அரசியற் சட்டமாக்குவதற்கு நாடாளுமன்றத்தில் முன் மொழிந்தார். சிங்களமும் தமிழும் சமஉரிமை என்ற ஆட்சி மொழிச்சட்டம் அகற்றப்படுகிறது.

1956 ஆனி 5 இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனை. இலங்கை நாடாளுமன்றத்திற்கு எதிரில் காலிமுக மைதானத்தில் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்தும் தமிழுக்குச் சமஉரிமை கோரியும் தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையில் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் தொடங்கியது. அமரர்கள் வன்னியசிங்கம், நாகநாதன் ஆகிய தலைவர்கள் உட்பட நூற்றுக்கணக்கான தமிழரசுத் தொண்டர்கள் அரசினால் ஏவி விடப்பட்ட சிங்களக் குண்டர்களால் அடித்து, உதைக்கப்பட்டனர். கருங்கற்களால், மூங்கிற் தடிகளால் தாக்கப்பட்டனர். அன்று தளபதி அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் தலை பிளந்து இரத்தம் பீறிட்டது. ஆடைகள் இரத்தம் தோய்ந்தன. தமிழர் இரத்தம் நாடாளுமன்றத்தின் எதிரில் தமிழுக்காகச் கிந்தப்பட்டது.

தளபதி அமிர்தலிங்கம் உடைந்த தலையில் ஆடைத் துண்டினால் கட்டுப் போட்டபடி, இரத்தம் தோய்ந்த ஆடைகளுடன் அன்று (1956 ஆனி 5 நாடாளுமன்றத்தில் நுழைந்தார்; அப்பொழுது நாட்டின் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா கூறுகிறார். "I see the honourable wounds of war" என்கிறார். அந்தப் பிரதமரின் கிண்டல் சித்தரிப்புக்குப் பதிலளித்துத் தளபதி அமிர் அவர்கள் அன்று ஆற்றிய உரை வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கது. அந்த அவையிலே அடுத்து உரை நிகழ்த்திய, அரசியல்துறைக் கலாநிதி, (Roxist) சமசமாஜக் கட்சித் தலைவர் கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா கூறினார், "ஒரு மொழி (சிங்களம் மட்டும்) என்றால் இருநாடு; இரண்டு மொழிகளும் (சிங்களமும் தமிழும்) என்றால் ஒரு நாடு" என எச்சரித்தார். தளபதி அமிரின் தலை பிளக்கப் பட்டது; இலங்கை இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. பிரதமர் பண்டாரவின் கல்விச்சகம், சொல்வீச்சகம் எத்தனை இரத்தக்

களரிகளை இலங்கையில் ஏற்படுத்தி விட்டன. அந்தப் பிரதமரைச் சிங்களப் புத்த துறவியே சுட்டுக் கொன்றாராம்.

தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் மீதான நாடாளுமன்ற விவாதம், தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்கள், தொண்டர்கள், தமிழ் மக்கள் தாக்கப்பட்டு இரத்தம் தோய்ந்த செய்திகள் நாட்டு மக்களிடம் பரவியது. தமிழின எழுச்சி பொங்கியது. தமிழர் போராட்டம் வெடித்தது. போராட்டத்தின் நாயகன் தளபதி அமிர் இரத்தம் தோய்ந்த தமிழ் மக்கள் போராட்ட வரலாற்று நாயகன், அன்று முதல் நாற்பதாண்டு காலம், தன் துணைவி மங்கையர்க்கரசி அவர்களுடன், தமிழர் விடுதலைக்குத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்தார். அவர்கள் பங்கு பெறாதபோராட்டம் இல்லை—அவர்கள் காணாத களங்களில்லை—அவர்களில்லாத மாநாடுகளில்லை—அவர்கள் பாதம்படாத தமிழர் ஊர்களில்லை என்னும் அளவுக்கு மக்களோடு மக்களாக போராட்ட வரலாற்றோடு இணைந்தவர்கள்.

1973 'செப்டம்பர்' 17 தமிழரசுக் கட்சி மாநாடு—தளபதி அமிர், தந்தை செல்வா முன்னிலையில் தலைவர் ஆகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அப்பொழுது நாமெல்லாம் சிங்களச் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருந்த காலம். இத்தாலிய நாட்டு இளைஞர்களைக் “கரிபால்டி” அழைத்தது போலவே இளைஞர்களை அழைத்தார், அவர் உரையில்,

“உடனடியாக நாம் தரக்கூடியது பொலிசாரின் அடி, பட்டாளத்தினரின் இடி, சிறை வாழ்க்கை, துன்பம், சில சமயம் வீரமரணமாகவும் இருக்கலாம். இவற்றைத் தாண்டிச் சென்றால், விடுதலை பெற்ற தமிழீழம்—சாதி

பேதம் ஒழிந்த தமிழர் சமுதாயம்—உண்மையான சமதர்மம் மிளிரும் ஈழத்தமிழகம்* இத்தாலிய நாட்டு இளைஞர்களைக் கரிபால்டி அழைத்ததுபோல் உங்களை நாம் அழைக்கின்றோம்** என இளம் தமிழர் சமுதாயத்தை அழைத்தார். இறுதிவரை தமிழ் மக்கள் விடிவுக்காக உழைத்தார். அப்பழுக்கற்ற தியாகம்—நாற்பதாண்டுகள் — தமிழின விடுதலைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த தலைமகனுக்கு, நான்கு துப்பாக்கிக் குண்டுகள் தலையிலும் மார்பிலும்!

தனது உயிருக்கு ஆபத்து உண்டு, மரணம் என்று அஞ்சாது, தன் நாட்டுத் தமிழ் மக்கள் விடுதலைக்குப் போகட்டும் உயிர் என்று அர்ப்பணித்த உத்தமத் தலைவன்—தன் உயிர் போய் விடும் என்று தெரிந்தும் அதைத் தடுப்பதற்குப் பிறர் உயிரைப் போக்க வேண்டுமென்று நினைத்தவரல்ல—ஓர் அறத்தின் வாழ்வு வந்தவர்—வள்ளுவப் பெருந்தகை வாய்மொழிபோல்,

“தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான் பிறிது

இன்னுயிர் நீக்கும் வினை” என்று தன்னை அர்ப்பணித்தவர்—

ஆனால்,

‘தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூதுகவ்வும்
தருமம் மறுபடி வெல்லும்’ எனுமியற்கை
மருமத்தை நம்மாலே உலகங்கற்கும்
வழிதேடி விதி இந்தச் செய்கை செய்தான்
கருமத்தை மேன்மேலும் காண்போம் இன்று
கட்டுண்டோம், பொறுத்திருப்போம்; காலம்மாறும்
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்”

என்று பாரதியின் பாட்டைத் தன் பேச்சில் என்றும் குறிப்பிடும் அயிர் அண்ணர் வாழ்வுதனை தமிழர்

விடுதலைக்கென்றே வளர்த்த விலைமதிப்பற்ற உயிரினை, நான்கு துப்பாக்கிக் குண்டுகளால் பலியெடுத்து விட்டனர் அந்தப்பாவிடிகள்: தமிழினத்தின் தியாகவரலாற்றைப்பலி கொடுத்து விட்டோம், பாவினை அந்தப்பழி சூழும்.

தமிழினத்தின் விடுதலைக்கு இந்திய அரசன் என்றும் இருக்க வேண்டுமென்று தந்தை செல்வாவின் வழியில் அன்னை இந்திராவை தமிழருக்கு நண்பராக்கினார். தமிழினம் அழியும் ஆபத்து என்ற நேரத்தில் இந்தியா தலையிட்டதற்கு இந்த நட்பும் ஒரு பாலம் என்று குறிப்பிட வேண்டும்.

தலைவர் அமிர் இலங்கை நாடாளுமன்றத்தின் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்; 1977 ன் பின் பதவிக்கு வந்த பாரதப்பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய் ஒரு பழமைவாதி-இலங்கையில் அவர் நண்பர் முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனா, அவர் சொல்லைத் தாண்டாத பிரதமர் மொரார்ஜி இலங்கை வந்தபோது தலைவர் அமிரின் வாதங்கள் அவரைக் கவர்ந்தன. உண்மையை ஒத்துக் கொண்டார், தமிழர் நிலைமீது ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவைத் தாண்டி அனுதாபம் கொண்டார். இந்தியாவுக்கு வரவழைத்தார். "பண்டிதர் ஜவகர் நேருவைப் போல் போராடுகிறீர்களே" என பாராட்டினார்.

ஆம், "சொல்ல வல்லன் சோர்விலன் அஞ்சான் அவனை இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது"

என்று வாய்மையும், வீரமும், அறிவும், ஆற்றலும் கொண்ட தமிழ்ப் பண்பாளனாய், உத்தமத் தலைவனாய் அத்தனை தகமைகளையும் தமிழினத்தின், தமிழ்மண்ணின் விடுதலைக்கு அர்ப்பணித்து வாழ்ந்த தலைவர் அமிர் அவர்களே! உலகில் பல நாடுகளுக்கும் சென்றார்.

உலகத்தலைவர்களைச் சந்தித்தார். தமிழர் தலைவர்களைச் சந்தித்தார். தமிழின் விடுதலைக்கு ஆதரவு திரட்டினார்.

தமிழினத்தின் விடுதலைக்குத் திருமலை விடுதலை பெறவேண்டும். சிங்களப் பேரினவாதத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, வல்லாண்மைச் சக்திகள் திருமலையைத் தளமாகப் பாவிப்பதை எதிர்த்து நின்றவர், தமிழ் மக்கள் விடுதலைக்கு பொருத்தமான சமதர்ம விடுதலைக் கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்ததுடன் சர்வதேச அரங்கில், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, ஆனால் அணிசேரா நடுவழிக் கொள்கை, இருப்பினும் இந்திய அரண் இந்துமா சமுத்திர மண்டலத்தில் பிரதானமானது, தவிர்க்க முடியாதது என்ற கொள்கைவழிச் செயலாற்றியவர். இந்த வழிகளின் விரோத சக்திகளின் பின்னணியில் உருவான குண்டுகளுக்குத் தலைவர் அமிர் பலியாகி விட்டார். ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் வெறிக்கு நமது விடுதலைப் போராட்டம் பலியாகிவிட்டது. இவைகளுக்கு எதிரான, சுதந்திர சர்வதேச நடுநிலைக் கொள்கையும், தமிழினத்தின் விடுதலையும் அடித்தளமாகக் கொண்டு, பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றிருந்த ஜனநாயகத் தலைமைத்துவம்—தலைவர் அமிர் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். இது ஒரு ஆழமான பின்னணியை கொண்டது—ஆனால் தமிழினத்தின் விடுதலை என்ற வடிவத்தினுள் தமிழ் சமுதாயத்திற்கிடையிலான ஒற்றுமையின்மை எனும் பலவீனத்தை பயன்படுத்தி இத்தகைய சக்திகள் ஊடுருவி விட்டன.

இவ்விளைவுகளையும், பின்னணிகளையும் தலைவர் அமிர் அறிந்திருந்தார். விழிப்பாகவும் இருந்திருக்கிறார். 1977ம் ஆண்டுக்குப் பின் தமிழினமும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும், அதன் தலைமைத்துவமும் ஒரு சக்தியாக

வளர்ந்திருப்பதை விரும்பாத சக்திகள், இந்த வளர்ச்சியை அழித்துவிட, சிங்கள ஆட்சியினதும் அதன் ஆயுதப்படைகளினதும் படையெடுப்பும் ஆக்கிரமிப்பும் ஒரு புறம்; நம்மத்தியிலும் இயக்கத்திலும் உள்ளும்புறமும் எதிரிகளானோர், சதிகளுக்குப் பலியானோர், திட்டமிட்ட தாக்குதல்கள் மறுபுறம்; இவற்றை அறிந்திருந்த தலைவர் அமிர் விடுத்த எச்சரிக்கைகள் கருத்துக் கருவூலங்கள் தான் இந்நூலில் வெளிவருகின்றன.

தமிழினத்தையும் தமிழர்விடுதலை இயக்கத்தையும், தமிழர் தலைமைத் தத்துவத்தையும் பாதுகாத்திட கேடயமாய், போர் வாளாய் நின்று போராடிய காலத்தில், இயக்கத்தின் கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் குறிப்பாக இளைஞர் மத்தியில் எடுத்துச் சென்றிட “உதய சூரியன்” “செங்கதிர்” ஆகிய ஏடுகளில் அவ்வப்போது ‘இலட்சிய இதயங்களோடு’ என்று தலைவர் அமிர் தன் கைப்பட மனந்திறந்து கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்ட கட்டுரைகளில் கைக்கெட்டிய சிலவற்றைத் தொகுத்துத் தருகின்றார்கள், புதுவை நாவலர் அமிர்தலிங்கம் இலக்கியப் பேரவை அமைப்பினர், அவர்களுக்கு இதயம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள், நன்றிகள்.

இக்கட்டுரைகள் எழுதப்பட்ட கால கட்டங்களில் நான் சிறைகளில் அடைக்கப்படாதிருந்த நேரத்தில் அவருடன் கருத்துப்பரிமாறிக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது மட்டுமல்ல அந்த ஏடுகளுக்குப் பொறுப்பாகவும் இருந்திருக்கிறேன். ‘அறிஞர் அண்ணா தம்பிக்கு’— என்று இயக்க உடன் பிறப்புக்களுடன், ஏட்டினில் உயிர் ஓவியங்களால் அளவளாவி இயக்க இலட்சிய இதயங்கள் அணி வகுத்ததுபோல் தலைவர் அமிர் அவர்களும் ‘இலட்சிய இதயங்களோடு’ உயிருக்கு உயிராக உளமாரக்கருத்துக்களை பரிமாறினார். இலட்சிய இதயங்களை அணிவகுத்தார்.

உலக விடுதலை வரலாறுகளை எடுத்துக்காட்டினார். இலங்கையின் வரலாறு, நமது சமுதாயத்தின்கறைகள்; விடுதலையின் வித்துக்கள், விளைவுகள்; நம் எதிரிகள், நண்பர்கள் யார்; பொது எதிரி யார் என்பவற்றை நேரிய முறையில் எடுத்துச் சொல்லி தமிழினத்தை வழிநடத்தினார். நமது சமுதாயப் பலவீனம் ஒற்றுமையின்மை — ஒன்றுபட்ட தமிழ்ச் சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப, ஒன்றுபட்டதலைமையில் தமிழினத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்திச் செல்லத் தலைவர் அமிர் தன் இறுதிக் காலங்களில் அதிகம் ஈடுபட்டு உழைத்தார். அவர் முயற்சி வெற்றி பெற்றிருப்பின் தமிழினத்தின் அரசியலிஷ விடுதலையும் கிடைத்திருக்கும்.

தலைவர் அமிர் அவர்கள் முயற்சிகள் அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம். நாற்பதாண்டு வரலாற்றை அழித்துவிடலாம் என்றுதான் தலைவர் அமிர் அழிக்கப்பட்டார். உண்மைகள் உறங்கிய பொழுது தலைவர் அமிர் அழிக்கப்பட்டார். ஆனால் உண்மைகள் விழித்தெழும், தமிழினம் விடுதலை பெறும் தலைவர் அமிர் மக்களிடையே வாழ்வார் என்ற நம்பிக்கையுண்டு.

என்றும் அன்புடன்

மாவை. சோ. சேனாதிராஜா.

ச. பரதபுண்ணியன் B. Com,

தலைவர்,

நாவலர் அமிர்தலிங்கம் இலக்கியப் பேரவை,
புதுச்சேரி.

நூல் முகம்

தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக, என்ற குறள் நெறிக்கேற்ப இம்மண்ணில் தோன்றிய சான்றோர் பெருமக்கள் ஒரு சிலரில் ஈழந்தந்த அப்பாபிள்ளை அமிர்தலிங்கமும் ஒருவர். ஈழத் தமிழரின் இன்னலைப் போக்க, அவர்தம் உரிமையை பாதுகாக்க தன்வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்து அவ்வுன்னதப் பணியிலேயே தன் இன்னுயிரையும் நீத்தப்பெருமகனார் நமது அமிர்தலிங்கனார். ஈழத்தமிழரின் இன்னல்களையும், அவர்களின் உரிமை வேட்கையையும் உலக அரங்கிற்கு எடுத்துச் சென்று அந்நாட்டு மக்களின் பிரச்சினைகளை ஓர் உலகப் பிரச்சினையாக்கி பல்வேறு நாட்டுத் தலைவர்களின் ஆதரவையும் பரிவையும் தன் நாவன்மையாலும், அரசியல் விவேகத்தாலும் பெற்றுத்தந்த பேரறிவாளர் நம் அமிர்தலிங்கனார்.

அவர்தம் பணி, ஈழத்தமிழர்களின் இன்னலைப் போக்குவதுடன் அமைவதன்று, அது இவ்வுலகில் தமிழனுக்கென்று ஒரு தனி நாடு காணும் உன்னத இலட்சியத்திற்கு கால்கோளிட்டது.

“மட்டக்களப்பையும் அணுராத புரத்தையும் தெற்கு எல்லையாகவும் வேங்கடத்தை வடக்கெல்லையாகவும் கொண்ட ஒரு சுதந்திரத் தமிழகம் நிறுவப்பட வேண்டுமென்றும், சேதுவை மேடுயர்த்தி வீதியமைக்க வேண்டுமென்றும்...” இவர் மாணவராக இருந்த போதே 1947-ல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றிய ஓர் இலட்சியவாதி.

எனவே ஈழத் தமிழர் மட்டுமல்லாது இவ்வையகத் தமிழர் சமுதாயமே போற்றிப் பாராட்டும் ஓர் உத்தமப் பெருமகனார் நமது அமிர்தலிங்கம். இத்தகைய பெருமகனார் எந்த மண்ணிற்காக தன் வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்தாரோ அதே மண்ணில், எம் மக்களுக்காகப்பாடுபட்டாரோ அம்மக்களிற் சிலராலேயே சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டார், என்பது கொடுமையிலும் கொடுமையன்றோ!

அன்னாரின் வாழ்க்கைத் துணைவியர் திருமதி மங்கையர்க்கரசி அவர்களின் கூற்றுப்படி,

“நாற்பது ஆண்டுகாலம் தமிழ், தமிழர் என்று
அயராது பாடுபட்டவர்
நான்கு குண்டுகளுக்கு இரையாகி விட்டார்”

புகழ்மிக்க புதுவை மக்களோடு சுமார் 10 ஆண்டுகள் நெருங்கிப் பழகியவர் நம் அமிர்தலிங்கம், அவர் ஈழத்தின் எதிர்கட்சித் தலைவராகப் பணியாற்றியபோது ஈழமக்களின் அவலநிலையை உலக மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டு இந்திய திருநாட்டிற்கு வருகைதந்தபோது, முதன்முதலாக 28-3-79 அன்று புதுவைக்கு வருகை தந்தார். புதுவை நகரமே விழாக்கோலம் பூண்டு அன்னாரை வரவேற்றது. இதேப் பணியின் தொடர்ச்சியாக 10-11-81, 14-7-84, 18-6-86, 9-6-88 ஆகிய தேதிகளில் புதுவை வருகை தந்து புதுவை மாநில மக்களின் இதயத்தில் குடிகொண்டார்கள்.

இத்தகைய சீரிய பண்பு கொண்ட அன்னாரை என்றும் நினைவு கூரும் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்புத்தான்,

“நாவலர் அமிர்தலிங்கம் இலக்கியப் பேரவை”, ஆகும். அன்னார் அவ்வப்போது ஈழநாட்டு நாளைடுகளான, செங்கதிர், உதயசூரியன் போன்றவற்றில் எழுதிவந்த கட்டுரைகளைக் கிடைத்த மட்டில் ஒன்று திரட்டி அவர் எழுதிய தலைப்பிலேயே, “இலட்சிய

இதயங்களோடு..." என்று நூல் வடிவில் இவ்வறக் கட்டளையின் சார்பில் வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறோம்.

இந்நூலாக்கப் பணியை செம்மையாக முடித்துக் கொடுத்த தம்பி பாஞ். இராமங்கம் அவர்களும் அவர் தம் துணைவியார் திருமதி இரா. மங்கையர்க்கரசி B. Sc., B. Ed. அவர்களும் என்றென்றும் நன்றிக்குரியவர்களாவர்.

சென்னையிலே முகாமிட்டு அச்சுப்பிழை நீக்கம் செய்து கொடுத்ததுடன் வரலாற்றுப் பூர்வமான முகவுரையும் அளித்த மாண்புமிகு இலங்கை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு மாவை. சோ, சேனாதிராஜா அவர்களுக்கு எங்களின் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள் பல.

என்றும் ஆக்கபூர்வமான பணிகளுக்கு ஊக்கமளிக்கும் மாண்பு கு புதுவை மாநிலக் கல்வி, உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் திரு. நா. மணிமாறன் அவர்கள் அன்புரை அளித்து சிறப்பித்தமைக்காக எம் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றோம்.

நூல் சிறந்த முறையில் அச்சேறிட ஒத்துழைப்பினை நல்கிய விழுப்புரம் திரு மு. இலட்சுமணன், புதுவை திரு எல். புருஷோத்தமன், சென்னை, வெற்றி அச்சக உரிமையாளர் திரு எஸ். குப்புசாமி ஆகியோருக்கு எம் உளமார்ந்த நன்றி.

இப்பெருமகனாரின் முதலாண்டு நினைவு நாளாகிய 13-7-90 அன்று இந்நூலை வெளியிட்டு "நாவலர் அமிர் தலிங்கம் இலக்கியப் பேரவை சார்பில் அன்னாருக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறோம்.

வளர்க அவர்தம் புகழ்!

அன்புடன்

ச. பரதபுண்ணியன்

உள்ளடக்கம்

எண்

பக்கம்

1. தலைமையைத் தாக்கும் தவறான தத்துவம் தமிழினத்தை அழிக்கும்	1
2. எங்கள் பலம் இளைஞர்களே!	5
3. மார்க்ஸீயத்தில் நான் மனம் தோய்ந்தவன்!	12
4. சுக்கா-மிளகா சுதந்திரம் கிளியே?	19
5. வேதனை உள்ளத்தில் வேலாகப் பாய்கின்றது	24
6. மண்ணைக் காக்கும் ஒரு மார்க்கம்	29
7. வரலாற்றேட்டில் வரைந்த உண்மைகள்	35
8. விடுதலைப் போராட்டம் வெற்றிபெற...!	42
9. ஆவணி அமளியும் ஆணையாளர் அறிக்கையும்	47
10. மதுரை மாநாடும் மனம் நிறைந்த நினைவுகளும்	55
11. அமைச்சர்கள் வருகையும் நமது அணுகுமுறையும்	61
12. கூடல் மாநகரில் கொள்கை முழக்கம்	70
13. சிங்கள வகுப்புவாத விதை செந்தமிழ் மண்ணில் முளையாது	76
14. தவறு நேராமல் தவிர்ப்போம், தமிழின ஒற்றுமையைக் காப்போம்!	82
15. பயன் தரும் கிராம யாத்திரை...பயிரைமேயும் "வேலிகள்"!	89
16. போலி 'இடது'களின் போக்கைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?	96
17. தீவிரவாதிகளின் திருத்தொண்டு	103
18. புதிய 'வேத'ப் புத்தகங்கள்!	111
19. தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பால் உரிமைகள் கிடைக்குமா?	117
20. தொழிலாளி வர்க்கமும், தமிழ்த் தேசியமும்	126
21. இளைய தலைமுறைக்கு	132
22. பொதுநல நாடுகளின் பாராளுமன்ற தமிழ்நாடு அவைக் கூட்டத்தில்...	149

இலட்சிய இதயங்களோடு

1. தலைமையைத் தாக்கும் தவறான தத்துவம் தமிழினத்தை அழிக்கும்!

பேரறிஞர் அண்ணா தமிழ்நாட்டு அரசியலில் ஓர் புதுமையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினார். இயக்கத் தொண்டர்களுக்கும் தலைமைக்கும் இடையில் இதயங்கள் உறவாடும் நிலைமையை உருவாக்கினார். அண்ணாவின் மறைவின் பின் அண்ணா வளர்த்த இயக்கம் பிளவுபட்டாலும் ஆளும் கட்சியும் எதிர்க்கட்சியும் இரண்டுமே ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு அண்ணாவின் இலட்சியங்களை முன்வைத்து இயங்குவதே அவர் தமிழ்நாட்டு அரசியலில் ஏற்படுத்திய பெருந்தாக்கத்திற்குச் சான்றாகும்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைக் கோரிக்கை கடந்த ஐம்பதாண்டு அரசியலில் தமிழ்த் தலைவர்கள் பெற்ற அனுபவத்தின் மொத்த விளைவாகும். ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டத்தில் பாதுகாப்புகளைக் கோரிய தலைவர்களும் இணைப்பாட்சியில் மாநில சுயாட்சி கோரிய தலைவர்களும், 1972ல் ஒருங்கிணைந்து புதிய அரசியலமைப்பில் தமிழ் இனத்தின் உரிமைகளை நிலைநாட்டும்

பொருட்டு ஆறு அம்சங்களைக் கொண்ட கோரிக்கையை விடுத்தனர். ஆட்சியாளர் அக்கோரிக்கைகளை உதா சீனம் செய்து நடந்ததுமாத் திரமன்றி மக்களுக்கு மேலும் பலதுன்பங்களை விளைத்தனர். தமிழர் கூட்டணி விடுத்த ஆறு கோரிக்கைகளில் இணைப்பாட்சி தானும் இடம் பெறவில்லை. ஆனால் 1972க்கும் 76க்கும் இடையில் ஆளு வோர் செய்த கொடுமைகள் இணைப்பாட்சியைக் கூட ஒன்று பட்டு கோர முடியாத இயக்கங்களை தமிழ் ஈழம் என்ற தனிநாட்டை நிறுவத் தீர்மானிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்தின. இந்த வரலாற்றைத் திரிப்பதில் இன்று சிலர் முனைந்து நிற்கும் காரணத்தால் இவற்றை ஞாபகப் படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கிறது. முழுப் பூசனிக்காயை சோற்றில் மறைக்கும் பாங்கில் சிலர் அமரர் வன்னிய சிங்கம் காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் கூடத் தனிநாடு கோரினோம் என்ற எண்ணம் ஏற்படும் வகையில் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர்.

1956ஆம் ஆண்டில் தனிச்சிங்களச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது.

அந்த நேரத்தில், (1956) முன் சிங்களத்தலைவர் களுடன் தான் ஒத்துழைத்து இந்த நிலையை ஏற்படுத்திய பிழைக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய விரும்பிய திரு. செ. சுந்தரலிங்கம் தனிநாடு அமைய வேண்டு மென்று குரல் கொடுத்தார். தந்தை செல்வாவும், அமரர் வன்னியசிங்க மும், டாக்டர் நாகநாதனும் அக்கோரிக்கையை எதிர்த்தனர். பதினெட்டு வருடங்களாகத் தந்தை செல்வா தனித் தமிழ்நாடு என்ற கொள்கையை ஏற்க மறுத்தார். 1975இல் காங்கேசன்துறை இடைத் தேர்தலிலேயே தந்தை செல்வா முதன் முதலாகத் தமிழ் ஈழம் பற்றிப் பேசினார். முப்பது வருடமாகத் தந்தை முன் வைத்த கோரிக்கையை இன்று நாம் கைவிட்டு விட்டோம் என்று

சிலர் கூறுவதில் இரண்டு பெரிய பொய்கள் இருக்கின்றன. முதற் பொய் முப்பது வருடமாகத் தந்தை தமிழ் ஈழம் கோரினார் என்பது. தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தை நாம் கைவிட்டு விட்டோம் என்று கூறுவது இரண்டாவது அபாண்டமான பொய்யாகும். பொய் எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு சலபத்தில் அது நம்பப்படும். பெரிய பொய்யை எத்தனை தரம் திருப்பித் திருப்பிக் கூறுகின்றார்களோ அத்தனை ஆழமாக அது மக்கள் மனதில் பதியும் என்பது ஹிட்லர் வகுத்த பிரசாரச் சித்தாந்தம். அதை நடை முறைப்படுத்துவதில் கைதேர்ந்தவர் டாக்டர் கொயபல்ஸ். அந்தப் பொய்களின் மொத்த வீளைவு ஜெர்மன் நாட்டுக்கும் இலட்சக்கணக்கான மக்களுக்கும் அழிவு.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் பற்றிப் பாராளுமன்றத்தில் நான் பேசும் போதே எவ்வித ஐயத்திற்கும் இடமின்றி எம் நிலையை விளக்கினேன். சுதந்திர இறைமையுள்ள மதசார்பற்ற, சோசலிச தமிழ் ஈழத்தை நிறுவ உழைப்பது எமது கடமை என்பதை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எடுத்துக் கூறினேன். இலங்கையிலுள்ள இனப் பிரச்சனைக்கு அபிவிருத்தி சபைகள் எவ்விதத்திலும் மருந்தல்ல என்பதை உறுதியாகக் கூறினேன். ஜனாதிபதியின் ஆணைக்குமூலும் அவ்வாறே கூறியது. கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வத்தின் அறிக்கையும் அதைத் தெளிவாகக் காட்டியது. பாராளுமன்றத்தில் பேசிய எந்த அமைச்சரும் அபிவிருத்திச் சபைகள் தமிழ் இனத்தின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு என்று கூறவில்லை. நம்மவர் சிலர் மாத்திரம் அக்கருத்தை வலியுறுத்திச் செய்து வரும் பிரசாரத்தின் நோக்கத்தை இலட்சிய இதயங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் ஒரு சில தலைவர்களைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தினார்கள். அடுத்துப் பாராளுமன்றக் குழு

தான் நினைத்தபடி செய்வதாகக் குற்றஞ் சாட்டியுள்ளனர். மத்திய செயற்குழு முடிவெடுத்தவுடன் பொதுக்குழுவைக் கூட்டுங்கள் என்றனர். பொதுக்குழு ஆழமாக, நீளமாக, விரிவாக ஆராய்ந்து மிகப் பெரும்பான்மையாக முடிவெடுத்தவுடன் இயக்கத்தையே அழிக்க முற்படுகின்றனர். இயக்கத்தை எப்படி அழிக்க வேண்டுமென்பதற்கு உலகில் சில தீவிரவாத இயக்கங்கள் ஒரு சித்தாந்தத்தையே உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றனர். தலைவர்கள் மீது மக்கள் நம்பிக்கை இழக்கச் செய்தால் இயக்கம் அழிந்துவிடும் என்பது அவர்கள் சித்தாந்தம். நம்பிக்கை இழக்கச் செய்வதற்கும் விஞ்ஞான ரீதியான வழிவகைகளை வகுத்திருக்கின்றனர்.

சமீபத்தில் ஈரானில் இதுபற்றிய ஒலிப்பதிவு நாடாக்களே கைப்பற்றப்பட்டன. தெரிந்தோ தெரியாமலோ நம்மவர்கள் சிலர் இந்த அழிவுப் பாதையில் நடக்கத் தொடங்கி விட்டனர். தண்டவாளத்தைவிட்டு விலகிய புகைவண்டி போலச் சிலர் செல்கின்றனர். மோதிப் புரண்டு, கவிழ்ந்த பின் வேகம் நிற்கும் போலும். கவிழு முன் நிறுத்தினால் சேதம் தவிர்க்கப்படும். அதைச் செய்ய நல்ல இதயங்கள் முயற்சிக்க வேண்டும். அன்பாகப் பண்பாகப் பாதையை விட்டு சென்று கொண்டிருப்போரைத் திருப்பிக் கொண்டு வர முயற்சிப்போம். முடியாவிட்டால் இயக்கத்தைத் தவறாக இழுத்துச் செல்லாது துண்டிப்போம்.

அந்தப் பணியில் வாராவாரம் இலட்சிய இதயங்களோடு உறவாட நான் விரும்புகிறேன்.

2. எங்கள் பலம் இளைஞர்களே!

தந்தை செல்வாவுடன் அரசியல் பணியில் நான் ஈடுபட ஆரம்பித்தபோது இருபது வயது இளைஞனாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருந்தேன். உலகெங்கும் சிதறிப்போய்க் கூலிகளாக குற்றேவல் புரிவோராக-கரும்புத் தோட்டத்தில் கண்ணீர் வடிப்போராக-தேயிலைத் தோட்டங்களில் அட்டைக்கடிக்கும் அரியவழி நடைக்கும் மத்தியில் அற்ப ஊதியத்திற்கு உழைத்துழைத்து உருக்குலைவோராக; படித்துப் பட்டம் பெற்று உயர்ந்தும் உரிமையற்று அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆட்சி அமைப்பில் அங்கங்களாக தமக்கென்று நாடற்று வாழும் தமிழினத்தின் நிலையைப் பற்றிப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களாகிய நாங்கள் சிலர் சிந்தித்தோம்.

அச்சவேலி ஆசிரியர் கனகசபாபதி எம் எண்ணங்களுக்கு உரமூட்டுபவராக விளங்கினார். நான் தலைவராக இருந்த பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஓர் தீர்மானம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றினோம். “மட்டக்களப்பையும் அனுராத புரத்தையும் தெற்கெல்லையாகவும் வேங்கடத்தை வடக்கெல்லையாகவும் கொண்ட ஒரு சுதந்திரத் தமிழகம் நிறுவப்பட வேண்டுமென்றும் சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைக்க வேண்டுமென்றும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றினோம். நாம் இதைத் தீர்மானித்தது யாழ்ப்பாணத்திலல்ல—கொழும்பில்! இன்று நேற்றல்ல 1947ஆம் ஆண்டில்” சிங்கள மாணவர்கள் மத்தியில் இச் செய்தி பரவியது. பல்கலைக்கழக யூனியன் விடுதியில் நடந்த

ஒரு சம்பவத்தைச் சாட்டாக வைத்து விடுதியிலிருந்து வைத்து விடுதியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டேன். விடுதி மாணவர் மன்றக் கூட்டத்தில் சிங்களப் பேராசிரியர் ரத்தினசூரியா முன்னிலையில், எமக்கு ஒரு தனிப் பல்கலைக்கழகமும், தனிநாடும் வேண்டும் என்று கூறி வெளியேறினேன். முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த இச்சம்பவத்தை நான் கூறுவது எனது பெருமைக்காக அல்ல எனது அன்றைய உணர்ச்சியை இன்றைய தம்பிமாரோடு பகிர்ந்து கொள்வதற்கே.

இதே நேரத்தில் 1947ஆம் ஆண்டு நடந்த தேர்தலில் தமிழ் காங்கிரஸில், காங்கேசன்துறை வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டுத் தந்தை செல்வநாயகம் பாராளுமன்றம் சென்றார். யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளி மைதானத்தில் தமிழ் காங்கிரஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எல்லோருக்கும் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பில், “இலங்கையில் தமிழ்ப் பிரதேசத்தை சுயாட்சி மாநிலமாகக் கொண்ட இணைப் பாட்சி நிறுவப்பட வேண்டும்” என்று தந்தை செல்வா முதன்முதலாகக் குரல் எழுப்பினார். அவரைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு அழைத்தேன். என் கனவு அவருடைய கூற்றுக்கு எத்தனையோ படி அப்பால் நின்றாலும் நடைமுறைச் சாத்தியமான ஒரு திட்டத்தைக் கூறும் தலைவரின் வழியில் உழைப்போமென்று அன்று தொடக்கம் அவர் வழியில் செல்ல முற்பட்டேன்.

விடுதலை இயக்கத்தின் உந்து சக்தி இளைஞர்களே உயிர்மூச்சு மாணவ மணிகளே. ஆனால் தமிழ் இனத்தின் உரிமை உணர்ச்சி கருக்கொள்ள ஆரம்பித்த அக்காலத்தில் குறிப்பாகப் பல்கலைக் கழக மாணவர் மத்தியில் ஓர் மாயை குடிகொண்டிருந்தது. தமிழ், தமிழன் என்று சிந்திப்பது, பேசுவது வகுப்புவாதம் என்று வையப்பட்டது

ஈழத்தமிழ் மக்கள் ஓர் தனித் தேசிய இனம் என்ற சிந்தனையை ஊட்டத் தவறியமைக்கு, முந்திய அரசியல் இயக்கங்களின் போக்கினால் இந்நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாம். பல்கலைக் கழகத் தமிழ் மாணவரிற் பெரும் பாலோர் இனப்பற்றோ மொழிப் பற்றோ அற்று உலகப் புரட்சி பேசுவோராக இருந்தனர். விரிந்த மனப்பான்மை கொண்ட மார்ச்சிய புரட்சிவாதி என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்வதையே நாகரிகமாகக் கருதினர். தமிழரின் உரிமை பற்றிப் பேசுவது குறுகிய வகுப்புவாதமென்று எள்ளி நகையாடப்பட்டது.

1949ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக மாணவர் மன்றத்தில் இணைப்பாட்சி பற்றி வாதிட வந்த தந்தை செல்வநாயகம், கேலிக்கும் கூக்குரலுக்கும் மத்தியில் பேச வேண்டியிருந்தது. பல தமிழ் மாணவர்களே எதிர்த்து வாதிட்டனர். அப்போது சட்டக் கல்லூரிமாணவனாக இருந்து அங்கு சென்றிருந்த நான் பொறுக்க முடியாது மேடை மீது ஏறிப் பேசினேன். இயக்கரும் நாகரும் வாழ்ந்த சரித்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே இலங்கை இரண்டு அரசுகளாகப் பிரிந்திருந்ததை எடுத்துக் கூறினேன். நரிக்கூட்டமென ஊளையிட்டது மாணவர் கூட்டம்.

தமிழ் மாணவர் சமுதாயத்தில் 1956ஆம் ஆண்டின் பின் ஓர் புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. தமிழ் மொழி உரிமைக் காக நாம் நடத்திய போராட்டங்கள் அவர்களுக்கு விழிப்பை ஏற்படுத்தின. 1957-ஆம் ஆண்டு தமிழ் பேசும் மாணவர் மன்றம் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து எமது போராட்டங்களுக்கு ஆதரவாக வந்திறங்கியது. ஆனால் சிறிது காலத்தில் அதன் உத்வேகம் அடங்கியது. அதை

முன்னின்று நடத்தியோர் பலர் பெரும்பதவிகளில் இன்று பணத்துடன் வாழ்கின்றனர்.

1961-ஆம் ஆண்டு கச்சேரி வாசல்களில் நாம் ஆரம்பித்த மறியல் போராட்டம்—எம்மீது நடத்தப் பட்ட மிருகத்தனமான தாக்குதல்—இளம் உள்ளங்களைத் தொட்டது. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சட்டக் கல்லூரி மாணவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சத்தியாக் கிரகப் போராட்டத்தில் இறங்கினர். கல்லூரிகளின் உயர் வகுப்பு மாணவர்கள் வகுப்பறைகளை விட்டு வெளியேறி திரள் திரளாக மறியல் போராட்டத்தில் இறங்கினர்—புகைவண்டிகளில் பிரயாணச் சீட்டின்றி ஏறினர்—பஸ் வண்டிகளில் ஏறிப் பணங் கொடுக்க மறுத்தனர்—அப்படி மாணவனாக உரிமைப் போரில் ஈடுபட்ட தம்பி மாவை சேனாதிராசா போன்ற பலர் இன்றும் இயக்கத்தில் இருக்கின்றனர். ஆனால் அவசரகாலச்சட்டம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டு இராணுவ காட்டாட்சி கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டு நாமெல்லாம் கைது செய்யப்பட்டுப் பனா கொடை இராணுவ முகாமிற்கு கொண்டு செல்லப் பட்டதோடு அந்த வேகம் அடங்கி விட்டது.

ஆனால் எமது மாணவர்களின் சிந்தனை இன விடுதலைப் புரட்சிப் பாதையில் 1970-ஆம் ஆண்டின் பின் தீவிரமாகத் திரும்பியது. சிவகுமாரன். சத்தியசீலன், அரிய ரத்தினம், முத்துக் குமாரசாமி போன்றோரின் வழி நடத்தலில் தோன்றிய மாணவர் பேரவை தமிழ் மாணவர் மத்தியில் வேகத்தை ஊட்டியது. பல்கலைக் கழக உயர் வகுப்பு மாணவர் மத்தியில் ஆரம்பித்த இயக்கம் பல்வேறு வகைப்பட்ட இளைஞர்களையும் கவர்ந்திழுத்து இளைஞர் பேரவையாக வளர்ந்தது. தலைமறைவு இயக்கங்கள் பல இந்த நாட்டிலும் வெளி

நாடுகளில் வாழும் எமது இளைஞர்கள் மத்தியிலும் வளரத் தொடங்கின.

எழுபதுகளில் எமது இளைஞர் வீரதீரச் செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தனர். அவர்களுடைய வீரமும் தியாகமும் ஆளுவோரை அதிர்ச்சி அடையச் செய்தன. தமிழ் மக்களை எழுச்சி கொள்ளச் செய்தன. தந்தை செல்வா வளர்த்த எமது இயக்கம் சாத்வீக காந்தி வழிகளிலேயே இயங்குவது. இளைஞர் இயக்கங்கள் சில அவ்வழியை விட்டு பகவத்சிங், உத்தம்சிங், வாஞ்சிநாதன் போன்றோர் பாதையில் சென்றன. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் இந்த இயக்கங்களுக்கும் செல்லும் வழியில் வேற்றுமை இருந்தாலும் இலட்சியத்தில் குறிக்கோளில் எவ்வித முரண்பாடும் எழவில்லை.

1975-ஆம் ஆண்டின் பின் மெல்ல மெல்லச் சில சித்தாந்த முரண்பாடுகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. விடுதலையை நாடி நிற்கும் நமது இயக்கம் சுரண்டலற்ற—சாதி, சமய, பேதமற்ற—மதச்சார்பற்ற—விஞ்ஞான சோஷலிச சித்தாந்தத்தையே தன் அடிப்படைக்கொள்கையாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் தேசிய இன விடுதலையை நாடி நிற்கும் நாம் முற்று முழுதாகத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை மாத்திரம் கொண்ட—வர்க்கப் புரட்சியை முன்வைத்து இயங்குகிற—ஓர் இயக்கமாக இருக்க முடியாது—இந்த நிலையை மாமேதை வெலினே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். இளம் உள்ளங்கள் சமதர்மக் கருத்துக்களால் கவரப்படுவது இயல்பு. விடுதலை இயக்கத்தையும் சமதர்ம இலக்கையும் ஒருங்கே எடுத்துச் செல்லும் எம்மை முதலாளித்துவ வாதிகள் என்று மாணவ சமுதாயத்தின் முன் காட்டச் சிலசக்திகள் முனைந்து நிற்கின்றன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை முந்திய அரசு இழைத்த தமிழ் இன விரோதச் செயல்

களை ஆதரித்த இனத்துரோக சக்திகளே. இன விடுதலையை மறந்த வர்க்கப் புரட்சிக்குத்தமிழ் ஈழம் என்ற போர்வையில் தமிழ் இளைஞர்களை இழுத்துச் செல்வதே இவர்கள் நோக்கம்—இச்சக்திகள் இங்கும் வெளிநாடுகளிலும் எமது இளைஞர் அணிகளை ஊடுருவி நின்றன. இளைஞரை நம்மிலிருந்து பிரித்துவிட 1978ஆம் ஆண்டுகளிலேயே முயன்றன.

இன்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு விரோதமாகக் கருத்தரங்குகளை நடத்துவோரின் பட்டியலைப் பார்த்தால் சிலர் சுயாட்சிக் கழகத்தில் நின்று முன்பே எம்மைத் திட்டியவர்கள்—சிலர் 1975-ஆம் ஆண்டிலேயே எம்மை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள். இளைஞர் சக்தியைக் கூட்டணியிலிருந்து பிரிப்பதற்கு இதுவரையும் தாம் எடுத்த முயற்சிகளில் தோல்வி கண்டோர் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை ஒட்டி கூட்டணிக்குள் எழுந்த கருத்து வேற்றுமையைப் பயன்படுத்தி இயக்கத்தை உடைத்து இளைஞர்களைத் தமது வர்க்கப் போராட்டத்தை மாத்திரம் நோக்காகக் கொண்ட, இன விடுதலையை இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதும், பாதைக்கு இழுத்துச் செல்லப் பார்க்கின்றனர். 'தினபதி' போன்ற பத்திரிகைகளில் வரும் பொய்யும் புனைந்துரையும் கலந்த செய்திகளை வைத்து மாணவ மணிகளை எம்மிலிருந்து பிரிக்கப் பார்க்கின்றனர்.

'யூ. என். பி. அமைச்சர் சிறில் மத்தியூ' எமது மாணவர்களை வசை பாடிய போது சீறி எழுந்து பாதுகாத்தவர், எமது தலைவர் சிவா. எமது மாணவமணிகளை யாரும் குறைகூற நாம் இடம் கொடுக்கமாட்டோம். தவறான பாதையில் சிலர் எனது கொடும்பாவியைக் கொளுத்தியதைப் பற்றி யாரோ பஸ் நிலையத்தில் கூறியதைத் தம்பி ஆலாலசுந்தரம் எடுத்துச் சொல்லி ஒரு

சிலரின் தவறுகளால் எமது செல்வங்களாகிய மாணவர் இப்படி அவப் பேருக்கு ஆளாகக் கூடாது என்று கூறியதைத் திரித்து தந்திரமாக எமக்கும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு மிடையே வெடிப்பை ஏற்படுத்தச் சிலர் முயற்சிக்கிறார்கள்.

அதே போலச் சித்தாந்தக் குழப்பங்களைப் புகுத்தி இங்கும் வெளியிலும் எமது தீவிரவாத இளைஞரைச் சிலர் கூறு போட்டு வருவது வேதனை தருகிறது. இலட்சியப் பற்றுள்ள தமிழ் இதயங்கள் இச்சூழ்ச்சிகளுக்குப் பலியாகி விடக்கூடாது என்று வேண்டுகிறேன். எமது இளைஞர்களே எமது பலம்—மாணவமணிகளே எமது விடுதலை விளக்குகள். சட்டம் தயாராகும் முன்பே மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை பற்றிப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிலரால் நடத்தப்பட்ட ஆய்வரங்கு போன்ற பல விடயங்கள் பற்றிய உண்மைகளை அடுத்த வாரம் இலட்சிய இதயங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வேன்.

3. மார்க்ஸீயத்தில் நான் மனம் தோய்ந்தவன்!

அநீதி கண்டு பொங்கும் உள்ளம் இளைஞர்களது. உறுதி கொண்ட நெஞ்சோடு முறுக்கேறிய உடலோடு துடித்துச் செயலாற்றும் தன்மை வாலிப சமுதாயத்திற்கே உரியது. தமிழ்ச் சமுதாயம் காலங்காலமாக ஊறிவிட்ட எத்தனையோ அநீதிகளைத் தன்னகத்தே சுமந்து நிற்கிறது. சுதந்திரப் பயணத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற வேண்டுமாயின் சமூக அநீதி என்ற சுமை தூக்கி வீசப்பட வேண்டும்.

அடிமைப்பட்ட ஆபிரிக்க சமூகங்களில் பிரபுத்துவ முறை உண்டு. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுண்டு. ஆனால் இத்தனைக்கும் மேலாகப் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு பேசுகின்ற—தொட்டால் தீட்டென்று கூறுகின்ற ஆண்டவன் சந்நிதியிலும் எட்ட நிலென்று தள்ளி வைக்கின்ற கொடுமை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் தான் உண்டு. நிறத்தமிர் வேற்றினத்தவனை ஒதுக்கி வைக்கின்றது. ஆனால் தீண்டாமை தன்னினத்தவனையே தாழ்த்தி ஒதுக்குகின்றது. உலகெல்லாம் பரந்து வாழ்கின்ற தமிழினம் அடையும் சிறுமை அத்தனைக்கும் மூலகாரணம் தீண்டாமைக் கொள்கையினால் எம்மினத்தில் ஓர் பகுதியினருக்கு நாம் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக இழைக்கும் கொடுமையின் மொத்த விளைவே என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை. தந்தை செல்வாவின் தலைமையில் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக இந்தக் கொடுமையின் கோரத்தைச் சற்றுக் குறைத்திருக்கின்றோம்.

ஆனால் அதை முற்றாகக் களைய வேண்டியது—சாதிப் பிரிவினையின் வேரையும் கிள்ளி எறிய வேண்டியது இளைஞர் சமுதாயத்தின் கடமையாகும்.

பொருளாதார அநீதியும், ஏழ்மையின் கொடுமையும் வர்க்கச் சுரண்டலும் இளம் உள்ளங்களில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை நான் நன்கு அறிவேன். பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருக்கும் போதே மார்க்சீய சிந்தனையால் பெரிதும் கவரப்பட்டேன். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் சிறைச்சாலையிலிருந்து 1945-ஆம் ஆண்டு விடுதலைபெற்று வெளிவந்த டாக்டர் என். எம். பெரேரா சிறிது காலம் எனது அரசியல் விரிவுரையாளராக இருந்தார். வேறு சில நண்பர்களோடு அவருடைய வீடு சென்று கார்ல் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின், ட்ராஸ்க் ஆகியோரின் தத்துவங்களைக் கற்றேன். உலகப் புரட்சிச் சித்தாந்தம் பேசினாலும் பாராளுமன்ற வழியில் அவர் கொண்டிருந்த நாட்டத்தை நான் அப்போதே கவனிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. புரட்சியின் தந்தை என்று அழைக்கப்பட்ட திரு. பிலிப் குணவர்த்தனா வீட்டிற்கும் சென்று அவரிடமும் மார்க்சீய பாடங்கேட்டேன்.

ஆனால் 1947ல் சிங்களக் கொடியை ஏற்க வேண்டுமென்று அவர் வாதாடிய போது சிங்களத் தலைவர்கள் பலரின் மார்க்சீய சித்தாந்தத்தையும் மேலி நின்று சிங்கள இனப்பற்றையும் கண்டேன். 10 ஆண்டுகளின் பின் இந்த இனப்பற்று மார்க்சீய போர்வையையும் கிழித்துக் கொண்டு மொழிவெறி என்ற பூதாசாரமான உருவோடு 1956ல் வெளி வந்ததையும் 1958ல் இனவெறியாக தமிழ் இன சங்காரத்தில் இறங்கியதையும் கண்டோம்.

சமதர்மத் தலைவர்கள் தகிடு தத்தம் செய்தாலும் சமதர்ம சித்தாந்தத்தின் இன்றியமையாமையை அன்றே என் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொண்டேன்.

“1949ம் ஆண்டு இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆரம்ப மாநாட்டில் சாதி, சமயம், இனம், ஆன்-பென் என்ற அடிப்படையில் வேற்றுமை பாராட்டாத சோஷலிச பொருளாதார அமைப்பினை ஏற்படுத்தல்” என்பது தமிழரசுக் கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கு இளைஞராகிய நாமே வாதாடி ஒரு வாக்கால் வெற்றி பெற்றோம். 1953ஆம் ஆண்டு யூ.என்.பி அரசாங்கம் பங்கீட்டரிசியின் விலையைக் கூட்டி ஏழை மக்களின் வயிற்றில்லடித்த போது நாட்டிலுள்ள முற்போக்கு சக்திகள் திரண்டெழுந்தன. இலங்கை முழுவதும் நடைபெற்ற ‘ஹர்த்தால் (பொதுவேலை நிறுத்தம்) வடகிழக்கு மாகாணங்களில் வெற்றி பெற்றமைக்குக் காரணம் தமிழரசுக் கட்சியே என்று லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் பொது செயலாளராக இருந்த திரு. வெஸ்லி குணவர்த்தனா குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தமிழரசு வாலிப முன்னணியில் அன்றிருந்த இளைஞர்களே, ‘யூ.என்.பி.’ ஆட்சிக் கெதிரான ஹர்த்தாலை எம் பிரதேசத்தில் முன்னின்று நடத்தினர்.

1955ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்த, ‘யூ.என்.பி’ பிரதமர் சேர் ஜோன் கொத்தலாவலைக்கு எதிராகக் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தி போலீசாரின் குண்டாந்தடித் தாக்குதலினால் இரத்தம் சிந்தியோரும் எமது வாலிப முன்னணியினரே. அன்று என் உடை முழுவதும் இரத்தம் தோய்ந்த நிலையில் நகர மண்டப மைதானத்தை விட்டு வெளியே வந்த கோலத்தை இன்றும் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினராகிய நாம் ‘யூ.என்.பி’ ஆட்சி வரும்போது எதிர்ப்பதில்லை, என்று விதண்டாவாதம் பேசுவோர் வரலாறு அறியாதவர்களே. இளைஞர் உள்ளங்களை எம்மிடமிருந்து பிரிப்பதற்குச் செய்யப்படும் திட்டமிட்ட சூழ்ச்சியின் ஓர் ஆங்கமே இத்தகைய பிரசாரம்.

1977-ம் ஆண்டில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தேர்தல் கொள்கை விளக்க அறிக்கையில் விஞ்ஞான ரீதியான சோஷலிசமே எம்கொள்கை என்பதை எவ்வித ஐயத்திற்கும் இடமன்றி எடுத்துக் கூறினோம். சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாக 'யூ. என். பி' அரசாங்கம் கொண்டு வந்த சோலிஷச விரோத - தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் சட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் உறுதியாக நாம் எதிர்த்தே வந்திருக்கின்றோம். சர்வ தேச ரீதியாக சோஷலிச அணிக்கு ஆதரவான இயக்கம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்பது இன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விட்டது. பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்திற்கும், மத்திய கிழக்கில் அராபிய இன உணர்வுக்கும் ஆதரவான இயக்கம் என்பதை அராபிய உலகம் அங்கீகரித்திருக்கிறது. இத்தனைக்கும் மத்தியில் எம்மைப் பிற்போக்கு வாதிகள் என்று வர்ணித்துப் பிரசாரம் செய்யும் சில தம்பிமாரின் உண்மை நோக்கத்தை இலட்சிய இதயங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

சமீபத்தில் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் விடயமாக இளம் உள்ளங்களைத் திசை திருப்பி விடமேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளைச் சென்றவாரம் எடுத்துக் காட்டினேன். அதன் ஆரம்ப நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாக யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக் கழகத்தில் ஓர் "ஆய்வரங்கு" நடத்தப்பட்டது. சட்ட மூலம் தயாரிக்கப் படுவதற்கு முன்பே அதை ஆராயும் விசித்திரமான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. நீண்ட கால இடதுசாரி இயக்க ஏடான "டிறிபியூன்" (Tribune) இதழ், இது இடது சாரிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தென்று தனது கட்டுரையில் கூறுகின்றது. 'பாம்பின் கால் பாம்பறியும்' என்பது போல அவர்களின் உண்மை நிலையை அப்பத்திரிகை அறிந்திருப்பது ஆச்சரியமல்ல.

அந்த ஆய்வரங்கில் ஆராயப்பட்டது. நீதியரசர் விக்டர் தென்னக்கோன் தலைமையிலான எண்மரின் அறிக்கையே என்பது எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டதே. அப்படியாயின் அந்த ஆய்வரங்கில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளை பிரசுரிக்கும் போது, “மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை பற்றிய ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையும், தமிழ் பேசும் மக்களும்” என்ற தலைப்பில் பிரசுரித்திருந்தால் அதற்குப் பொறுப்பானவர்களின் நடுவு நிலையை நாம் சந்தேகிக்கத் தேவையில்லை, ஆனால் “மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளும் தமிழ் பேசும் மக்களும்” என்ற தலைப்பில் பிரசுரித்தது திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட பொய்ப் பிரசாரம் என்ற சந்தேகம் எழ இடமளித்து விட்டது. இதை நான் அதற்குப் பொறுப்பான பேராசிரியர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்துள்ளேன்.

இந்த ஆய்வரங்கில் தெரிவிக்கப்பட்ட அரை வேக்காடுக் கருத்துக்கள் சிலவற்றின் அடிப்படையில் பல்கலைக்கழகத்திலும் வெளியிலும் இருக்கும் இளம் இதயங்கள் பல, தவறாக வழி நடத்தப்பட்டு விட்டன. உணர்ச்சி கொண்டு பொங்கி எழுவது இளைஞர்களுக்கு இயல்பானது. நாம் விளக்கம் அளிப்பது அரசுதரப்பினர் எம்மீது பழியைச் சுமத்துவதற்கு வழி வகுக்கும் என்ற காரணத்தினால், நாம் பதில் கூறாதிருந்த சூழ்நிலையைப் பயன் படுத்திப் பல பொய்கள் மீண்டும் வற்புறுத்தப் பட்டன; இந்த பணியில் ஈடுபட்டவர்கள் இரண்டொரு வரைத் தவிர ஆரம்பத்திலிருந்தே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை எதிர்த்தவர்களே. சென்ற ஆட்சிக் காலத்தில் அந்த அரசுக்கு முண்டு கொடுத்து வந்த சிலர் திடீரென்று தமிழ் ஈழத் தீவிரவாதிகளாக மாறி எம்மைத் திட்டுகின்றனர்.

(1972-ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசியலமைப்பை மாற்றிப் புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கிய நேரத்தில், தந்தை செல்வா, தமிழர்களின் கூட்டமைப்பின் சார்பில், தமிழர் நலன்காக்கும் அரசியல் அமைப்புத்திருத்தங்கள் சம்பந்தமாக எழுதிய கடிதத்திற்கே பதிலளிக்காது புறக்கணித்த, பிரதமர் திருமதி சிறீமாவோ தலைமையிலான சுதந்திரக்கட்சி, சமசுமாய்—கம்யூனிஸ்ட் கூட்டணியினர் இருந்த தமிழர் உரிமைகளையும் பறித்து, புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கினர்.)

1972-ம் ஆண்டு முதல் எம்மைத் திட்டுவதையே தொழிலாகக் கொண்டு தேர்தலில் எம்மை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட சுயாட்சிகழகத்தினர் திட்டுகின்றனர், ஈழ விடுதலை இயக்கத்திலிருந்து திட்டுகின்றனர். அபிவிருத்தி சபை பற்றிய பிரச்சனை எழு முன்பே இளைஞர் பேரவையிலிருந்து பிரிந்த சிலர் திட்டுகின்றனர். இவர்கள் எல்லோரிடையிலும் எம்மைத் திட்டுவதில் ஒற்றுமை உண்டே தவிர ஆக்க பூர்வமாக இனத்தை விடுதலைப் பாதையில் அழைத்துச் செல்லும் ஆற்றல் உண்டா? சுதந்திர துறைமுகத்தைச் சென்றடைய மறைந்த தலைவர்கள் கட்டி கையளித்த கூட்டணிக் கப்பலை உடைக்க முயற்சிக்கின்றனர். மாற்றுக் கப்பலுண்டோ? என்றால் சிந்திக்கும் திறன் படைத்தோரெல்லாம் இல்லையென்றே கூறுவர். பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலும் தம்பிமார் பலரின் உள்ளம் எங்களோடு இருப்பதை நான் அறிவேன். ஒருபோதும் எம்மோடு இருக்காத சிலர் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி உங்களை எங்களிடமிருந்து பிரிக்க இடமளியாதீர்கள்.

விடுதலைப் பாதையில் உங்களைப் போலப் பல்கலைக் கழக மாணவனாக இருபது வயது இளைஞனாக— இருந்த போதே நடக்கத் தொடங்கியவன் நான். நீதி
இ.இ—2

மன்றம், குண்டாந்தடி தாக்குதல், திட்டிகள் எல்லா வற்றையும் தாங்கிச் சென்று கொண்டிருப்பவன் என்ற முறையில் உங்களை உரிமையோடு அழைக்கிறேன்— உங்கள் மனதில் சந்தேகங்கள் எழுந்தால் எம்மோடு தொடர்பு கொள்ளுங்கள்— உங்கள் கருத்தை கூறுங்கள்— எங்கள் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்— இலட்சிய உள்ளங்களை இலட்சியத்திலிருந்து அதை அடைய உழைக்கும் இயக்கத்திலிருந்து யாரும் பிரிக்க முடியா தென்பதைக் காட்டுங்கள்.

4. சுக்கா-யினகா சுதந்திரம் கினியே?

யாழ்பாண இராச்சியம் வீழ்ச்சியடைந்து ஏறத்தாழ முந்நூற்று அறுபது ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டன. பனங்காமத்தில் கைலை வன்னியன், அடங்காப்பற்றில் பண்டார வன்னியன் போன்ற குறுநில மன்னர்கள், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிகளை எதிர்த்து நின்று விடுதலை வீரர்களாக மடிந்த போதிலும் ஈழத்தமிழ்த் தேசிய இனத்தில் பெரும் பகுதியினர் பன்னிரண்டு தலைமுறைகளாகச் சுதந்திரத்தை அறியாத மக்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அந்நிய அரச சேவையே எமது மக்களின் வாழ்க்கையில் அதி உயர்ந்த குறிக்கோளாக மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக இருந்து வந்தது. ஆங்கிலத்தைக் கற்று ஆங்கில ஏகாதிபத்திய ஆட்சி இயந்திரத்தின் அங்கங்களாக, அலைகளைத் தாண்டி மலாயா, சிங்கப்பூர், பர்மா முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டின் முதற் கால் நூற்றாண்டிலும் ஆயிரக்கணக்கில் எம் முன்னோர் சென்றனர்.

சேவை முடிந்து இளைப்பாற்றுச் சம்பளத்தோடு திரும்பியோர் பலர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் நூற்றுக்கணக்கில் இருந்த “மலாயன் பென்ஷினர்கள்” இன்று இரண்டொருவராக அருகி வருகின்றனர். ஒரு பகுதியினர் அந்த நாடுகளிலேயே தங்கி விட்டனர்; அவர்களுடைய வழித்தோன்றல்கள் சிங்கப்பூர் குடியுரிமை பெற்றோராகத் தம்வாழ்க்கைக் காக நடத்தும் போராட்டங்களின் மத்தியில் ஈழத்தைப் பற்றியோ இங்கு வாழும் தம்மினத்தவரைப் பற்றியோ

சிந்திக்க நேரமற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற உலக யுத்தம் ஈழத்தமிழரைப் பொறுத்தவரை மலாயா, சிங்கப்பூர் உத்தியோகங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

சென்ற இருபது ஆண்டுகளாக இங்கிலாந்து, மேற்கு ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளுக்கு ஆரம்பத்தில் கல்வியின் பொருட்டும் பின் வேலையின் பொருட்டும் ஆயிரக் கணக்கில் எம் மக்கள் சென்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அதே போலச் சென்ற பத்து ஆண்டுகளாக ஆப்பிரிக்க நாடுகளுக்கு உயர் கல்வி பெற்றவர்கள் மாத்திரம் தொழில் பெற்றுச் செல்கின்றனர். சமீப காலத்தில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு உடல் உழைப்பாளிகள் உட்படப் பலர் செல்கின்றனர். இந்த வகைகளில் இந்த நாடுகள் எல்லாவற்றிலுமாக ஏறத்தாழ ஐம்பதாயிரம் ஈழத் தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளுக்காக—குடியுரிமை, மொழியுரிமை, தொழிலுரிமை, கல்வி உரிமை, நிலவுரிமை, ஆட்சியுரிமையில் பங்கு என்பவற்றிற்காக நடத்தி வந்த கிளர்ச்சி எழுப்புகளில் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. எல்லாக் கோரிக்கைகளும் நிராகரிக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில், தமிழ்த் தேசிய இனம் யுத்த முனையில் போர்த்துக்கீசரிடம் இழந்த இறைமையை மீட்டெடுத்துச் சுதந்திரத் தமிழ் ஈழத்தை நிறுவுவதென்ற மாற்ற முடியாத முடிவுக்கு 1976ம் ஆண்டு வந்தது. இயக்கத் தோடு ஊறி இந்த வளர்ச்சிகளில் எல்லாம் கலந்து கொண்ட இலட்சிய இதயங்களுக்கு இவற்றை நாம் விவரிக்கத் தேவையில்லை.

தமிழ் ஈழத்தில் ஏற்பட்ட எழுச்சியின் எதிரொலி கடல் கடந்து வாழும் ஈழத்தமிழ் இதயங்களில் எழுந்தது.

ஏனைய தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் உலகில் தமிழனுக்கு ஒரு தாயகம் உதிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பிறந்தது. ஆனால் துர்அதிர்ஷ்ட வசமாகக் கெட்டிக்காரரான தமிழர்களின் உடன் பிறந்த வியாதியாகிய ஒற்றுமையின்மை இதிலும் தலை தூக்கியது. ஈழத்தில் நீண்டகால அரசியல் அனுபவத்தின் பலனாக மலர்ந்த ஒற்றுமையில் உருவானதே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி. ஈழத் தமிழ் மக்களின் உணர்ச்சி பூர்வமான ஆதரவை எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் இங்கிருந்த எதிர்ப்பியக்கங்கள் எங்கோ மறைந்தன. பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் அடிகளை, “எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார் இங்குள்ள தமிழர் ஒன்றாதல் கண்டே” அப்படியே நிகழ்விற் கண்டோம்.

வெளிநாடுகளில் இந்நிலை இல்லை. தமக்குள் போட்டி போடும் சிறு சிறு இயக்கங்கள் எழுந்தன. அவர்களோடு மோதுவதற்கு வெளியார் இல்லாத குழ்நிலையில் தமக்குள் மோதின. 1978 ஆண்டு நான் லண்டன் சென்ற போது அங்கு அப்போதிருந்த பதினாறு இயக்கங்களோடும் தொடர்பு கொண்டேன். ஒவ்வொரு குழுவினரோடும் பல மணித்தியாலங்களைச் செலவிட்டேன். ஒரு சில இயக்கங்கள் தீவிர இடதுசாரிச் சித்தாந்தங்களில் மூழ்கித் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை முதலாளித்துவ அமைப்பென்றும் அது அழிக்கப்பட வேண்டியதென்றும் கருத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் கருத்தை ஈழத்துக்கும் ஏற்றுமதி செய்து இங்கும் தமிழ் நாட்டிலும் கூட்டணிக்கு விரோதமான அமைப்புகளை ஏற்படுத்துவதிலும் பிரசாரங்கள் நடத்துவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தன. இன்றும் அந்த முயற்சிகள் நடைபெற்று வருவதையும் எம் இளைஞர்கள் மத்தியிலும் அதனால் ஏற்பட்ட பிரிவினைகள் பூசல்களையும் இலட்சியப் பற்றுள்ளோர் அறிவார்கள். லண்டன் மாநகரில் நான் உரையாற்றிய கூட்டத்தில் குழந்தைகளோடு பெண்மணிகளும் கலந்து கொண்ட கூட்டத்தில்

எமது இளைஞர்கள் சிலரே கண்ணீர்ப்புகையை விட்டுக் கலவரத்தை ஏற்படுத்தினர் என்றால் ஏழாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலும் இந்த வியாதி எவ்வளவு முற்றியிருந்த தென்பதை நான் விளக்கத் தேவையில்லை.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அரசியல் தலைமையை ஏற்று நடக்க ஆயத்தமாயிருந்த இயக்கங்களையாவது ஒன்றுபடுத்தி இயங்கச் செய்ய முயன்றேன். அதன் பலன்தான், தமிழர் இணைப்புக் குழு ஒன்றை, 1978ம் ஆண்டு 'நவம்பர்' மாதம் அமைத்தேன். இணைந்த இயக்கங்களுக்கு வெளியே எல்லோருக்கும் பொதுவானவர் என்ற வகையில், திரு. வைகுந்தவாசன் அக்குழுவின் அழைப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்தியாவில் தேசிய காங்கிரஸ் விடுதலைப் போரை நடத்திய நேரத்தில் இங்கிலாந்தில் அதன்வாயாக திரு. கிருஷ்ணமேனன் தலைமையில் இந்தியா லீக் இயங்கிவந்தது. அதே போல அமெரிக்காவில் ஜே.ஜே. சிங் தலைமையில் இந்தியா லீக் இயங்கி வந்தது. விடுதலைப் போரை எப்படி முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்பதை இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தீர்மானித்துக் காலத்துக்குக் காலம் நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. காங்கிரஸ் எடுத்த முடிவுகளுக்கு அனுசரணையாக உலக அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டும் வேலைகளை, வேறு உதவிகளைத் தேடும் வேலைகளை லண்டனில், அமெரிக்காவில் இந்தியா லீக் போன்ற நிறுவனங்கள் செய்து வந்தன.

அதே போல வெளிநாடுகளில் வாழும் எம் அன்புச் சகோதரர்கள் தமிழ்ஈழ விடுதலைஇயக்கத்தை உலகறியச் செய்வதில் குறுகிய காலத்தில் சிறந்த பணிபுரிந்திருக்கின்றனர். விளையாட்டு மைதானத்தைத் தமிழ் ஈழப் போராட்டக் களமாகமாற்றினர். இலங்கைத் தூதுவராலயத்தின் முன் எத்தனையோ மறியல் போராட்டங்களை

நடத்தினர். ஐ.நா மன்றத்தில் இரண்டு நிமிடமாவது தமிழ் ஈழத்தின் குரலை ஒலிக்கச் செய்தார் திரு. வைகுந்தவாசன். பத்திரிகைப் பேட்டிகள் சட்டமன்றத் தீர்மானங்கள், ஆர்பாட்டங்கள், ஊர் வலங்கள் எத்தனையோ இயக்கத்தை உலகின் முன்னிறுத்த உதவினர். இந்த இலட்சிய இதயங்களின் பங்கை எவரும் மறக்க முடியாது.

ஆனால் நாம் விரும்பினாலென்ன, விரும்பாவிட்டால் என்ன தமிழ் ஈழ விடுதலைப்போர் இந்த ஈழ மண்ணில் தான் நடைபெற வேண்டும். ஏழாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து தொலைக்கட்டுப் பாட்டின் மூலம் விடுதலைப் போரை நடத்த இயலாது. இங்கு வாழும் முப்பத்தைந்து லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்களுமே தமது விடுதலையை எப்படிப்பெறுவது என்பதைத் தீர்மானித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியவர்கள். எப்போதும் மற்றவர்கள் தரப் பெற்றுப் பழக்கப்பட்ட நாட்கள் விடுதலையையும் லண்டனிலோ அமெரிக்காவிலோ யாராவது பெற்றுத் தருவார்கள் என்று கனவு காண்பது எம்மை நாமே ஏமாற்றுவதாகும். “அக்கா அக்கா என்று நீ அழைத்தால் அக்கா தரச்சுக்கா யினகா சுதந்திரம் கிளியே” என்றார் புரட்சிக் கவிஞர். லண்டன் அக்கா அமெரிக்கா அண்ணா தமிழ் நாட்டு அப்பா அம்மா அனுதாபம் காட்டலாம். ஆதரவு தரலாம். உதவி புரியலாம். ஆனால் “அழுதும் பிள்ளை அவளே பெறவேண்டும்” என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தன் உடல் நிலையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தன் உடல்நிலையை அறிந்து அந்தத் தாய் எந்த நேரம் எதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பாளே அன்றி ஏழாயிரம் மைல்களுக்குப் அப்பாலிருக்கிற அக்கா தீர்மானித்தால் ஆபத்தாகவே முடியும்.

5. வேதனை உள்ளத்தில் வேலாகப் பாய்கின்றது

**இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானுங் கெடும்**

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆட்சித் தலைவர்களுக்குத் தமிழ் மறை வகுத்த அறவழி இது வாகும். மன்னர்களுக்கும் ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருக்கும் மக்கள் தலைவர்களுக்கும் மாத்திரமின்றி எவ்வித அமைப்பிலும் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்போருக்கும் இந்த அறிவுரை பொருந்தும். அரசனுடைய சபையிலே தவறுகளைச் செவிகைப்ப எடுத்துக் கூறக்கூடிய மதி, மந்திரிமார் அவசியம் என்பதை அரசியல் அரிச்சுவடியை அறிந்தோரும் புரிந்திருப்பார். இந்த உண்மையை எனது முப்பத்திரண்டு வருட அரசியல் அனுபவத்தில் நான் நன்கு அறிந்திருக்கின்றேன்.

ஒரு சாதாரண தொண்டனாக, இளைஞர் இயக்கத் தலைவனாக, பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தலைவர் தந்தை செல்வாவின் கருத்தை ஏற்காது எத்தனையோ தடவை வாதிட்டிருக்கின்றேன். 1975ம் ஆண்டு பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தான போது இளமைத் துடிப்பில் மட்டக்களப்பு விஷயாலோசனைக் குழுவில், ஓர் இரவு முழுவதுமே ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து வாதிட்டேன். தலைவர் தந்தை செல்வா, அமரர் வன்னியசிங்கம் டாக்டர் நாகநாதன் ஆகியோர் எத்தனையோ விளக்கங்களை அளித்தனர். இறுதியில் அனுபவம் மிக்க தலைவர்களின் கருத்தை விஷயாலோசனைக்குழு ஏற்றுக் கொண்ட

வுடன் அம்முடிவை என் முடிவாக ஏற்றுக் கொண்டேன். அன்றியும் தந்தையின் கட்டளைப்படி ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்த விஷயாலோசனைக் குழுவின் தீர்மானத்தை அடுத்த நாள் மட்டக்களப்பு மகாநாட்டில் நானே முன்மொழிந்தேன். ஒப்பந்தத்தைச் சாட்டாக வைத்துத் தலைமையையும் கட்சியையும் தாக்கிய மக்களுக்கு ஏற்ற பதில் வழக்கும் பொறுப்பையும் ஏற்றுப் பணி புரிந்தேன். இயக்கத்தில் பற்றுள்ள ஒரு தொண்டன் செய்ய வேண்டியது இதுதான்.

எந்த விடயத்திலும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கருத்துண்டு. தத்தம் கருத்தை முன் வைத்து வாதாட வேண்டியது ஒவ்வொரு உறுப்பினரதும் கடமையாகும். அது அவர்களது உரிமையும் கூட. ஆனால் இயக்கத்தின் பொறுப்பு வாய்ந்த சபை ஒரு முடிவுக்கு வந்தபின் அந்த முடிவையே தன் கருத்தாக ஏற்றுச்செயற்பட வேண்டியது இயக்க உறுப்பினரின் கடமையாகும். முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடா என்று தற்பெருமையால் தான் பிடித்த பிடியையே நிலைநாட்ட முற்படுவோர் இயக்கத்தில் ஏனையோருடன் சேர்ந்து உழைக்கத் தகுதியற்றவர்கள்.

1948-ம் ஆண்டு அகில இவங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தோடு சேர முடிவெடுத்த போது அம்முடிவு தந்தை செல்வாவுக்கு உடன்பாடானதன்று எனினும் கட்சியின் ஒற்றுமை கருதி அதை ஏற்று யாழ்ப்பாணம் முற்ற வெளியில் நடந்த கூட்டத்திலும் பேசினார். பின்மலை நாட்டுத்தமிழரின் குடியரிமையைப் பறிக்கும் சட்டம் வந்தபோது அதை எதிர்த்தார். காங்கிரசுக்கு வெளியே சென்று புது இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். தன்மனச்சாட்சியின்படிதான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஓர் தீர்மானத்தை இயக்கம் எடுத்தால் வெளியே சென்று தன்

கருத்தை முன்வைத்து ஓர் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தால் எவ்வித தவறுமில்லை.

இன்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு மாறாகப் பிரசாரஞ் செய்யும் சிலர் தந்தையின் செயலை முன் மாதிரியாகக் காட்டுகின்றனர். ஆனால் தந்தையின் தலைமையோடு முரண்பட்டு, 1968-ம் ஆண்டு கட்சியை விட்டு வெளியேறிய திரு. நவரத்தினத்தை எண்ணிப் பார்க்கத் தவறிவிடுகின்றனர். டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தத் தின் அடிப்படையில் மாவட்ட சபைகளை நிறுவச் செய்வ தற்காக அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைக்கும் கொள்கையை, அரசாங்கப் பாராளுமன்றக் குழுவிலே அங்கமாக இருக் கும் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார் தந்தை செல்வா. அடையாள அட்டைச் சட்டம் வந்தபோது அதை எதிர்க்க வேண்டுமென்று கூறினார். திரு. நவரத்தினம், சில திருத்தங்களைச் செய்தபின் அச்சட்டத்தை ஆதரிப்ப தற்குத் தந்தையின் வழி நடத்தலின் கீழ் கட்சி தீர்மானித்தது. மீறினார் திரு. நவரத்தினம். நாய்பட்டி போல அட்டையைக் கழுத்தில் தமிழ் மக்கள் கட்ட வேண்டிவரும் என்று வாதாடினார். அப்படியான விளைவு கள் வரமாட்டா என்றார் தந்தை. வெளியே சென்று புதுக் கட்சியை ஆரம்பித்தார் திரு நவரத்தினம். தந்தை செல்வாவின் நிலையை மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னும் தமிழ் மக்கள் அடையாள அட்டையைக் கட்டும் நிலை ஏற்படவில்லை. சிங்கள மக்களே தம் தேவைகள் பலவற்றுக்கு அடையாள அட்டைகளைப் பயன்படுத்தும் நிலைதான் ஏற்பட்டிருக் கிறது. இந்தக் கருத்து மோதலினால் திரு. நவரத்தினத் தையும் நல்ல இலட்சிய இதயங்கள் சிலவற்றையும் நாம் இழந்தது தான் கண்ட பலன். கருத்து மோதலை வெடிக்கும் அளவிற்கு வளர்க்காமல் கட்சிக்குள்ளேயே வைத்திருந்தால் திரு நவரத்தினத்தினதும் அவருடன்

வெளியேறிய தொண்டர்களினதும் உழைப்பு இயக்கத் திற்குப் பயன்பட்டிருக்கும்.

தமிழ் இனம் செல்வம் மிகுந்த ஓரின மல்ல. தமது நேரத்தை இன விடுதலைப் பணியில் செலவிடக் கூடியவர்களும் சிலரே உளர். அப்படியான சிலரின் உழைப்பும் செல்வமும் எம்மிடையே போராட்டங்கள் நடத்துவதில் விரயமானால், ஆட்சியாளரின் பலத்தை எதிர்த்து நாம் வெற்றிகாண முடியுமா? சென்ற சில மாதங்களாக எமது இயக்கத்தினர் சிலரின் செயலால் எமது சக்தியும் நேரமும் செல்வமும் எவ்வளவு உட்போராட்டத்தில் விரையமாகின்றன என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா?

ஆட்சியாளரோடு மோதுவதற்கு இயக்கத்தில் இருந்த போது பயன்படுத்தாத சக்திகளை எல்லாம் தந்திரங்களை எல்லாம் எம்மோடு மோதுவதற்குப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

எமது கருத்தை மக்கள் முன்வைக்க ஓர் ஏடு இல்லாத காரணத்தினால் உதயசூரியன் இதழை ஆரம்பித்தோம். எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன் அப்பெயரில் ஓர் பத்திரிகை நடத்தி செத்தொழிந்த இதழின் உரிமையாளரைத் தேடிப்பிடித்து அதற்கு மீண்டும் உயிர் கொடுத்து எமது மக்கள் மத்தியில் குழப்பத்தை அதிகரிக்கப் பார்க்கின்றனர். இயக்கத்தின் கருத்தை எடுத்துக்கூற ஒரு துணை ஏடாக அந்த இதழை முன்பு நடத்த இந்தத் தம்பிமார் எண்ணவில்லை. ஆட்சியாளரோடு மோதுவதற்கு ஓர் ஏட்டை ஆரம்பிக்க யாரும் முனையவில்லை எம்மோடு மோத எத்தனை ஏடுகளை ஆரம்பிக்கின்றனர். என்னையும் ஏனைய தலைவர்களையும் திட்டுவதென்றால் சுலபம்தானே. யாரும் திட்டலாம். அதற்கு ஏடு ஆரம்பித்தால் பொலீஸ்காரன் வரமாட்டான். வேறு

யாரோ பொறுப்பு என்று கூறி அறையைப் பூட்டிக் கொண்டிருக்கும் வீரச் செயலைச் செய்யவேண்டியிராது. ஆனால் இந்த ஏடுகளையும் இவற்றால் குழப்பமடையும் தமிழ் மக்களையும் பார்த்துச்சிரிப்பவர் ஆட்சியாளர்களே. அவர்களுக்குத்தான் கொண்டாட்டம். தமிழ் இனத்தினுடைய குறைவான செல்வமும் சில உழைப்பாளிகளின் சக்தியும் தம்முன் ஒருவர் மீது ஒருவர் சேறுவாரி இறைப்பதில் விரையமானால் அவ்வளவுக்கு ஆளுவோருக்கு ஆறுதல் தானே.

என்னையும் ஏனைய பாராளுமன்ற உருப்பினர்களையும் திட்டுவதோடு நின்று விடுவார்கள் என்று நினைத்தேன். தமது வாழ் நாளில் பல ஆண்டுகளை இனத்துக்காகச் சிறையில் செலவிட்ட தியாகச் சுடர்கள் மீது தம்பிகள் காசி ஆனந்தன், வண்ணை ஆனந்தன், மாவை சேனாதிராஜா போன்றோர் மீதும், தந்தை செல்வா ஆரம்பித்த ஏடே பயன்படுத்தப்படுவதைப் பார்த்து வேதனையால் துவளாத இலட்சிய இதயங்கள் இருக்க முடியாது. எங்கே செல்கிறோம். யாரைத்தாக்குகிறோம், என்பதையே உணராது தந்தையையே எதிர்த்துப் போட்டியிட்டு, நேற்று இயக்கத்திற்கு வந்தவர்களைத் தூக்கி, தந்தையையும் அவர் ஏட்டையும் தாங்கி நின்ற தொண்டர்களைத் தூக்கி, கூட்டணிக்கு யார் விரோதிகளோ அவர்கள் எங்கள் நண்பர்கள் என்ற தோரணையில் அவர்கள் எல்லோர் கருத்தையும் உயர்த்தி, துரையப்பவுக்கே அஞ்சலி செலுத்தும் நிலைக்கு எம்மவர்கள் சிலர் செல்வதைக்காண, “விதியே, விதியே தமிழ்ச் சாதியை நீ என்ன செய்ய நினைத்தாய்” என்று கேட்ட பாரதியோடு கேட்கத் தோன்றுகிறது. இந்த விதமாக ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து நடப்போரைத் திருத்தும் பணியில் இலட்சிய இதயங்கள் முழுச் சக்தியையும், பயன்படுத்த வேண்டாமா?

6. மண்ணைக் காக்கும் ஒரு மார்க்கம்

தமிழ் இனம் உலகிலேயே பழம் பெரும் இனங்களில் ஒன்று ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேற்பட்ட தொடர்பான வளர்ச்சி பெற்ற ஓர் நாகரீகத்தின் சொந்தக்காரன் தமிழன். கிரேக்கம், லத்தீன், எபிரேயம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய உயர் தனிச் செம்மொழிகளோடு ஒரே காலத்தில் தவழ்ந்து வளர்ந்த மொழி தமிழ், அந்த மொழிகள் நாலும் மூப்படைந்து இறந் தொழிய தான் மாத்திரம் இளமை குன்றாது இன்றும் வாழ்ந்து வளமுடன் வளர்ந்து வரும் மொழி தமிழ்.

உலகின் பலநாடுகளிலும் பரந்து, ஆறு கோடிக்கு மேற்பட்ட தமிழர் வாழ்கின்றார்கள். அதே எண்ணிக்கையுள்ள அராபிய மக்கள் இருபதுக்கு மேற்பட்ட சுதந்திர நாடுகளாக உலக அரங்கில் பவனி வருகின்றனர். ஆறு கோடி தமிழ் மக்களுக்கும் சொந்தமான சுதந்திர நாடு ஒன்று தானும் இல்லை. நாலரைக்கோடி தமிழ் மக்கள் வாழும் தென்னகம், 'மதராஸ்' மாநிலமாக இருந்தது. பேரறிஞர் அண்ணாவின் சாதனை, இந்தியப் பேரரசின் அங்கமாகவாவது 'தமிழ் நாடு' என்ற நிலப்பரப்பு உலகப் படத்தில் இடம் பெறச் செய்ததாகும்.

தமிழ்நாட்டுக்கு அடுத்து முப்பத்தைந்து லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்களைக் கொண்டதாக இலங்கைத் தீவு விளங்குகின்றது. இத்தீவின் வட கீழ்ப்பாகம் தமிழ் மக்களின் தாயகமாகத் தொன்று தொட்டு விளங்கி வந்த போதிலும் நானூறு வருட அந்நிய ஆட்சியில் எல்லைகள் மறைந்து எல்லைப்பிரதேசத்தில் படிப்படியாகச் சிங்கள மக்கள் பரவி வாழும் நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. தமிழ் மக்

களும் அந்நிய ஆட்சியில் தம் பாரம்பரியப் பொருளாதாரம் நலிவடைய தென்னிலங்கையில் வாழ்வு தேடிச் சென்று வசிப்பவராகி விட்டனர். ஆங்கில ஆட்சியில் தீவு முழுவதும் பரந்து வர்த்தகம், கைத்தொழில், அரசசேவை ஆகிய துறைகளில் தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டனர்.

ஆங்கிலேயர் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த தமிழ் தொழிலாளரின் வழித் தோன்றல்களாகிய மலை நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் பத்து லட்சத்துக்கு மேற்பட்டோர் மத்திய இலங்கையின் தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களிலும், அங்கிருந்து வழிந்து சிங்கள நாட்டின் பல பட்டினங்களிலும் கிராமங்களிலும் வாழத் தொடங்கினர்.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின் மாறிமாறி வந்த சிங்கள அரசுகள் தமிழ் இனத்தின் உரிமைகளைப் பறிப்பதில் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டுச் செயற்பட்டன. 1956ம் ஆண்டு தனிச்சிங்களச் சட்டத்தைத் தொடர்ந்து தென்னிலங்கையில் வாழும் தமிழ்மக்கள் காலத்துக்காலம் தாக்குதலுக்கும் கொள்ளையடித்தலுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டனர். பெருமளவில் பரவலாக இந்தத் தமிழ் இன ஒழிப்பு நடவடிக்கை 1958லும், 1977லும் நடந்தாலும் சில அளவில் தென்னிலங்கையில் ஏதாவது ஒரு பகுதியில் இப்படிச் சம்பவங்கள் நடைபெறாத ஆண்டே இல்லை என்று கூறலாம். இவற்றினால் பாதிப்புற்ற மக்கள் பெருங் கலவரத்தின் போது பெரும் எண்ணிக்கையிலும் ஏனைய காலங்களில் சிறுசிறு எண்ணிக்கைகளிலும் தமிழ் ஈழத்திற்கு வரத் தொடங்கினர்.

இப்படி வந்த மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கக் கூடிய நிலையில் தமிழ் ஈழம் இருக்கவில்லை. அந்நியர் ஆட்சியிலும் முப்பத்திரண்டு வருடச் சிங்கள ஆட்சியிலும் பொருளாதாரம்

தார வளர்ச்சி குன்றிய பகுதிகளாயிருந்த வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழ வழியற்ற நிலையில் வந்த தமிழ்க் குடும்பங்கள் பல மீண்டும் தென்னிலங்கை சென்றன. தேனீக்கள் போலச் செல்வத்தைச் சேர்க்க மீண்டும் கொள்ளையடித்துத் துரத்தப்பட்டுத் தமிழ் ஈழம் வந்தனர். நிலைமை திருந்தியவுடன் மீண்டும் சென்றனர். இந்நிலைக்கான காரணத்தை இலட்சிய இதயங்கள் சிந்திக்க வேண்டாமா? காலத்துக்குக் காலம் வரும் தமிழ் மக்கள் மாத்திரமல்ல இங்கிருந்து வாழ்வு தேடி வெளியேறும் தமிழ் மக்கள் மாத்திரமல்ல, தமிழ் ஈழம் அமையும் போது தென்னிலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்கள் அத்தனை பேருக்குமே தமிழ் ஈழத்தில் நாம் வாழ்வளிக்க வேண்டாமா?

சமீபத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட அபிவிருத்திச்சபைகள் பற்றிய சட்டத்தினால் எமது மாவட்டங்களின் எல்லைகள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வவுனியா மாவட்டத்தின் எல்லையையும் தன்மையையும் மாற்றிச்சிங்களப் பெரும்பான்மை மாவட்டமாக்கி வடமத்திய மாகாணத்தின் பகுதியையும் சேர்க்கும் ஆபத்து சட்டரீதியாகவே நீக்கப்பட்டு விட்டது. திருமலை மாவட்டத்தில் தமிழ் பேசும் மக்களின் பழமை வாய்ந்த கிராமங்களான, தென்னமரவடி, புல்மோட்டை ஆகியவை அனுராதபுரம் மாவட்டத்தோடு 1973ம் ஆண்டே இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த இணைப்புத் துண்டிக்கப்பட்டு இந்த இரு கிராமங்களும் திருமலை மாவட்டத்தின் பகுதிகளே என்பது புதிய சட்டத்தில் உறுதிப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. எல்லைகள் வகுக்கும் சட்டத்தை நாம் ஏற்றது சரியென்றே சிந்திக்கும் திறன் படைத்த மக்கள் கூறுகிறார்கள். இந்த மாவட்டங்களுக்கு இதுவரை காலமும் இருந்தது, ஆட்சியின் பிரதிநிதியான அரசாங்க அதிபரின் நிர்வாகமே. அந்நிய ஏகாதிபத்தியகாலந் தொடக்கம் இருந்து வந்த இந்த முறையே

முப்பத்திரண்டு வருடச் சிங்கள ஆட்சியிலும் இருந்து வருகிறது. அரசாங்க அதிபரின் இடத்தில் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட தலைவரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் அபிவிருத்திச் சபை உறுப்பினரும் கொண்ட ஒரு மன்றம் அமர்ந்து தமது மாவட்டத்தை பொருளாதாரத்தை வளர்ப்பதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டி நிதியைத் தேடி நடைமுறைப்படுத்த வாய்ப்பு ஏற்படுமானால் நாம் அதைப் பயன்படுத்துவதில் என்ன தப்பு என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் எண்ண வேண்டாமா?

இந்த அமைப்பில் பல கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. இது சுதந்திரமோ, சுயாட்சியோ அல்ல. ஆனால் எல்லைகளை உறுதிபடுத்தி அதற்கென்று ஒரு மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அமைப்பு ஏற்படுமானால் அது எவ்வளவு குறைந்த அதிகாரத்தை கொண்டதாயிருந்தாலும் எமது நிலையில் ஒரு சிறிது முன்னேற்றம் உண்டு என்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா? மாவட்ட அமைச்சரின் அதிகாரம் உண்டு. சனாதிபதியின் ஆணையுண்டு. மந்திரியின் தலையீடு உண்டு. இன்று இத்தனையும் மொத்தமாக உண்டு. எப்போதும் உண்டு. நேரடியாக உண்டு. அபிவிருத்திச் சபை வந்தால் சில சந்தர்ப்பங்களில் தான் உண்டு. இப்பொழுது அவர்களால் வகுக்கும் திட்டங்கள் என்ன என்பதை அவற்றைச் செயல்படுத்தும் போது தான் அறிகிறோம். நாமாகத் தயாரிக்கும் திட்டத்தில் அவர்கள் தலையிட்டாலும் எமக்குத் தெரியும் வகையில் எதையும் செய்யும் நிலை இருக்கும். இது எமக்குப்பாதுகாப்புதானே. எல்லா நேரத்திலும் அவர்கள் தலையிட்டால் அவர்களின் ஏமாற்றை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறி இந்த அற்ப விடயத்தில் தானும் சுயமாக இயங்க விடாத எதேச் சாதிகாரத்தை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கலாம் தானே. இதனால் எமது விடுதலைக் குரல் மேலும் பலம் பெறுமேயன்றி எந்த வகையிலும் பலவீனப் படமாட்டாது.

தமிழ் ஈழத்திற்கு வருகின்றதமிழ் மக்களுக்கு வாழ்வளிக்க சிறு கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்து வேலை வழங்க; மத்தியதரத் தொழில்களினால் வளம் பெருக்க; மீன்பிடித் துறையில் மாற்றாருக்கு இன்று வசதிவழங்கப்படுவது போலன்றி எமது மக்களுக்கே வசதிகள் வழங்க; வீடமைப்புத்திட்டங்களில் எமது மக்களை வாழவைக்க; நிலம் நீர்ப்பாசனம், விவசாய சேவை, கூட்டுறவு போன்ற பல துறைகளையும் பயன்படுத்தி நம் நாட்டை வளப்படுத்தி னால் எமது மக்கள் இங்கேயே குடிப்பெயர் அறியாப் பழங்குடி, என்று பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்தது போல வாழ முடியும். இவற்றை நாம் செய்யும் போது ஆட்சியாளர் தலையீடு ஏற்பட்டால் போராட்டம் வெடிக்கும், விடுதலைப் பயணம் துரிதப்படுத்தப்படும்.

ஏனைய நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களில் ஒரே ஆவல், உலகில் தமிழனுக்கு ஒரு நாடாவது உதிக்க வேண்டும் என்பதே. அதன் பொருட்டு தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போருக்கு ஆதரவாகப் பல நாடுகளில் பல இயக்கங்கள் வளர்ந்து வருகின்றன. இந்நிலையைப் பயன்படுத்திப் பலர் தம்மை வளர்த்துக் கொள்ள முயன்று நிற்கின்றனர். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன், இந்திய விடுதலைப் போரில் கிருஷ்ணமேனன், ஜே.ஜே.சிங், போன்றோர் தலைமையில் பிரித்தானியாவிலும் அமெரிக்காவிலும் வாழ்ந்த இந்தியர் ஆற்றிய பணியைக் குறிப்பிட்டேன். ஜரிஷ் விடுதலைப்போரில் அமெரிக்காவில் குடியேறி வாழ்ந்த ஜரிஷ் மக்கள் வகித்த பங்கு மகத்தானது.

ஈழத்தமிழரின் விடுதலைப் போருக்குத்தமிழ் நாடு தன் முழு அனுதாபத்தையும் வழங்கும் என்பது நாம் நன்கு உணர்ந்ததே. 1957ல் இலங்கையில் தமிழர் தாக்கப்பட்ட போது பேரறிஞர் அண்ணா தலைமையில் மாபெரும்

கண்டன ஊர்வலம் சென்னையில் நடைபெற்றது. அரசியல் ஞானி இராச கோபாலச்சாரியார், இணைப் பாட்சி அமைத்து ஈழத்தமிழருக்கு உரிமை வழங்குமாறு எழுதினார். 1977ம் ஆண்டு தமிழர் படுகொலை செய்யப் பட்ட போது தமிழ் நாட்டுச்சட்டமன்றம், ஆளும் அண்ணா தி.மு.க.வின் வழிநடத்தலில் ஈழத்தமிழருக்கு ஆதரவு தெரிவித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர் தமது அரசின் அனுதாபத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டினார். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களது தலைமையில் ஐந்து லட்சம் தி.மு.க தொண்டர்கள் அணிதிரண்டு சென்னை நகரில் கடையடைப்பு 'ஹர்த்தால்' நடத்தினர். லண்டன் வாழ் தமிழர் தம் ஆதரவை ஆர்ப்பாட்டங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தினர்.

இன்று சில இயக்கங்கள் தமிழீழத்திலுள்ள நிலையை உணராது தாம் விடுதலைப் போரை எங்கோ இருந்து நடத்தலாம் என்று காட்டித் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியையே பிளவுபடுத்த முயற்சிக்கின்றனர். இந்தச் சூழ்நிலையில் அப்பழுக்கற்ற இயக்கத் தொண்டரான டாக்டர் சிறினிவாசன் சமீபத்தில் வெளியிட்ட கருத்து, இலட்சிய இதயங்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்குமென்று நம்புகின்றேன். லண்டன் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு உறுப்பினரான அவர் கூறுவது போல, இந்த நேரத்தில் அபிவிருத்திச் சபையை சாட்டாக வைத்துத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைக் கண்டிக்க முனைவது ஈழத் தமிழ் இனத்திற்குச் செய்யப்படும் பெருந் துரோகமாகும்.

7. வரலாற்றேட்டில் வரைந்த உண்மைகள்

சென்ற சனிக்கிழமை 22ந் திகதி (22-11-80) யாழ் திறந்த வெளி அரங்கில் நடைபெற்ற ஐந்து அரசியல் கட்சி களின் கூட்டம் பலவகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அக் கூட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பங்கு என்ன என்பதை இயக்கத்தின் அச்சாணிகளான இலட்சிய இதயங்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சில மாதங்களுக்கு முன் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைச் சட்டம் பாராளு மன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்ட போது சென்றவாரம் நான் விளக்கியது போல அச் சட்டத்தினால் நாம் பெறக் கூடிய சில நன்மைகளைக் கருத்திற் கொண்டு அச்சட்டத்தை ஆதரித்துப் பேசினோம், வாக்களித்தோம். எம்மீது குற்றம் காணக் காத்திருந்த சிலரும், எமது இளைஞர்களின் மனங்களைக் குழப்பி அதன் மூலம் அவர்களைத் தம்மோடு சேரவைக்கலாம் என்ற நப்பாசையால் உந்தப்பட்ட சில இடது சாரி இயக்கங்களும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியோடு இணைந்துவிட்டேம் என்று உரக்கக் குரல் எழுப்பினர். தமது அர்த்த மற்ற கூக்குரலுக்குச் சித்தாந்த அடிப்படையையும் காட்டச் சிலர் முன் வந்தனர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைமை முதலாளிவர்க்கமென்றும் தமது வர்க்கத்தோடு சேர்ந்து விட்டதென்றும் பிதற்றினர்.

நம்மவர் சிலரும் இதற்கு ஒத்தாதினர். கடந்து முப்பதாண்டு வரலாற்றையே இந்த வாதத்திற்காகத் திரித்து எழுதியது தந்தை செல்வா அவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட ஏடே, இந்த திரிக்கப்பட்ட வரலாறுகளைச் சிலசந்தர்ப்பத்தில் வெளியிட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியிலி

ருக்கும் போது எவ்வித போராட்டமும் நடத்தாது ஆதரிப்பதும் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தால் எதிர்த்துப் போராட்டங்கள் நடத்துவதுமே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினதும் அதற்கு முந்திய தமிழரசுக் கட்சியினதும் செயல் என்பதே அவர்களின் பிரசாரமாகும். இந்த மாபெரும் வரலாற்றுத் திரிப்பை இலட்சிய இதயங்களுக்கு விளக்க வேண்டியது என்கடமை என்று கருதுகிறேன்.

1948ம் ஆண்டு தொடக்கம் தமிழ் அரசியல் அரங்கில் நடைபெற்ற இயக்கங்கள், போராட்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் நெருங்கிய பங்கு கொண்டிருந்தவன் என்ற வகையில் இதை ஆதார பூர்வமாக நிலை நாட்டும் உரிமையும் எனக்கு உண்டு என்று கருதுகிறேன்.

மலை நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் குடியரிமையைப் பறித்த குடியரிமைச் சட்டங்களை, 1948ம் ஆண்டில் நிறைவேற்றிய கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியேயாகும். அதை எதிர்த்துப் பேசி வாக்களித்ததைத் தொடர்ந்தே தந்தை செல்வநாயகம் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியைத் தோற்றுவித்தார்.

அந்த ஆட்சியின் சிபார்சில் தேசாதிபதியாக்கப்பட்ட சோல்பரிப் பிரபு யாழ்ப்பாணம் வந்த போது 1950ம் ஆண்டிலேயே அவருடைய வருகையைப் பகிஷ்கரிக்குமாறு நாம் பிரசாரம் மேற் கொண்டோம். 'தமிழினத்தின் வாரியை வரவேற்காதீர்' என்ற தலைப்பில் நானே தயாரித்த துண்டுப் பிரசாரம் கட்சி சார்பில் வெளியிடப்பட்டு யாழ்ப்பாண மெங்கும் விநியோகித்தோம்.

1951-ம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பிதா திரு டி. எஸ் சேனநாயக்கா யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது

அந்த வருகையையும் பகிஷ்சரித்தோம், எதிர்ப் பிரசாரத்தை மேற்கொண்டோம்.

1953ம் ஆண்டு பங்கீட்டரிசியின் விலையை, திரு டட்லி சேனநாக்காவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் அதிகரித்த போது, லங்கா சமசமாஜக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றோடு சேர்ந்து ஆவணி மாதம் 12ந் திகதி 'ஹர்த்தாலை' நடத்தினோம். லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் வரலாற்று நூலில், திரு. வெஸ்லி குணவர்த்தனவே இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் ஒத்துழைப்பினால்தான், வடக்குக், கிழக்கு மாகாணங்களில் ஹர்த்தால் வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1954-ம் ஆண்டு பிரதமர் சேர்ஜோன் கொத்தவாவல யாழ்ப்பாணத்தில் பவனி வந்த நேரத்தில் சரித்திரத்தில் முதன் முறையாக அவருக்கு எதிராக கறுப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினோம். தமிழரசு வாலிப முன்னணித் தொண்டர்கள் பலர் பொலீசாரின் குண்டாந்தடிகளினால் அடிபட்டு இரத்தம் சிந்தினர்.

1956-ம் ஆண்டு 'பிப்ரவரி மாதம் 18ந் திகதி களனியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தன்மொழிக் கொள்கையை மாற்றித் 'தனிச் சிங்களமே' தன் கொள்கை என்று முடிவெடுத்தது. ஆளும் கட்சியின் அந்தமுடிவை எதிர்த்து 20ந் தேதி வடகிழக்கு மாகாணங்கள் எங்கும் வெற்றிகரமான 'ஹர்த்தாலை' நடத்தினோம். இவற்றிலிருந்து ஐக்கிய தேசிய கட்சி ஆட்சியிலிருந்த எட்டு ஆண்டுகளும் அந்த ஆட்சிக்கு எதிராகப் பாராளுமன்றத்திற்குள் மாத்திரமன்றி, வெளியே "ஹர்த்தால், பகிஷ்காரம்" "கறுப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டம்" போன்ற நேரடி நடவடிக்கைகள் பலவற்றை மேற்கொண்டோம் என்பது தெளிவாகும்.

1956-ம் ஆண்டு திரு. பண்டாரநாயகா ஆட்சி பீட மேறித் தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியதும் அதை தொடர்ந்து நாம் மேற் கொண்ட சத்தியாக் கிரகம், திருமலை யாத்திரை சிங்கள 'சிறி' எதிர்ப்புப் போராட்டம், அமைச்சர்களுக்கு கறுப்புக் கொடி முதலிய போராட்டங்களும் நாடறிந்தவை.

1960 ஆண்டு மார்ச் மாதத் தேர்தலில் ஐ. தே. கட்சியும் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் போதிய பாராளுமன்றப் பலமற்றிருந்த நேரத்தில் எமது உதவியை நாடின. இரு கட்சிகளுக்கும், சில அடிப்படைக் கோரிக்கைகளைத் தந்தை செல்வா விடுத்தார். கொள்கையளவில் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்ட சுதந்திரக் கட்சியோடும் ஏனைய இடதுசாரிக் கட்சிகளோடும் சேர்ந்து, 1960 ஏப்ரல் மாதம், ட்வி சேனநாயக்காவின் ஆட்சியை வீழ்த்தினோம். திரு சி. பி. டி. சில்வா தலைமையில் ஆட்சி அமைவதை ஆதரிப்போமென்று தந்தை செல்வாவும், டாக்டர் என். எம். பெரேராவும், டாக்டர் விக்கிர சிங்காவும் கையெழுத்திட்டுத் தேசாதிபதி சேர் ஒலிவர் குணத்திலகாவுக்கு கடிதம் எழுதினார். ஆனால் அவர் பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்து 1960 ஆடியில் மீண்டும் தேர்தலை நடத்தினார்.

அத்தேர்தலில் தனித்து ஆட்சியமைக்கும் பெரும் பாண்மையை பெற்ற சுதந்திரக்கட்சி கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றத் தவறியமையால் அந்த அரசை எதிர்த்து 1961-ம் ஆண்டு மாபெரும் சத்தியாக் கிரகத்தை நடத்தினோம். சுதந்திரக் கட்சியினர் 1960 ஏப்ரல் மாதம் எமக்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றத் தவறிய காரணத்தினால் அக்கட்சியை மீண்டும் நம்பி ஆதரவளிப்பதைத் தமிழ் மக்கள் விரும்பாத காரணத்தினால், தந்தை செல்வா விடுத்த கோரிக்கைகளை ஏற்று ஒப்பந்தத்தில்

கையெழுத்திட்ட திரு. டட்லி சேனநாயக்காவின் அரசாங்கத்திற்கு 1965-ம் ஆண்டு ஆதரவு கொடுத்தோம். அந்த அரசாங்கமும் மாவட்ட சபைகளை நிறுவுதல் பற்றிய வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற தவறிய பின் வேறு சில அடிப்படை உரிமைக் கோரிக்கைகளும் புறக்கணிக்கப் பட்டதைத் தோடர்ந்து 1969ம் ஆண்டு மீண்டும் எதிர்க்கட்சிக்குச் சென்று அந்த அரசாங்கத்தை எதிர்த்தோம்.

இந்த வரலாற்றைச் சிறிது ஆராயக் கூடிய நேரிய உள்ளங் கொண்டோர் யாராவது, நாம் ஜ. தே. க. சார்பாக வர்க்க உறவோடு செயற்பட்டோம் என்று கூறுவார்களா? உண்மையில் உறங்குவோரை எழுப்பிவிடலாம். ஆனால் உறங்குவது போல நடிப்போரை எழுப்பவே முடியாது. விழித்திருந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்து அறிந்து கொண்டு பாலை உண்ணும் போது கண்களை மூடிக்கொள்ளும் பூனை போலத் தலைமையைத் தூற்றும் ஒரே நோக்கத்திற்காக உறங்குவது போல நடிப்போரை இலட்சிய இதயங்கள் அடையாளங் கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

1977-ம் ஆண்டுத் தேர்தலின் பின் ஜ. தே. க. முன்னெப்போதும் இல்லாத பெரும்பான்மை பலத்தோடு ஆட்சி பீடமேறியது. சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி துள்ளாக நொருக்கப்பட்டது. இடது சாரிக் கட்சிகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஒழிக்கப்பட்டனர் கட்டுக்கோப்பான பலத்தோடு வந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைப் பணியவைப்பதற்காகத் தீவிர சிங்கள சக்திகள் தேர்தலின் பின் ஒரு மாதத்திற்கிடையில் தமிழ் இன சங்காரத்தில் இறங்கினர். நாம் மிகுந்த உள்ள உறுதியோடு அந்த நெருக்கடியிலிருந்து எம்மினத்தைச் சுதந்திரதாகம் குன்றாத இனமாகக் காத்து எடுத்தோம். எதிரியின் பலத்தை அறிந்தே எந்த இயக்கமும் தன் நடவடிக்கைகளை மேற் கொள்ள

வேண்டும் என்ற அறிவு, பொறுப்பு, வாய்ந்த தலைமைக்கு அத்தியாவசியம். அத்தகைய சிந்தனையின்றிச் சில இயக்கங்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் பலனாக நடுத்தெருவில் நிற்கும் பல்லாயிரம் மக்களைப் பார்க்கின்றோம்.

அப்படியிருந்தும் இன்றைய அரசு வவுனியா மாவட்டத்தைச் சிங்களப் பெரும்பான்மை மாவட்டமாக்க நடவடிக்கை எடுத்த போது பாராளுமன்றப் பகிஷ் காரத்தை மேற்கொண்டோம். பழைய நிலை சட்டபூர்வமாகத் திரும்பவும் நிலைநாட்டப்படும் என்ற உறுதியின் பேரில் பாராளுமன்றம் மீண்டோம். அபிவிருத்திச்சபைச் சட்டத்தின் மூலம் அந்த எல்லைகளை மீளப் பெற்றோம். இவை யூ. என். பி. சார்பு நடவடிக்கைகளா அல்லது இன நலனைப் பேணும் பொறுப்பு வாய்ந்த தலைமையின் நடவடிக்கைகளா என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப்போது அரசின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளினால் உயர்ந்துவிட்ட வாழ்க்கைப் பளுவைத் தாங்க முடியாது மக்கள் பொங்கி எழும் நிலை ஏற்பட்டு வருகின்றது.

இதை எதிர்நோக்கி ஆட்சிபீடம் அரசியலுரிமை பறிப்பு, அடக்குமுறைச் சட்டம், தொழிற் சங்கங்களை நசுக்குதல் ஆகிய செயல்களை மேற்கொண்டிருக்கிறது. இவற்றை எதிர்ப்பதில் ஏனைய மக்களோடு ஒத்துழைக்க வேண்டியது எமது கடமையாகும். அந்த நோக்கத்தோடு நடத்தப்பட்டதே 22ந் திகதிக் கூட்டமாகும்; இன்று ஆட்சி பீடத்திற்கு எதிரான சக்தியாகப் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளும் வெளியிலும் நாம் பலத்தோடு இருப்பதால் ஏனையோர் எம் உதவியை நாடுகின்றனர். நேர்மையான அரசியல் பாதையில் கொள்கை அடிப்படையில் நாம் எடுத்த நடவடிக்கைகளுக்காக நன்றி கூறுகின்றனர்.

இதை நமது மக்கள் தப்பாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடாது. நாம் மற்ற கட்சியோடு கூட்டுச் சேர்ந்து விட்டதாக யாரும் நினைத்து விடக்கூடாது. இப்படி ஒரு கருத்தை ஏற்படுத்திக் கடந்த ஆட்சிக் காலத்தில் இன விரோதிகளாக இயங்கிய சில சக்திகள் மீண்டும் தலைதூக்கப் பார்க்கின்றன.

இதற்கு விடுதலை வேட்கை கொண்டவர்கள் இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இதனால் தான் சில வாரங்களுக்கு முன் இங்குள்ள சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினர் தனித்து ஏற்பாடு செய்த கூட்டத்தில் நாம் பங்குகொள்ள மறுத்தோம். அவரவரை எங்கு வைக்கவேண்டும் எந்த அளவுக்கு உறவு கொள்ளவேண்டும் என்பதைப் புரிந்து நாம் செயல்படவேண்டும். நாய்வால் ஆட்ட முடியுமே தவிர வால் நாயை ஆட்டவிடமுடியாது. இதைப்புரியாத எமது முன்னாள் அன்பர் சிலர் அவசரப்பட்டு அல்பிரட் துரையப்பாவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள நேரிட்டதைப் போல இனியும் நடைபெறாது நாம் புத்தியுடன் இயக்கத்தைச் சரியான பாதையில் நடத்திச் செல்லவேண்டும்.

8. விடுதலைப் போராட்டம் வெற்றிபெற...!

உலகின் அடிமைப்பட்ட இனங்கள் தம் விடுதலையை மீட்டெடுப்பதில் பெருமளவு வெற்றிபெற்ற நூற்றாண்டாக இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டு வரலாற்றில் இடம் பெறும். முதலாவது உலக யுத்தம் சிறிய தேசிய இனங்களின் சுதந்திரத்திற்காக நடத்தப்பட்டதாக விளம்பரம் செய்யப்பட்டாலும் வெற்றிபெற்ற நேச நாடுகளோடு தாம் ஆண்டு வந்த நாடுகளுக்கும் சுதந்திரம் வழங்க முன்வரவில்லை. அமெரிக்காவின் தலைமீட்டினால் அங்கு குடியேறிய ஜரிஷ் மக்களின் நெருக்குதலினால்-அயர்லாந்து மாத்திரம் ஆங்கில ஆட்சியிலிருந்து தன் நாட்டில் பெரும் பகுதியை விடுவித்துக் கொள்வதில் வெற்றிபெற்றது. ஆங்கிலேயர் குடியேறிய அல்ஸ்டர் (Ulster) மாகாணம் இங்கிலாந்துடனேயே தங்கி விட்டது. யுத்தத்தில் தோல்வி கண்ட நாடுகளின் ஆட்சியில் அடங்கியிருந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்றன. ஆஸ்திரோ-ஹங்கேரிய ஏகாதிபத்தியத்தின் தோல்வியினால் பால்கன் பகுதி நாடுகளெல்லாம் தனித்தனிச் சுதந்திர நாடுகளாக வெளிவந்தன. செக்கோஸ்லவேக்கியா, போலந்து, ரூமேனியா, யூகேசிலாவியா, அல்பேனியா, பஸ்கேரியா, ஹங்கேரி, ஆஸ்திரியா போன்ற பல ஐரோப்பிய தேசிய இனங்கள் விடுதலை பெற்றன. ஆனால் தோல்வியடைந்த நாடுகளால் ஆளப்பட்ட ஆசியா, ஆப்ரிக்கா நிலப்பகுதிகள் வெற்றிபெற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளால் தமக்குள் பங்கு போடப்பட்டன. இந்நாடுகளைப் பொறுத்தவரை முதலாவது உலக யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்ற பிரித்தானியா, பிரான்ஸ் போன்ற ஏகாதி

பத்தியங்களின் பிடி மேலும் இறுக்கமானதே பலன். இரண்டாவது உலக யுத்தமும் அதன்பின் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையுமே அடிமைப்பட்டிருந்து ஆசியா ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கு விமோசனத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தன.

இந்த யுத்தம் முடிந்த போதும் பழைய நினைவில் பிரித்தானிய பிரதமர் வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில், “பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தைக் கலைப்பதற்கு நான் இங்கிலாந்தின் முதன் மந்திரியாகவில்லை” என்று அழுத்தமாகக் கூறினார். ஆனால் அப்படிக்கூறி இரண்டாண்டுகளில் அவரே அந்நாட்டு மக்களால் ஆட்சியிலிருந்து அகற்றப்பட்டார். அட்வியின் தலைமையில் ஆட்சிக்கு வந்தது தொழில் கட்சி. இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சுதந்திரம் வழங்குவதைவிட வேறு வழியில்லை என்ற நிலையை உணர்ந்தது. ஆங்கிலேய, பிரான்சிய, ஒல்லாந்திய, போர்த்துக்கேய, பெல்ஜிய, இத்தாலிய, அமெரிக்க, ஜப்பானிய ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு அடங்கியிருந்த ஆசிய, ஆபிரிக்க, தென்கிழக்காசிய நாடுகளுள்லாம் கடந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடிமைத் தளையை அறுத்து நிற்கின்றன.

ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர் மொழி, பண்பாடு பாரம்பரியம் இவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளாது நிர்வாக வசதி பற்றியே நாடுகளை அமைத்திருந்தனர். இப்படிப் பிணைக்கப்பட்டிருந்த சில தேசிய இனங்கள் விடுதலை பெற்ற நேரத்திலேயே இந்தப் பிணைப்பையும் உடைத்தும் தனித் தேசிய இனங்களாக விடுதலையடைந்தன. சில தீர்க்கதரிசனமுற்ற தலைமை இல்லாத காரணத்தால் விடுதலை பெற்ற நாடுகளில் எண்ணிக்கையிற் கூடி பேரினங்களுக்குக் கீழ் அடிமைகளாக எசுமான் களை மாற்றிக் கொண்ட நிலையில் வாழ்கின்றன. இந்த நிலையிலிருந்த வங்காள தேசம் இந்திய நாட்டின் உதவி

யோடு சுதந்திர மடைந்துவிட்டது. இலங்கைத் தீவில் ஈழத்தமிழ் தேசிய இனமும் ஆங்கிலேய ஆட்சி அகன்று ஏறத்தாழ இருபத்தெட்டு ஆண்டுகளின் பின்தான் தனது சுதந்திரத்தைப் பெற வேண்டுமென்று எண்ணங் கொண்டது. அந்நிய ஆட்சி அகலுவதற்கு முன் இந்தத் துணிவும் அறிவும் எம்மனத்திற்குப் பிறந்திருந்தால் ஓரளவு சுலபமாகச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். ஆளும் இனம் ஆட்சியில் தன்னை நிலைப்படுத்தி ஆயுத பலத்தைப் பெருக்கி தமிழ் ஈழத்தின் ஒரு பகுதியிலும் தன்னினைத்த வரைக் குடிநேற்றிவிட்ட இன்று தந்தை செல்வா கூறியதுபோல், “விடுதலைப்போர் மிக வில்லங்கமான காரியம்” தான். நெஞ்சுறுதி, மதிநுட்பம், சிறந்த ஒற்றுமை, ஏற்ற சூழ்நிலை ஆகியவற்றினால் மட்டுமே எம் விடுதலையை நாம் நிலைநாட்ட முடியும்.

உலகத் தமிழ் இனத்தின் விடிவுக்காக அப்பழுக்கற்ற தொண்டாற்றி வரும் புலவரேறு பெருஞ்சித்திரனாரைச் சென்ற மாதம் தமிழ்நாடு சென்றிருந்தபோது காணும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அபிவிருத்தி சபைகள் பற்றி எடுத்த முடிவைக் கண்டித்து லண்டனில் ஒன்பது பேரைக் கூட்டித் தீர்மானம் நிறைவேற்றி அதைக் கொண்டு தமிழ்நாடு வந்திருந்த திரு. வைகுந்த வாசனும் உடனிருந்தார். தமிழ்நாட்டில் ஈழ விடுதலைக்காகத் தம் மாலியன்ற பணிபுரிந்து வரும் முன்னணித் தொண்டர்களான டாக்டர் ஜனார்த்தனம், திரு. அரு. கோபாலன், திரு. மணவைத் தம்பி, திரு. நித்தலின்பனார் ஆகியோரும் இருந்த அந்தச் சந்திப்பின் போது புலவர் அவர்கள் கூறிய ஒரு அரிய கருத்தை இலட்சிய இதயங்களுக்கு விளக்கிக் கூற விரும்புகிறேன். ஒரு விடுதலை இயக்கத்திற்கு மூன்று உறுப்புகள் அவசியம் என்று அவர் விளக்கினார். கொள்கை, இயக்கம், தலைமை ஆகிய மூன்றும் அத்தியாவசியம். அப்பெரியார்

சூறிய இக்கருத்தை மீண்டும் மீண்டும் எண்ணினேன். புதுப்புதுக் கருத்துக்கள் தோன்றின. ஒரு விடுதலை இயக்கம் வெற்றிபெற வேண்டுமாயின் ஒரு மனிதனைப் போல இயங்க வேண்டும். மனிதனின் உயிர் போலக் கொள்கையும், உடல் போல இயக்கமும் இருக்கவேண்டும். உயிரற்ற உடல் பிணம்; கொள்கையற்ற இயக்கம் வீண். அதே போல உடலில்லாத உயிர் செயலற்ற ஆவி. இயக்க மில்லாத கொள்கையும் ஈடேற முடியாது. அழிந்து விடும் இயக்கத்தை அழிக்கும் வேலையை செய்து கொண்டு கொள்கையைக் காக்கிறோம் என்று கூறுபவர் உடலை அழித்துக் கொண்டு உயிரைக் காப்பாற்ற முற்படுபவரைப் போன்றவர்களே.

சமீப காலத்தில் இயக்கத்தினால் வளர்ந்த சிலரும் இயக்கத்தை அழிக்கத் தருணம் பார்த்திருந்த பலரும் ஒருங்கிணைந்து ஒரு கூட்டு முயற்சியை உருவாக்கினர். இந்த இனநாச முயற்சியின் முனை இன்று மழுங்கிவிட்ட போதிலும் இனிமேலும் இப்படியான நடவடிக்கைகள் எழாது கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்க வேண்டியது இலட்சிய இதயங்களின் கடமையாகும். கொள்கை என்ற உயிர் தங்கிச் செயல்படும் உடல் இயக்கமென்றால் அந்த உடலை இயக்கும் மூளைதான் தலைமை. மூளையின் பணிப்பின்படி உடலின் ஏனைய அங்கங்கள் இயங்கும். ஆனால் ஏனைய அங்கங்கள் இல்லாது மூளையால் பலனில்லை. ஒரு இயக்கத்தின் ஆற்றல்மிக்க கரங்களே இளைஞர் இயக்கமென்று நான் பல தடவை கூறியிருக்கிறேன். இயக்கத்தின் இதயமாக மென்மையான மகளிர் அணியை நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் உருவகப்படுத்தியிருக்கிறேன். இவையெல்லாம் இணைந்து சீராக இயங்கினால் விடுதலை இயக்கம் வெற்றிப்பாதையில் வீறுநடை போடுவதற்குத் தடையில்லை. புலவர் பெருஞ்சித்திர

னார் கூறியபடிக்கொள்கை. இயக்கம், தலைமை, இவற்றுள் எது தவறிலும் ஒரு இனம் விடுதலை பெற முடியாது. நல்ல உடல் இருந்துவிட்டால் விரும்பியதையெல்லாம் செய்துவிடலாம் என்று அறிவு படைத்தவன் கருத மாட்டான். விடுதலை இயக்கங்களின் வரலாற்றைப் படித்தால் எந்த இயக்கமும் வெற்றி பெற்றதற்கு அந்த இயக்கத்தின் சக்தி மாத்திரம் காரணமாயிருந்ததென்று கூற முடியாது.

ஆரம்பத்தில் நான் கூறியது போல இரண்டு மகாயுத்தங்களின் முடிவில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலை, ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் எழுந்த உள்நாட்டு அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் வேறு நாடுகளின் உதவிகள் விடுதலைத் தொண்டர்களின் ஆற்றல் இவையெல்லாவற்றையும் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்தக்கூடிய தலைமை இவையே விடுதலை இயக்கங்கள் வெற்றி பெறச் செய்தன. ஈழத்தமிழ் தேசிய இனமும் வெற்றி பெறுவதற்கு சுதந்திரக் கொள்கையில் உறுதி. அக்கொள்கையை செயற்படுத்தும் கட்டுப்பாடான இயக்கம், மதிநுட்பம் வாய்ந்த தலைமை, ஏற்ற நேச சக்திகள், உள்நாட்டிலோ உலக அரங்கிலோ ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்களைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தும் திறமை இவற்றால்தான் விடுதலை பெறலாமேயன்றி மந்திரத்தால் மாங்காய் விழுவது போலச் சுதந்திரத்தைப் பெற்று விட முடியாதென்பதை இலட்சிய இதயங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

9. ஆவணி அமளியும் ஆணையாளர் அறிக்கையும்

ஜரிஷ் விடுதலைப் போரின் நீண்ட வரலாற்றில் ஒரு நிகழ்வைச் சென்றவாரம் இலட்சிய இதயங்களுக்கு எடுத்து விளக்கினேன். ஏறத்தாழ எழுநூறு ஆண்டுகள் அயர்லாந்து ஆங்கில ஆட்சியில் அடங்கிக் கிடந்தது. அடிமைப்பட்ட ஜரிஷ் மக்களின் அன்னை மொழி அடைந்த கதியை அடுத்த வாரம் ஆராய்வோம். ஏகாதிபத்தியங்களின் செயலால் முதலில் பாதிப்புறுவது அடிமை நாடுகளின் பொருளாதாரமே. மனித குலத்தின் வரலாற்றில் வேற்று நாட்டை அடிமைப்படுத்தும் ஆசையின் அடிப்படையே அந்த நாடுகளின் செல்வத்தைச் சூறையாடுவதுதான்; மக்களை அடிமைகளாக்கித் தமக்குக் குற்றேவல் செய்ய செல்வத்தை உற்பத்தி செய்ய வைப்பது; அந்த நாடுகளின் மண்ணையும் மூல வளங்களையும் தமக்கு நன்மை தரும் வகையில் பயன்படுத்துவது என்பதே. ஆளப்படும் மக்கள் செல்வச் செழிப்பைப் பெற்றால் நிமிர்ந்து நின்று அந்நிய ஆட்சியை அகற்றி விடுவார்கள் என்ற காரணத்தினால், அவர்களை வறுமையில் ஆழ்த்தி வைத்திருப்பதும் ஆளுவோரின் உபாயங்களில் ஒன்றாகும்.

அயர்லாந்து தேசத்தின் பொருள்வளம், ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தினால் சுரண்டப்பட்டது மாத்திரமன்றிக் காலத்துக்குக் காலம் அங்கு கொடிய பஞ்சமும் தலை விரித்தாடியது. ஜரிஷ் மக்களின் பிரதான உணவான உருளைக் கிழங்கு விளைவு குன்றிய காலங்களிலெல்லாம் மக்கள் பட்டினிச் சாவுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் ஆளானார்

கள். இவற்றிலிருந்து தப்புவதற்காக ஆயிரமாயிரமாகக் கப்பலேறி அப்போது தான் வெள்ளையர் குடியேற ஆரம்பித்த அமெரிக்காவுக்கு ஜரிஷ் மக்கள் சென்றனர். அமெரிக்காவிலேயே நிரந்தரமாக வாழ முற்பட்ட போதிலும் தமது தாய் நாட்டையோ அதன் விடுதலையைக் காணவேண்டிய அவசியத்தையோ அம்மக்கள் மறக்கவில்லை.

அயர்லாந்தின் விடுதலைப் போருக்குப் பண உதவி, ஆயுத உதவி, பிரசார உதவி புரிந்து இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அமெரிக்காவை அயர்லாந்தின் விடுதலைக் கோரிக்கையை ஆதரிக்கச் செய்து, அக் கோரிக்கை இறுதியில் வெற்றி பெறுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்தனர். அயர்லாந்தின் விடுதலைப் போராட்ட வீரனாகவும் சுதந்திர அயர்லாந்தின் தலைவனாகவும் விளங்கிய ஏமன்டிவலேரா அமெரிக்க பிரஜையாக இருந்தார் என்பதைச் சென்றவாரம் குறிப்பிட்டிருடிந்தேன். இப்படி நிரந்தரமாகக் குடி பெயர்ந்து சென்ற மக்கள் மாத்திரமன்றி படித்த ஜரிஷ் இளைஞர் பலர் வெலை தேடி ஆளும் நாட்டின் தலைநகரான லண்டனில் குடியேறினர். அங்கு வங்கிகளிலும் தொழில் நிலையங்களிலும் அரசு துறைகளிலும் வேலை பெற்ற ஜரிஷ் மக்களின் உழைப்பு அயர்லாந்தில் பல குடும்பங்களுக்கு உணவு வழங்கியது.

இந்த வகையில் ஈழத் தமிழ் மக்கள் பலர் ஆங்கில ஏகாதிபத்திய ஆட்சியிலும் அதன் பின்னும் வாழ்ந்து வரும் முறை இந்த ஜரிஷ் மக்களின் வாழ்வோடு ஒத்திருப்பதை நாம் காணலாம். லண்டனில் ஒரு வங்கி ஊழியனாக இருந்த மைக்கேல் கொலின்ஸ் போன்ற பல இளைஞர், ஜரிஷ் விடுதலைப் போரில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர்.

இவர்களின் ஆயுதப் போராட்டங்களில் ஆங்கிலப் போர் வீரர், காவல் படையினர் பலர் கொல்லப்பட்டனர். ஜரிஷ் விடுதலை வீரர்களின் ஒவ்வொரு எழுச்சியும் எத்தனையோ ஆங்கிலேயரின் உயிருக்கு உலை வைத்தது. ஆனால் அயர்லாந்தில் ஆங்கிலேய போர் வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர் என்ற காரணத்திற்காக இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த ஜரிஷ் மக்களை யாரும் கொல்ல முற்படவில்லை. இந்த வரலாற்று உண்மையை இலங்கையில் நடந்த சம்பவங்களோடு ஒப்பிட்டு அதிலிருந்துநாம் பெற வேண்டிய படிப்பினைகளைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே இதை இங்கே குறிப்பிட்டேன்.

1977ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 21ம் திகதி நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல் ஈழத் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் வரலாற்றில் ஓர் முக்கியமான மைல் கல்லாகும். தமிழ் ஈழ விடுதலையே தமது குறிக்கோள் என்பதைத் தமிழ்த் தேசிய இனம் ஐயத்திற்கிடமின்றி அந்தத் தேர்தலில் நிலை நாட்டியது. தேர்தல் முடிந்து ஒரு மாதத்திற்கிடையில்—ஆவணி மாதம் 16ந் திகதி-பயங்கரமான தமிழ் இனக் கொலை ஆரம்பமாகியது. ஏறத்தாழ இரண்டு வாரங்களாக இலங்கையின் எல்லா மாவட்டங்களிலும் தமிழ் மக்கள் இன வெறியர்களால் கொலை செய்யப்பட்டனர். தமிழ் மக்கள் பாடுபட்டுழைத்துத் தேடிய செல்வம் பல கோடி ரூபா பெறுமதி வாய்ந்தது, கொள்ளையடிக்கப்பட்டது; தீயிலிட்டு அழிக்கப்பட்டது-அடித்து நொறுக்கப்பட்டது; நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ப் பெண்கள் சுற்பழிக்கப்பட்டனர்; பல்லாயிரம் தமிழர் படுகாயப்படுத்தப்பட்டனர்; ஆயிரக் கணக்கான தமிழ்க் குடும்பங்கள் குடிபெயர்ந்து அகதிகளாக்கப்பட்டனர்.

இத்தனை கொடுமைக்கும் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்னாள் பிரதம நிதியரசர்

இ.இ-4

சன்சோனி தலைமையில் சனாதிபதி ஆணைக் குழு நியமிக்கப்பட்டதை எல்லோரும் அறிவர், அந்த ஆணைக் குழுவின் அறிக்கை மூன்றாண்டுகளின் பின் வெளிவர இருக்கின்றது. அறிக்கையளிக்கப் பட்ட உடனே அதன் சில பகுதிகள் திட்டமிட்டு பத்திரிகைகளுக்கு அனுமதியின்றி வெளியிடப்பட்டது போலக் கொடுக்கப்பட்டன. வெளியிடப்பட்ட பகுதிகள் விசாரணை இறுதிக் காலத்தில் ஆணையாளரின் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் ஆட்சியாளரின் நோக்கங்களையும் பிரதி பலிப்பனவாகவே இருக்கின்றன. இனக்கலவரம் ஏற்பட்டதற்கான பல காரணங்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஆணையாளர் முதற் காரணமாகவும் முதன்மை வாய்ந்த காரணமாகவும் மிக நீளமாக ஆராய்ந்திருப்பது, தமிழ்த் தேசிய இனம் தான் இழந்த இறைமையை மீட்டெடுத்து சுதந்திரத் தமிழ் ஈழக் குடியரசை நிறுவ வேண்டுமென்ற கோரிக்கையும், அதற்கான கிளர்ச்சியின் ஓர் அங்கமாக இடம் பெற்ற இளைஞர்களின் பலாத்காரச் சம்பவங்கள் சிலவுமேயாகும். இந்த நாட்டில் கடந்த கால நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற தமிழ் இனத்திற்கெதிரான வன்முறைச் சம்பவங்களின் வரலாற்றை முழுதாக மறந்த முடிவே இது வென்பதை நான் இலட்சிய இதயங்களுக்குக் கூறத் தேவையில்லை.

தமிழின் உரிமை பறிக்கப்பட்டதை அறவழியில் எதிர்த்து நாம் காலிமுகத் திடலில் 1956 ஆனி ஐந்தில் மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்கு பற்றியவர்கள் மீது மாத்திரமன்றி, கொழும்பு எங்கும் அம்பாறை முதலிய இடங்களிலும் அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் தாக்கப் பட்டதும் தமிழ் ஈழக் கோரிக்கை காரணமென்று ஆணையாளர் கருதுகிறாரா?

தமிழ் மொழி உரிமையையும் பிரதேச சபைகளின் மூலம் சுயாட்சி முறையையும் ஓரளவு அளிக்க பிரதமர் பண்டார நாயக்கா தந்தை செல்வாவோடு செய்த ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்தெறியச் செய்ய சிங்கள தீவிரவாதிகள் மேற்கொண்ட சிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து, 1958 ம் ஆண்டு மே மாதம், நாடு முழுவதிலும் தலைவிரித்தாடிய தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான கொலை, கொள்ளை, தீ வைப்பு, கற்பழிப்புச் சம்பவங்களுக்கும் தமிழ் ஈழக் கோரிக்கை தான் காரணமென்று ஆணையாளர் கருதுகிறாரா?

தமிழ் மொழியின் உரிமை கோரி அரசாங்க அலுவலகவாயில்களில் அமைதியான சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை மேற்கொண்ட தொண்டர்கள் மீதும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணமெங்கும் தமிழ் மக்கள் மீதும் நடைபெற்ற சிங்கள இனவெறி இராணுவத்தாக்குதல்களுக்கும் தமிழ் இளைஞர்களின் வன்செயல் காரணமென்று ஆணையாளர் கருதுகிறாரா?

உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் கூடிய தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் இறுதி நாளன்று இன்பத்தமிழின் இனிமையைச் சுவைக்கக் கூடிய ஐம்பதாயிரம் மக்கள் கொண்ட-பெண்களும் குழந்தைகளும் நிறைந்த கூட்டத்தில், எந்தவன்முறைச் சம்பவத்தை அடக்குவதற்காகப் பொலிசார் தாக்குதலை மேற்கொண்டு ஒன்பது உயிர்களைப் பறித்தனர் என்பதை ஆணையாளர் எண்ணிப் பார்த்தாரா?

அந்தப் படுகொலைச் சம்பவத்திற்குப் பொறுப்பான பொலிசார் மீது கூடத் தவறில்லை என்று கூறும் ஆணையாளர், ஆவணி அமளியை ஆரம்பித்த போலீசார் மீது குற்றம் கூறுவார் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது தான்.

இந்த ஆணைக்குழு முன் நான் எட்டு நாட்களுக்கு மேலாகச் சாட்சியம் அளித்தேன். எமது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பலர் தத்தம் பகுதிகளில் இடம் பெற்ற வன்முறைச் சம்பவங்களைப் பற்றிச் சாட்சியம் அளித்தனர். எமது சாட்சியங்களை மறுத்துப் பொலீஸ் அதிகாரிகள் சாட்சியமளித்த இடங்களில் எல்லாம் அவர்கள் கூற்றைத் தான் ஏற்றுக் கொள்வதாக ஆணையாளர் கூறியிருக்கிறார். அவர்களின் கூற்றைத்தான் ஏற்றுக் கொள்வதற்கான வேறு ஆதாரங்களோ சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளோ எதையும் காட்டாமலே அவர்கள் கூற்றை ஏற்றிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் எல்லாம் சீருடைஅணிந்த தேவதூதர்கள், சத்தியத்தின் மொத்த உருவங்கள் என்பது அவரது கருத்துப்போலும். எனது சாட்சியத்தின் பின் விசாரணையை முடிப்பதாகக் கூறிய ஆணையாளர் திரு. ஏ.சி.டி. சொய்சா தம்முன் தோன்றிப் பொலீசாரின் சாட்சியங்களைக் கேட்க வேண்டுமென்றவுடன் விசாரணையை நீடிக்கச் சம்மதித்தவுடன் அவரது போக்கு எமக்குப் புரிந்து விட்டது. சிறைகளில் வைத்துச் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட இளைஞர்கள் அளித்ததாகப் பொலீசார் எழுதி வந்து வாசித்த ஒப்புதல் வாக்கு மூலங்களை ஏற்றுக் கொண்டே ஆணையாளர் சில முக்கியமான முடிவுகளுக்கு வந்திருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது. இன்னுஞ் சில நாட்களில் பிரசுரமாகப் போகின்ற இந்த அறிக்கையின் சில அம்சங்களை இலட்சிய இதயங்கள் முன்னரே அறிவதற்காகவே இங்கு குறிப்பிட்டேன். அறிக்கை எப்படி இருப்பினும் அந்தப் பயங்கர இனக் கொலை நடை பெற்ற நாட்களில் இடம் பெற்ற கொடூரமான சம்பவங்களை வருங்கால சந்ததிகளும் வெளியாரும் அறிய வேண்டும் என்பதற்காகவே இவ் விசாரணையை நாம் விரும்பினோம். இரண்டாண்டுகளாக ஆணைக் குழுவின் முன் சாட்சியமளித்தவர்களின்

வாக்கு மூலங்கள் பதியப்பட்டிருக்கின்றன. ஏறத்தாழ இருபத்தையாயிரம் பக்கங்களைக் கொண்ட அந்தப் பதிவைப் படிப்போர் உண்மையை உணர்வர். ஆணையாளர் கூறுவது போலத் தமிழ்த் ஈழம் விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற தமிழ் தேசிய இனத்தின் மறுக்க முடியாத உரிமைக் கோரிக்கை தான் இனக் கொலைச் சம்பவத்திற்குக் காரணமென்றால், அது எம்மை ஆளுவோரின் தன்மையையும் அப்படியானவர்களின் ஆட்சியிலிருந்து நாம் விடுதலை பெற விரும்புவது நியாயமானது எதன்பதையும் உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டும், விடுதலை பெறவேண்டியது அத்தியாவசியம் என்றே எமது மக்கள் எல்லோரும் உணர்வார்கள்.

ஜிரிஷ் விடுதலைப் போரில் பல நூற்றாண்டாக ஆயுதந் தாங்கிய வன்முறைப் போராட்டங்கள் இடம் பெற்றன. நூற்றுக்கணக்கான ஆங்கிலேயப் போர் வீரரும் காவல் படையினரும் கொல்லப்பட்டனர். அதற்குப் பழிவாங்குவதற்காக இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த அப்பாவி ஜிரிஷ் மக்களை யாரும் தாக்கவில்லை; அவர்களுக்கெதிராக இனவெறி நடவடிக்கைகள் இடம்பெறவில்லை. 1977ம் ஆண்டு ஆவணி 14ந் திகதி புத்தூரில் இராக்காவல் சென்ற பண்டா என்ற ஒரு சிங்களபொலீஸ் உத்தியேகத்தர் யாராலோ சுட்டுக் காயப்படுத்தப்பட்டாராம். 17ந் திகதி இரவு பண்ணையில் இரண்டு சிங்களப் பொலீசார் சிறு காயங்களுக்கு ஆளாகினராம். இவற்றுக்காகவும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று தமிழ் மக்கள் தீர்ப்பளித்ததற்காவுமே இந்தப் பயங்கர இனக்கொலை மேற்கொள்ளப்பட்டதென்றால், அப்படியானவர்களின் ஆட்சியிலிருந்து எம்மை விடுவிக்க நாம் போராடுவது தவிர்க்க முடியாததென்பதை இட்சிய இதயங்களில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதே நேரத்தில்

எமக்கு உரிமை மறுப்போரின் தன்மையைத் தெரிந்து அதற்கேற்ற வகையில் எமது வழி முறைகளை மாற்றி அமைத்துக் கொள்வது அத்தியாவசியம்.

1977 ஆவணி அமளியிலிருந்து நாம் படிக்கவேண்டிய பாடங்களைப் படித்து அவற்றை மேற்கொள்வதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயற்பட வேண்டும். இப்படி நாம் இயக்க முற்படும் போது முன்னணியில் நிற்போர் பலவகையான தாக்குதல்களுக்கு ஆளாகின்றனர். எவ்வித செயலுமின்றிப் பேச்சில் தீவிரம் காட்டும் விளம்பரப் பிரியர் சிலர் எம்மைத் தாக்குகின்றனர். பொலீசார் தாக்குகின்றனர். சிறில் மத்தியூ போன்ற சிங்கள இன வெறியர் தாக்குகின்றனர். ஆணையாளர் சன்சோனி போன்றவர்கள் தாக்குகின்றனர், எத்தனை முனையிலிருந்து தாக்குதல் வந்தாலும் இலட்சிய இதயங்கள் எம்மைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால் அதுவே போதும், அந்த நம்பிக்கை என்ற பலத்தோடு முன்னேறிச் செல்வோம்.

10. மதுரை மாநாடும் மனம் நிறைந்த நினைவுகளும்

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் ஐந்தாவது மாநாடு எதிர்வரும் சனவரி 4ம் நாள் மதுரை மாநகரில் நடைபெற இருக்கின்றது. இம்மாநாடு ஈழத்தமிழ் மக்களின் இதயங்களில் பலவித முரண்பட்ட உணர்ச்சிகளை எழுப்பத் தவறமாட்டாது. பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் ஒருபுறம். கவலையும் துன்பமும் இன்னொருபுறம். கோபமும் வீரமும் மறுபுறம். ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழனின் உள்ளத்திலும் அவை மோதுகின்றன. தமிழனுக்குச் சுதந்திரத் தாயகம் இல்லை. சுண்டைக்காய் இனங்களெல்லாம் ஐக்கியநாடுகள் மன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் போது ஆறு கோடிக்கு மேற்பட்ட தமிழ் மக்களுக்கு அங்கு அமரும் உரிமையில்லை.

உலகில் பல நாடுகளில் பரந்து வாழ்ந்தாலும் எந்த நாட்டிலும் அவன் ஆளுவோனாக இல்லை. அவனுடைய மொழி எந்த நாட்டிலும் ஆட்சி மொழியாக இல்லை. இந்தியாவில் இந்தி. இலங்கையில் சிங்களம்—ஆட்சி மொழி. தன்னுடைய அன்றாட தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் தானும் தமிழ் அரசோச்ச முடியவில்லை. சமயச் சடங்குகளுக்கு சமஸ் கிருத மொழி இந்துத் தமிழனுக்கு. இசை வல்லுனருக்கு வாய்த்த மொழி தெலுங்கு. படித்த தமிழர்கள் தம்மிடையே உரையாட ஏற்ற மொழி ஆங்கிலம். இத்தனை வகையில் இன்றைய தமிழர் தம் தாய்மொழியைப் புறக்கணிக்கும் நிலையிலும் 'தமிழ்,

என்றவுடன் துள்ளாத தமிழனுடைய உள்ளம் இல்லை என்றே கூறுவேன்.

தம் தாய் மொழியைத் தெய்வமாகப் போற்றும் தமிழன் வேற்றுமொழி ஆதிக்கத்திற்கு ஏன் ஆட்பட்டான் என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தமிழ் மக்களின் தொன்மையான வழிபாட்டு முறைகளின் மேற்படர்ந்த ஆரிய மாயையின் விளைவே, சமயத்தில் சமஸ்கிருதத்தின் ஆதிக்கம், விஜயநகர சாம்ராஜ்ய காலத்தில் முடியுடை மூவேந்தர்களின் ஆட்சி அழிந்து, ஆந்திர நாயக்கர்கள் தமிழ் நாட்டை ஆளுவோராக அமர்ந்ததன் விளைவே, இசையில் தெலுங்கு மொழியின் செல்வாக்கு. ஏழாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து வந்து தமிழ் மக்களை அடிமைப்படுத்திய பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் எச்சமே ஆங்கில மோகம். இன்றும் தென்னாட்டில் வடநாட்டவருக்கும், தமிழ் ஈழத்தில் சிங்களவருக்கும் தமிழர் ஆளப்படுவோராக அடங்கியிருப்பதன் காரணமாகவே இலக்கியச் சிறப்போ மொழிவளமோ அற்ற இந்தியும் சிங்களமும் தமிழரின் ஆட்சி மொழிகளாக அமைந்து விட்டன. இனத்தின் அடிமைத்தனம், மொழியின் பின்னடைவுக்கும் அழிவுக்கும் வழிவகுக்கும் என்பது வரலாறு கண்ட உண்மை.

ஐரிஷ் மக்களின் தாய் மொழியான “கெயிலிக்” மொழியும், உவெல்ஷ் மொழி, ஸ்கொற்றிஷ் மொழி, ஆங்கிலமொழி, இவையெல்லாம் பிரித்தானியத் தீவுகளின் ஒவ்வொரு பகுதியில் பேசப்பட்ட மொழிகளாகச் சமமான நிலையில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நிலவின. அன்று இம்மொழிகளுக்கு இலக்கிய வளமிருந்ததாகக் கூற முடியாது. படிப் படியாக ஆங்கிலோ சாக்சன் இனத்தவரின் கைமேலோங்கத் தொடங்கியது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டளவில் பிரித்தானியத் தீவுகளிலெல்லாம் ஆங்கிலேயரின்

ஆதிக்கம் வலுத்தது. ஏனையமொழிகள் நசிந்து ஆங்கிலம் மேலெழுந்தது. அடுத்த நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி கடல் கடந்து பரவத் தொடங்கியது. புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கண்டமான அமெரிக்காவிலும் மத்தியில் ஆபிரிக்காவிலும் கிழக்கே தெற்காசியா, தென்கிழக்காசியாவிலும் இன்னுந் தெற்கு ஆஸ்திரேலியாவிலும் ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கம் பரந்தது. இனத்தின் எழுச்சி மொழியின் எழுச்சிக்கும், இனத்தில் வளர்ச்சி மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் இனத்தின் பரவல் மொழியின் பரவலுக்கும் வழி வகுத்தன. ஆட்சி உரிமையோ மொழி வளர்ச்சியின் திறவுகோல் என்பதை இதிலிருந்து நாம் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆங்கில ஆட்சியில் ஐரிஷ் மக்களின், கெயிலிக் மொழி தேய்ந்து அழியும் நிலையை அடைந்தது. ஐரிஷ் தேச பக்தர்கள் தமது மொழியை அழிவிருந்து காப்பதற்கு அரும்பாடுபட்டனர். ஐரிஷ் குடியரசு அமைக்கப்பட்டு ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகியும் 'கெயிலிக்' மொழி தெரிந்தோர் அந்நாட்டு மொத்த தொகையில் மூப்பது விழுக்காடுமில்லை என்று கூறுகின்றனர்.

இந்தப் பரிதாபமான நிலையிலிருந்து சமீபத் தமிழ் மக்கள் படிக்க வேண்டிய பாடங்களைப் படித்துக்கொள்ள வேண்டும். உலகிலேயே மிகத் தொன்மை வாய்ந்த மொழிகளில் ஒன்று தமிழ், ஆரியம், லத்தின், கிரேக்கம், எபிரேயம் ஆகிய மொழிகளோடு சமகாலத்து மொழி தமிழ். ஆரியமும், லத்தினும், கிரேக்கமும் உலக வழக்கொழிந்து ஏட்டு மொழிகளாக விளங்குகின்றன. எபிரேயமும் பல நூற்றாண்டுகளாக வழக்கொழிந்து அழிவின் விளிம்பில் நின்றது. யூத மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட விழிப்பு அதன் பலனாக அவர்கள் இஸ்ரேல் நாட்டை நிறுவியதும் அம் மொழியைப் பாதுகாத்தது. இன்று எபிரேயம்

இஸ்ரேல் நாட்டில் மறுமலர்ச்சி பெற்று செழித்து வளரத் தொடங்கி விட்டது. தமிழ் மொழியின் தனிச் சிறப்பும் தமிழ் மக்களின் தனித் தன்மை வாய்ந்த தாய் மொழிப் பற்றும் தமிழ் அன்னையை என்றும் இளமை குன்றாத வளாக இனிமை குறையாதவளாக என்றும் வளர்ச்சி பெற்று வருபவளாக வைத்திருக்கின்றன. இத்துணைப் பெருமை பெற்ற மொழி எமது சொந்த மொழி என்று எண்ணும் போது தமிழ் உள்ளங்களில் இறும்பூது எழுவது இயல்பே.

தமிழ் மொழியின் சிறப்பை ஆராய உலக மொழி வல்லுநர்களைக் கூட்டி உலகத் தமிழராய்சிக் கருத் தரங்கை ஆரம்பித்த பெருமை தமிழ் ஈழத்தின் தவப் பயனாக அவதரித்த தமிழ் முனிவர் தனிநாயகம் அடிகளா ரையே சாரும். இத்துறையில் அடிகளார் ஆற்றிய அரும் பணியை எண்ணிப் பெருமை கொள்ளும்போது ஐந்தாவது மாநாட்டிலும் அவரது, ஆழ்ந்து அகன்ற, நுண்ணிய ஆய்வுரையை கேட்கவிடாது கொடிய காலன் அந்த அறிவுச் சுடரை அணைத்து விட்டதை எண்ணிக் கவலை கொள்ளாது இருக்க முடியவில்லையே. ஐந்தாவது மாநாட்டை எண்ணும்போது தமிழ் ஈழத்தில் யாழ் நகரில் கோலாகலமான நான்காவது மாநாட்டை மறக்கமுடியுமா? கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற முதலாவது மாநாடு, மலேசியா முதல்வர் துங்கு அப்துல்ரஹ்மானால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. தமிழ் நாட்டின் தலைநகரின் பேரெழுச்சி விழாவாகநடைபெற்ற இரண்டாவது மாநாடு பேரறிஞர் அண்ணாவின் வழிநடத்தலின் கீழ்நடைபெற்றது. மூன்றாவது மாநாடு பாரிஸ் மாநகரில் அரசியல் கலப்பின்றி, மக்கள் பங்கின்றி. அறிஞர் ஆய்வரங்காக நடந்தது. அடுத்த திங்கள் நடைபெறும் ஐந்தாவது மாநாடு தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர் ஆதரவில் அரசால் நடத்தப்படுகின்றது.

ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் 1974ல் நடைபெற்ற நான் காவது மாநாடு அரசின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் மக்கள் விழாவாகப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தலைமையில் நடை பெற்றது. விழா நடைபெற்ற அத்தனை நாட்களும் வவுனியாவிலிருந்து வட பகுதி முழுவதுமே விழாக் கோலம் பூண்ட காட்சியை தெருவெல்லாம் தென்னை மரங்களும், பனை மரங்களும் கூட நகர்ந்து வந்த, அலங்கரித்து நின்ற காட்சியை அறிஞர்களை வரவேற்கச் சாரி சாரியாகச் சென்ற மக்கள் கூட்டத்தை இலட்சிய இதயங்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். எதை மறந்தாலும் மாநாட்டு இறுதி நாளன்று சனவரி 10ந் திகதி உலக அறிஞர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்ப வாஞ்சையோடு கூடிய ஐம்பதாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கட்கூட்டத்தை- பேராசிரியர் நைனர் முகம்மது தமிழின் இனிமை பற்றிப் பேச மெய் மறந்து சுவைத்திருந்த மக்கள் மீது வெறி கொண்ட பொலீசார் நடத்திய மிருகத் தனமான தாக்கு தலை கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளும் துப்பாக்கி வேட்டுகளும் குண்டாந்தடிகளும் கொண்டு நடைபெற்ற வெறியாட்டத்தை, ஆடைகுலைய அலங்கோலமாக ஓடிய அன்னை மாரின் அலறலை, ஒன்பது உயிர்களைப் பலி கொண்ட சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்தின் கொடுமையை எவராவது மறக்க முடியுமா? இத்தனைக்கும் மத்தியில் நானும் நின்றேன். நேரில் கண்டேன். பொலீசாரினால் குறிவைக்கப்பட்ட ஈழத் தமிழர்களின் இனிய நண்பன் டாக்டர் சனார்த்தனம் அவர்களை அந்த இடத்திலிருந்து பாதுகாத்து அப்புறப்படுத்தும்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். ஈழத் தமிழர்களின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது அந்த நான்காவது தமிழராய்ச்சி மாநாடு. அன்று அடைந்த துன்பத்திலிருந்து எழுந்தது தான் தமிழ் ஈழம் அமைத்தே தீருவோம் என்ற உறுதி

அன்று அடைந்த சிறுமையிலிருந்து வெடித்ததுதான் சிவகுமாரனின் வீரம்-இதனால் தான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டேன் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நினைத்தால் பெருமை மகிழ்ச்சி; கவலை துன்பம்; கோபம் வீரம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் எல்லாம் உள்ளத்தில் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டு எழுகின்றன என்று, இத்தனையும் சாந்தி பெறுவது சுதந்திரத்தமிழ் ஈழத்திலன்றிச் சாத்தியமில்லை.

11. அமைச்சர்கள் வருகையும் நமது அணுகு முறையும்

புது வருடத்தில் எமது இயக்கத்தின் அமைப்பைப் பலப்படுத்தி வளர்க்க வேண்டிய அவசியத்தை விளக்கிச் சென்றவாரம் எழுதியிருந்தேன்; அந்தப் பலத்தைக் கொண்டே நாம் எந்த நேரடி நடவடிக்கையையும் போராட்டத்தையும் வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக இலங்கை வாழ் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் ஆட்சியாளருக்கு எதிராக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றிலும் ஈடுபாடு கொண்டு நேரடியாகப் பங்குபற்றியவன் என்ற முறையில் என் அனுபவத்தைக் கொண்டே கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சாதாரண தொண்டனாகவோ, வாலிப முன்னணித் தலைவனாகவோ, பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவோ இயக்கத்தின் செயலாளனாகவோ தலைவராகவோ எந்த வகையிலும் நடத்திய இயக்கங்களிலெல்லாம் முன்னணியில் நின்று பங்கு பற்றினேன், என்பதை எம் இயக்க வரலாற்றைத் தெரிந்தவர்கள் அறிவார்கள். எங்கிருந்தோ வந்து இன்று தீவிரம் பேசும் சிலர் நேரடியாக அறியா விட்டாலும் கேள்வி மூலமாகவாவது அறிந்திருப்பார்கள் என்றே நம்புகிறேன். ஒவ்வொரு நடவடிக்கையின் போதும் எமது பலம் ஆட்சியாளரின் எதிர் நடவடிக்கையின் தன்மை இவற்றை மனதில் கொண்டே நமது செயல் திட்டம் தீட்டப்பட்டது.

இயக்கத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் 1950ல் தேசாதிபதி சோல்பரிப் பிரபுவையும், 1951ல் பிரதமர் டி.எஸ்

சேனநாயக்காவையும் பகிஷ்கரிக்குமாறு பிரசுரங்களை வெளியிட்டுப் பிரசாரம் செய்வதோடு நிறுத்தினோம். 1954ல் சேர், ஜோன் கொத்தலாவலைக்குக் கறுப்பு கொடி காட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சியை மாத்திரம் மேற்கொண்டோம். அடிபட்டு இரத்தம் சிந்தினோம். ஆர்ப்பாட்டத்தில் பங்கு கொண்ட தொண்டர் தவிர மக்கள் எதிர்ப்பில் ஈடுபடவில்லை. 1956ம் ஆண்டின் பின் தமிழ்ப் பகுதிக்கு வந்த அமைச்சர்கள் எல்லோருக்கும் எதிராகக் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினோம். தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை தமிழ் மக்களுக்கு விளக்கப் போவதாகக் கூறி முதல் வந்த துணை அமைச்சர் எம்.பி.டி. சொய்சாவை எதிர்த்து யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்திலேயே அவருடைய மோட்டார் வண்டியை நகர விடாது அதன் முன் தொண்டர்கள் படுத்தனர்; பொலீசார் அவர்களைத் தாக்கி அப்புறப்படுத்திய போது நர்னும் வண்டிக்கு முன் சென்று படுத்தேன். இறுதியில் அவர் பங்கு பற்ற விருந்த சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபை மண்டபத்தையே நாம் நிரப்பி, எம்.பி.டி, சொய்சா பேசமாட்டார் என்ற உறுதியின் பின்பே அங்கிருந்து அகன்றோம். இதைத் தொடர்ந்து சிலரால் ஏவிவிடப்பட்ட "சருகுபுலி" என்ற பெயர் பூண்டவர் என்னைக் கொலை செய்ய என் வீட்டுக்குக் கத்தியுடன் வந்ததும், இதை அறிந்து அங்கு வந்த தில்லைநாதன் என்ற இளைஞரால் அவருடைய சட்டைப் பையில் விரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கத்தி பறிக்கப்பட்டதும் அவர் கொலை முயற்சிக்குற்றச் சாட்டில் நீதி மன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டதும். இன்றைய "தீவிரவாதிகள்" பலர் அறிய மாட்டார்கள்.

1957ல் மன்னாருக்கு; ஆறு அமைச்சர்கள் சென்ற போது நாமெல்லாம் அங்கு சென்று ஒவ்வொரு இடத்தி

லும் கறுப்புகொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினோம். இதைத் தொடர்ந்து தான் தந்தை செல்வாவைப் பிரதமர் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தார். பண்டார நாயக்கா—செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. அதன்பின் அந்த ஒப்பந்தம் அமூல் நடத்தப்படும் என்று காத்திருந்த ஓராண்டும் அமைச்சர்களுக்கு எதிரான எதிர்ப்புக்களைக் கைவிட்டிருந்தோம். பிரதமர் பண்டார நாயக்கா 1957ல் ஏற்பட்ட பெருவெள்ளத்தைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த போது அவரை விமான நிலையத்தில் சந்தித்துக் கச்சேரியில் நடைபெற்ற மாநாட்டிலும் கலந்து கொண்டோம். மட்டக்களப்புக்குச் சென்றபிரதமர் பண்டாரநாயக்காவை தமிழ் எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட தமது மோட்டார் வண்டியில் நண்பர் இராசதுரை அழைத்துச் சென்றார். சமீபத்தில் அமைச்சர் இராசதுரை தனது இந்த சாதனையைப் பாராளுமன்றத்தில் எடுத்து கூறியதை இலட்சிய இதயங்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள்.

1958ல் ஒப்பந்தம் நிராகரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மீண்டும் சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டமும், தொண்டர்கள் கைதும் நடைபெற்றது. அந்தப் போராட்டத்தில் முதன் முதல் கைது செய்யப்படும் பேற்றை நானும் செனட்டர் நல்லையாவும், இளைஞர் சிறிதரனும் பெற்றனர். இந்த ஆண்டில் நடைபெற்ற இனக் கலவரம், கட்சித்தடை தலைவர்களின் தடுப்பு, காவல் இவற்றின் மத்தியில் அமைச்சர்களுக்கு எதிரான இயக்கங்கள் இடம்பெறச் சந்தர்ப்பம் எழவில்லை. 1961ம் ஆண்டு சத்தியாக்கிரகம் தலைவர்களின் கைதும் சிறையும் கட்சிதடை ஆகியவற்றின் பின், 1963ம் ஆண்டு தான் மீண்டும் அமைச்சர்களுக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்டும் இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

பருத்தித்துறையில் மக்கள் வங்கியைத் திறக்க வந்த அமைச்சர் இலங்கரத்தினாவிற்கு எதிராகக் கறுப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டம் இடம் பெற்றது. அமைச்சரை அழைத்து வந்த பருத்தித்துறை பட்டின சபையின் தலைவர் திரு. நடராசாவின் கையாட்கள் சிலரால் எமது தொண்டர்கள் தாக்கப்பட்டனர். அப்போது கட்சியின் நிர்வாகச் செயலாளராக இருந்த திரு: சிவானந்த சுந்தரம் இப்படித் தாக்கப்பட்டோரில் ஒருவர். என் கையில் இருந்த கறுப்புக் கொடியைப் பொலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் பிடுங்கினார்; அன்று பிற்பகல் யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன் துறை வீதியில் கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையத்தை அமைச்சர் இலங்கரத்தினா திறக்க வந்த போது நாம் எல்லாம் வரிசையாக நின்று கறுப்புக்கொடி காட்டினோம். பொலீசாரின் தாக்குதலுக்கு ஆளானோம். எனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற திரு.வீ.ஏ. கந்தையா தாக்கப்பட்டுக் கண்ணாடி கீழே விழுந்தது: அதைக் குனிந்து எடுக்க முற்பட்ட போது அவர் மீண்டும் தாக்கப்பட்டார், நிலத்தில் விழுந்தார். என்னைப் பொலீஸ் அதிபர் வான்சான்டசனும், ஒபாத்த என்ற அதிகாரியும் தாக்கினர். கட்சித் தீர்மானத்தின்படி இவர்கள் இருவர் மீதும் என்னைத் தாக்கியதற்காக நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தேன். அன்று தாக்குதலுக்கு உள்ளான பெரியார் திரு.வீ.ஏ. கந்தையாவின் உள்ளத்தில் தான் அடைந்த சிறுமை பெருந்துன்பத்தை ஏற்படுத்தியது. அவர் இருதய வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு, இச்சம்பவம் நடந்து ஒரு மாதத்தில் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார். எமது இயக்கத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அனுபவித்த சுகபோகம் எது என்பதை எதுவும் செய்யாது எம்.பீ. எதிர்ப்பில் மாத்திரம் ஈடுபட்டிருக்கும் அன்பர்கள் சிலர் உணர வேண்டும்.

1965ம் ஆண்டில் நாம் அரசாங்கத்தில் டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் அமைச்சர்களுக்கு எதிரான எந்த இயக்கமும் இடம் பெறவில்லை. பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்காவும் துணைப் பிரதமராயிருந்த திரு.ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனாவும் கூட எம்மால் வரவேற்று உபசரிக்கப்பட்டனர். மாவட்ட சபைச் சட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியாதென்று பிரதமர் டட்லி சேனநாயகர் கைவிரித்து விட்டதைத் தொடர்ந்து நாம் எதிர்க் கட்சிக்குச் சென்ற போதும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கை எதுவும் உடன் ஆரம்பமாகவில்லை.

1970ம் ஆண்டு சிறீமாவோ பண்டாரநாயகர் ஆட்சி மீண்டும் ஏற்பட்டபோது அரசியல் நிர்ணய சபையில் நாம் பங்கு கொண்டு எமது மொழியுரிமை, மதஉரிமை, குடிஉரிமை, அடிப்படை உரிமைகள் ஆகியவற்றை அரசியலமைப்பில் பெறுவதற்கு முயற்சித்தோம். அதில் தோல்வி கண்டதைத் தொடர்ந்து நாம் அரசியல் நிர்ணய சபையைப் பகிஷ்கரித்து வெளியேறித் தமிழர் கூட்டணியை அமைத்தோம். அரசியலமைப்பை நிராகரித்து அச்சட்டத்தைத் தீயிட்டு எரித்த போதும் அமைச்சர்களின் வருகையைப் பகிஷ்கரிக்கும் இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. இன்று சிலர் முந்திய அரசாங்க காலத்தில் தொடக்கத்திலிருந்தே அமைச்சர்களின் வருகையைப் பகிஷ்கரித்தோம் என்று கூறுவதன் அறியாமையை அவர்களில் சிலர் அந்த நேரத்தில் எங்கிருந்தார்களோ என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றேன்.

1972 அக்டோபர் 2-ந் தேதி தந்தை செல்வா தமது பாராளுமன்ற உறுப்புரிமையைத் துறந்தார். அரசாங்கம் இ.இ-5

இடைத் தேர்தலை நடத்தாது தட்டிக் கழித்து வந்தது. அந்த நேரத்தில் தான், 1973 தைப்பொங்கல் தினத்திற்கு மறுநாள் வேலணைக்கு வருகை தந்த அமைச்சர் குமார சூரியருக்கு எதிராகக் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தத் தீர்மானித்தோம். பத்துவருட இடைவெளிக்குப் பின் இடம் பெற்ற இந்த ஆர்ப்பாட்டத்திற்கு யாழ்குடா நாட்டின் பல பாகங்களிலுமிருந்து தொண்டர்கள் வந்திருந்தனர். பொலீசாரின் தடை ஒரு புறமும், துப்பாக்கி கொண்டே எம்மை மிரட்ட முற்பட்ட அடிவருடிகள் சிலரின் எதிர்ப்பு மறுபுறமுமாக இருந்த போதும் தொண்டர்களின் முன்னணியில் நாம் சென்றோம். இதை நான் குறிப்பிடுவது என் பெருமை கூற வல்ல சமீபத்தில் என்மீது வரலாறு தெரியாத இளைஞர்களின் உள்ளங்களில் தவறான கருத்தை ஏற்படுத்த முனைந்து நிற்கும் கும்பலின் கூற்றுக்குப் பதிலளிக்கும் முகமாகவே இதை இங்கு கூறவேண்டியவனாகிறேன். இதைத் தொடர்ந்து அமைச்சர் இராஜபக்சாவுக்குப் பலாவி விமான நிலையத்திலும், டாக்டர் என்.எம். பெரேராவுக்குப் பரந்தனிலும் கறுப்புக்கொடி காட்டினோம். பரந்தனில் நானும், தலைவர் சிவசிதம்பரமும் சில தொண்டர்களோடு தெருவோரத்தில் நின்று கறுப்புக்கொடி காட்டியதையும் பொலீசாரால் தாக்கப்பட்ட ஒரு தொண்டர் கொடி காமம் பழம்பெரும் தொண்டர் ஐயாவின் மகன் குணத்தை துப்பாக்கியால் அடிக்க ஓர் பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் முற்பட்ட போது நான் துப்பாக்கியைக் கையால் பிடித்து அத்தொண்டனை அடிக்காது தடுத்ததையும், டாக்டர் என்.எம்.பெரேராவின் மெய்க்காப்பாளரும் இராணுவத்தினரும் எம்மை மிரட்ட முற்பட்டபோது நானும் தலைவர் சிவாவும் அவர்களோடு எதிர்த்து வாதாடியதையும், பொலீஸ் அதிபர் தவராசாவின் வருகையால் மோதல் தவிர்க்கப்

பட்டதையும் இலட்சிய இதயங்கள் மறந்திருக்க மாட்டா
என்றே நம்புகிறேன்.

1974ம் ஆண்டு பிரதமர் சிறீமாவே பண்டார
நாயக்கா யாழ்ப்பாணம் வருகை தந்தபோது பல
காரணங்களை முன் வைத்து அவருடைய வரவைப்
பகிஷ்கரிக்கத் தீர்மானித்தோம்.

1. பல வருடங்களாக விசாரணையின்றிச் சிறையில்
அடைக்கப்பட்டிருந்த இளைஞரை விடுதலை செய்
யாமை;

2. காங்கேசன் துறை இடைத் தேர்தலை இரண்
டாண்டுகளாக நடத்தாமை;

3. 1974 சனவரி 10 திகதி தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில்
தாக்குதல் நடத்தி ஒன்பது தமிழர் படுகொலை செய்யப்
படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த பொலீசார் மீது
விசாரணை நடத்த மறுத்தமை;

முதலிய பல காரணங்களை முன் வைத்தோம். சிறை
யிலிருந்த இளைஞரின் அன்னைமார், உறவினர் வீரமா
காளி அம்மன் ஆலயத்தில் உண்ணாவிரதம் இருந்தனர்.
முதல் நாள் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் நல்லூரில்
உண்ணா விரதம் மேற்கொண்டனர். இளைஞர் வாய்
களைக்கட்டி மௌன ஊர்வலம் ஒன்றை நடத்தினர்.
யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் ஹர்த்தால் நடைபெற்றது.

பிரதமர் சிறீமாவோவின் வருகைக்கெதிராகக் கறுப்புக்
கொடி ஆர்ப்பாட்டம் சாத்தியமற்ற காரணத்தினால்
இடம் பெறவில்லை. அடுத்து வந்த சுகாதார அமைச்சு
சருக்குக் கைதடியில் கறுப்புக்கொடி காட்டத் தீர்மானிக்
கப்பட்டாலும் அது வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட

முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. 1950ம் ஆண்டு முதல் 1977ம் ஆண்டுவரை தேசாதிபதி பிரதமர்கள் அமைச்சர்கள் ஆகியோரின் வருகைக்கு எதிர்ப்பாக மேற்கொள்ளப் பட்ட நடவடிக்கைகள் அத்தனையும் அவை ஒவ்வொன்றிலும் பங்கு கொண்டவன் என்ற முறையில் இங்கு விரிவாக விளக்கியிருக்கிறேன்.

இன்றைய ஆட்சியில் தமிழ் ஈழத்திற்கு வருகை தந்த அமைச்சர்களை ஒட்டி இயக்கத்தின் நிலையை நான் தெளிவு படுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு சிலர் பிரசாரம் செய்வதுபோல நாம் எந்த அமைச்சரையும் மாலை குட்டிவரவேற்கவில்லை. 1977ம் ஆண்டில் தேர்தல் முடிந்தவுடன் கூட்டணியின் மத்திய செயற்குழு எடுத்த முடிவின் படி அமைச்சர்கள் பங்கு பற்றும் உத்தியோக பூர்வமான மகாநாடுகளில் நாம் கலந்து வருகின்றோம். அவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் வரவேற்பு வைபவங்களில் நாம் பங்கு கொள்வதில்லை. அதே நிலை இயக்கத்தின் செயற்குழு வேறு முடிவு எடுக்கும்வரை தொடர்ந்திருக்கும். இம்மாத இறுதியில் யாழ்ப்பாணம் வரவிருக்கும் பிரதமர் பிரேமதாசாவின் வருகையை ஒட்டியும் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் நடைபெறும் மகாநாட்டில் நாம் கலந்து கொள்வதென்று மத்திய செயற்குழு தீர்மானித்திருக்கிறது. கன்பொலைவில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மாதிரி கிராமம் யாழ்ப்பாணத்திலேயே ஓர் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றது. உரிமை குறைந்த தமிழ்ச் சகோதரர்களுக்கு எம்மினம் இழைத்த வரலாற்று அநீதியை நீக்க நாம் பூண்டிருக்கும் உறுதியின் எடுத்துக்காட்டாக, யாழ்ப்பாணம் மாவட்டம் முழுவதற்கும் பொதுவான மாதிரிக் கிராமத்தைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பை எம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எல்லோரும் தம்பி இராஜலிங்கத்திடம் ஒப்படைத்தனர். அவர் தெரிவு செய்து புத்தழகு பெற்று,

பொலியும் அம்மாதிரிக் கிராமத்தின் அமைப்பில் இயக்கமும், திரு இராஜலிங்கமும் எடுத்த பெரும் பங்கை எல்லோரும் அறியச் செய்யும் வகையில் அம்மாதிரிக் கிராமத் திறப்பு விழாவிலும் பங்கு கொள்வதென்று செயற்குழு தீர்மானித்திருக்கிறது.

இந்தச் சந்தர்பத்தில் அற்ப சலுகைகளை நாடி ஆளுங் கட்சியில் சேர்ந்திருக்கும் சிலர் தம் செல்வாக்கை வளர்க்க அமைச்சர்களின் வருகையைப் பயன்படுத்த முனைகின்றனர். முந்திய ஆட்சியின் போது நீலக்கொடி காட்டிய பலர் இன்று பச்சைக்கொடி கட்டி யூ.என்.பி. கிளைகள் என்ற போலி அமைப்புக்களை நிறுவ முயற்சிப்பின்றனர். இனத்தைப் பிளவு படுத்தி ஆளும் இனத்தின் அரசியற் கட்சிகளின் வேட்டைக்காடாக மாற்றும் இம்முயற்சிக்கு எவரும் இடமளிக்கக் கூடாது. அமைச்சர்கள் மக்களின் ஊழியர்களேயன்றி எஜமானர்கள் அல்ல. அவர்களுக்குக் கொடி குடை ஆலவட்டத்தோடு வரவேற்பு அளிப்பது அடிமை மனப்பான்மையையே காட்டும். அதற்கும் மேலாக ஆளுங் கட்சியினராகப் பச்சைக்கொடி கட்டிப் பல்விளித்து நிற்பதும் எம்மினத்தைப் படுகுழியில் தள்ளும் இதை இலட்சிய இதயங்கள் உணர்ந்து மானத்தைக்காக்கும் வகையில் அமைச்சர்களின் வரவையொட்டி நடைபெறும் ஆடம்பர நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளாது அடக்கமாகக் கட்டுப்பாடாக நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதைக் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன்.

12. கூடல் மாநகரில் கொள்கை முழக்கம்

ஒரு மாத இடைவெளிக்குப் பின் மீண்டும் இலட்சிய இதயங்களோடு தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கின்றேன். இந்த இடைவெளியில் இலங்கை வானொலியும் பத்திரிகைகளும் மக்கள் என்னை மறக்காத வகையில் செய்திகள், கேலிச் சித்திரங்கள் முதலியவற்றை வெளியிட்டிருந்தன. குறிப்பாக ஆட்சியாளரின் பிரசார சாதனமான வானொலி மீண்டும் மீண்டும் ஒலிபரப்பிய செய்திகள் நான் கேட்காவிட்டாலும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சில பத்திரிகைகள் குறிப்பிட்டிருந்தன. இவற்றைக் கேட்டுப் படித்துத் துடித்துப் போன உள்ளங்களுக்கு பொங்கியெழுந்த இளைஞர்களுக்கு உண்மை நிலையை விளக்குவது என் கடமையாகும்.

தலை மன்னாரிலிருந்து நானும் என் மனைவியும் தலைவர் சிவா உட்பட ஏனைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எண்மரும் அவர்களுடைய துணைவியரும், யாழ் நகர முதல்வரும், குடும்பத்தினரும் இன்னும் பல மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளும் பார்வையாளர்களும் மூன்றாந் திகதி காலை கப்பலில் புறப்பட்டோம். தலைமன்னார் இறங்கு துறையிலும் புகையிரத நிலையத்திலும் பணிபுரியும் தொழிலாளர் சார்பில் எமக்குக் காலையுணவு சிறப்பு வாய்ந்த வழங்கப்பட்டுப் பெரும் ஆரவாரமான வழியனுப்பு வைபவம் நடைபெற்றது. மன்னார் பா. உ. திரு குசைதாசனும் மனைவியும் பிரதிநிதிகளைக் கப்பல் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தனர். தமிழ் நாடு பெற்ற தலை

சிறந்த கணித மேதை இராமானுஜத்தின் பெயரைத் தாங்கிய கப்பலில் நாம் பயணமானோம். தமிழ்நாட்டவரான கப்பல் தலைவரும் ஊழியர்களும் மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்காகச் சிறப்பான ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தனர். இராமேஸ்வரத்தில் நாம் இறங்கியவுடன் இராமேஸ்வரம் வேர்க்கோட்டு மீனவர் சங்கமும் விசைப் படகு ஊழியர் சங்கமும் மேளவாத்திய சகிதம் மாலைகள் சூட்டி எம்மை வரவேற்றனர். அச்சங்க உறுப்பினர்களதும் இராமேஸ்வரம் மக்களதும் இனப்பற்றும் உலகில் தமிழனுக்கு ஓர் சுதந்திர நாடு அமைய வேண்டுமென்ற அவர்கள் ஆர்வமும் அங்கு எழுப்பப்பட்ட உணர்ச்சி மிக்க வரவேற்புக் கோஷங்களில் நன்கு வெளிப்பட்டன. தமிழ்நாட்டு அரச ஊழியர்கள் எம்மை அன்புடன் உபசரித்துப் புகை வண்டியில் மதுரைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். மதுரை புகையிரத நிலயத்தில் எம்மை வரவேற்ற தமிழக அமைச்சர் இராஜாமுகமது அவர்கட்கும், ஈழத்தமிழரின் விடுதலைப் போருக்கே தன்னை அர்ப்பணித்து விட்ட டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் அவர்கட்கும் நாம் எமது நன்றிகடனை என்றுமே தீர்த்துவிட முடியாது.

நாம் தமிழ்நாடு செல்வதற்கு முன்பே இங்கிருந்து சில அமைச்சர்கள் அங்கு சென்று விட்டனர். அமைச்சர் என்ற சலுகைகளைப் பயன்படுத்தி அங்குள்ள தமிழக அமைச்சர்களோடு மாநாட்டில் இலங்கை அரசுக்குச் சார்பானவர்களுக்கே முன்னிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலையை ஏற்படுத்த முயற்சித்தனர். நாலாந்திகதி மாநாட்டுத் திறப்பு விழாவில் என்னைப் பேச விடாது தடுப்பதற்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தமிழக அரசு சர்வ சுதந்திரமுள்ள அரசல்ல என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் என்றும் மறந்து விடக் கூடாது. வெளிநாட்டுத் தொடர்பைப் பொறுத்த வரை

யில் மத்திய அரசு குற்றங் கூறும் நிலையை ஏற்படுத்தினால், தமிழக அரசுக்கு ஆபத்து உண்டு என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். 1976ம் ஆண்டு அவசர காலச் சட்டத்தின் கீழ் தி. மு. க. ஆட்சி கலைக்கப்படும் போது அவர்களுக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகளில் ஒன்று ஈழத்தமிழர் பிரச்சனையில் தலையிட்டு, இலங்கை அரசுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையே உள்ள நல்லுறவைப் பாதிக்கக் கூடிய செயலில் ஈடுபட்டனர் என்பதுமாகும். எனினும் நண்பர் சனார்த்தனமும், அமைச்சர் ராஜா முகம்மதும், பெரியார் ம. பொ. சியும், சபாநாயகர் இராசாரமும் எடுத்த முயற்சியால் சம்பிரதாயத்துக்கு அரசுகளின் பிரதிநிதிகளான அமைச்சர்களைப் பேச விட்டாலும், இலங்கையிலும், மலேசியாவிலும் வாழும் தமிழ் மக்களின் அன்பையும் நம்பிக்கையும் பெற்ற தலைவர்களான என்னையும், திரு. டேவிட் அவர்களையும் பேசுவதற்கு இடம்கொடுக்க வேண்டுமென்று தமிழக முதல்வர் ஒப்புக் கொண்டார். எதிர்கட்சித் தலைவர் என்றகாரணத்தினால் தான் நான் பேசும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன் என 'சண்டே ஒப்சேவர்' பத்திரிகை வெளியிட்ட குறிப்பு முற்றிலும் பொய்யானது.

நான் பேசுவதற்கு முன் மேடையில் வைத்தே தமிழக முதல்வருக்கும் ஏனைய பிரமுகர்களுக்கும் திரு. வைகுந்த வாசனின் 'தமிழ் ஈழம்' என்ற ஆங்கில நூலின் விமர்சனப் பிரசுரமொன்றைத் தம்பி ஈழவேந்தன் வழங்கினார். அந்த விமர்சனத்தை அங்கு வழங்குவதால் என்ன பலனை அவர் எதிர் பார்த்தாரோ தெரியாது.

இப்படியான விருதுக்கு வேட்டையாடும் தன்மை வாய்ந்த பயனற்ற செயல்களினால் சாவதானமாகச் செய்யவேண்டிய சில காரியங்களும் கெட்டுவிடக் கூடும்.

அப்பிரசுரத்தை உடன்பக்கத்திலிருந்த திரு.ம.பொ.சி.க்கு தமிழக முதல்வர் காட்டினார்.நானே அதற்குப் பொறுப்பாளி என்று அவர் கருதினாரோ தெரியாது. நான் பேச அழைக்கப்பட்டபோது கூற வேண்டியவற்றை எல்லை கடவாது கூறினேன். சென்ற வாரம் உதயகுரியனில் அதைப் படித்திருப்பீர்கள் இலங்கை வானொலி பல தடவை ஒலி பரப்பியது போல என் பேச்சில் யாரும் குறுக்கிடவில்லை.மாறாக மாறாக மக்கள் பலத்த கரவொலியோடு. அதை வரவேற்றனர்.அதன் பின் பேசிய பல பேச்சாளர்கள் நான் கூறிய கருத்துக்கள் சிலவற்றை சுட்டிக்காட்டி வற்புறுத்திப் பேசினர். இறுதியில் தமிழக முதல்வர் பேசும் போது தமக்கே உரியபாணியில் முன் பேசிய ஒவ்வொருவருக்கும் பதிலளித்துப் பேசினார். அவரைத் தர்மனாக வர்ணித்து அமைச்சர் இராசதுரையின் பேச்சைத் தம்மைக் கர்ணனுக்கு ஒப்பிட்டதாகக் கொண்டு பதில் கூறினார். எனது பேச்சையும் குறிப்பிட்டு நான் பேசாத சில கருத்துக்களையும் சேர்த்துப் பதிலளித்தார். நான் பேசாதவற்றையும் பேசியதாகக் கூறுவதற்கு அவர் கையில் கொடுக்கப்பட்ட பிரசாரமும் ஓர் காரணமாயிருந்தது என்று பெரியார் ம.பொ. சி பின்பு எனக்குக் கூறினார்.

எனினும் அவருடைய பேச்சு அங்கு வருகை தந்த ஈழத் தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களில் மாத்திரமல்ல தமிழ் ஈழ விடுதலையில் பற்றுக் கொண்ட எல்லாத் தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களிலும் கவலையை ஏற்படுத்தியது என்பதை இலட்சிய இதயங்களுக்குக் கூற வேண்டியது என் கடமையாகும். ஆனால் தமிழக அமைச்சர்கள் பலரும் முதல்வர் அவர்களுமே என்னைப் பின்பு சந்தித்து விளக்கங் கொடுத்த பின் அவர்களின் உள்ளத்தை நான் நன்கு புரிந்து கொண்டேன். மாநாடு முடிந்து வள்ளுவர் கோட்டத்தில் நடந்த பாராட்டு விழாவில் தமிழக முதல்வர் வெளி

படையாகவே இதைக் கூறினார். உலகில் எங்கு தமிழர் வாழ்ந்தாலும் அவர்களுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்கும் கடப்பாடு தமிழகத்திற்கு உண்டு என்பதையும் எல்லாத் தமிழர்களையும் ஓர் நெருங்கிய வட்டத்தில் இணைப்பதற்கே உலகத் தமிழ் சங்கம் அமைக்கத் தான் எண்ணங் கொண்டிருப்பதாகவும் வெளியரங்கமாகக் கூறினார்.

இந்த நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு நாம் 4 ந்திகதிக்கும் 16ந் திகதிக்குமிடையே மேற்கொண்ட, நடவடிக்கைகள் எத்தனை என்பதை விவரிக்க முடியாவிட்டாலும் சிலவற்றை குறிப்பாகக் காட்டுவது பொருத்தமானதே. 10ந் திகதி தமிழ் மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காக பாரதப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி வருகை தந்தார்; ஊர்திகள் பலனிமுடிந்து, மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளைச் சந்திப்பதற்காக அவர் பாண்டியன் விடுதிக்கு வந்தார். பாரதப் பிரதமருக்கும் தமிழக முதல்வருக்கும் உள்ள உறவு மக்கள் அறிந்ததே. இந்திரா அம்மையார் பேசும் போது தமிழக முதல்வரை விழிக்கத்தானுமில்லை. இவர் பேச்சு முடிந்து நன்றியுரை நடைப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த போது நான் மேடையில் ஏறிச் சென்று பாரதப் பிரதமரோடு உரையாடினேன். அவர் என்னை வரவேற்ற அன்பும் பண்பும் பேசிய பாங்கும் நிச்சயமாகத் தமிழக முதல்வரின் கண்களுக்குத் தப்பவில்லை.

ஈழத் தமிழர்களின் விடயத்திலும் அவர்களின் தலைவர்களிலும் பாரதப் பிரதமர் கொண்டிருக்கும் அக்கறையும் அன்பும் தமிழகத் தலைவர்களின் உள்ளத்தில் எழக் கூடிய சந்தேகங்களைப் போக்கியிருக்குமென்றே நம்புகிறேன். இந்த சம்பவத்தை ஓர் உதாரணத்திற்குக் குறிப்பிட்டதுடன் சர்வதேச அரசியல், பத்திரிகை விளம்பரங்களினால் சாதிக்ககூடிய ஒன்றல்ல என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் உணர வேண்டும் என்பதற்காகவே

இதைக் குறிப்பிட்டேன். பாண்டியன் விடுதியில் நான் பேசியிருக்கலாமே என்று சிலர் நினைக்கலாம். எமது பிரச்சனைப்பற்றி நான் பேசினால் பாரதப் பிரதமர் பகிரங்கமாக அதற்குப் பதிலளிப்பாரென்று யாராவது எதிர்க்க முடியுமா? பேசினால் நான் பத்திரிகை விளம்பரத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். சில சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை வானொலி இன்னும் பெரிது படுத்த கூடிய பதிலையும் பெற்றிருக்கலாம். எந்த ஒரு நாடும் பகிரங்கமாக வேறொரு நாட்டின் விடயத்தில் தலையிடுவதாகக் கூறமாட்டாது. அந்த நாடுகளுக்குமிடையில் விரோத மிருந்தால் மாத்திரமே அப்படி கூறுவார்கள்.

இலங்கை வானொலியும் அரசுக்குச் சார்பான பத்திரிகைகளும் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் பேசியதாக வெளியிட்ட செய்திகளின் நோக்கம் என்ன என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும், தமிழகமும் அங்குள்ள அரசமே, தமது விடுதலைக்கு அனுதாபங்காட்டாது விட்டால் தாம் எதையுமே செய்துவிடமுடியாது என்ற தோல்வி மனப்பான்மையை ஈழத்தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்து, அவர்களை விடுதலைப் பாதையிலிருந்து திசை திருப்பி விடுவதே அவர்கள் நோக்கமாகும். அவர்கள் வெளியிட்ட மிகைப் படுத்தப்பட்ட தவறான செய்திகளை நம்பி ஈழத்தமிழ் மக்கள் தமிழகத்தின் ஆட்சியானர் மீது கோபங்கொண்டு எமக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் விரோதம் ஏற்படுமாயின் அதைவிட இலங்கை அரசுக்கு இனிப்பான செய்தி இருக்க முடியாது. இதையுணர்ந்தே நான் தமிழ் நாட்டிலிருந்து திரும்பியவுடன் எம் துடிப்புள்ள தம்பியருக்கு ஓர் செய்தி விடுத்தேன். இம்மாநாட்டின் மூலம் எம்விடுதலை இயக்கம் நிச்சயம் முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறது. தமிழக மக்கள் எம் நிலையை மேலும் புரிந்திருக்கிறார்கள். தமிழகத் தலைவர், ஆளும் கட்சி எதிர்கட்சி என்ற பேத மின்றி மிருந்த அனுபதாபத்தோடு இருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்திருந்தேன்.

13. சிங்கள வகுப்புவாத விதை செந்தமிழ் மண்ணில் முளையாது

மட்டக்களப்புத் தென்பகுதி மனதைக் கவரும் இயற்கை அழகு கொழிக்கும் பூமி. துள்ளி விளையாடும் மான் கூட்டங்களும், பிளிற்றொளி எழுப்பும் யானைக் கூட்டங்களும், சீறும் சிறுத்தைப் புலிகளும் இன்னும் பல வகை வனவிலங்குகளும் நம்பிக்கையாய் திரியும் குமணையின் தெற்கெல்லையில் கும்புக்கன் ஆறு ஓடுகிறது. ஆங்கிலேயர் இலங்கையின் கரையோரப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றிய மூன்று ஆண்டுகளின் பின் 1799-இல் குடியேற்ற நாட்டுக்காரியதரசியாக இருந்த சேர் ஹியூகி டொக்கோன் என்பவர் இத்தீவின் அமைப்பு பற்றி சீமைக்கு ஓர் அறிக்கை அனுப்பினார், “சரித்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலம் முதல் இரு தேசிய இனங்கள் இத்தீவின் உடைமையைப் பகிர்ந்து வந்தன என்றும், மேற்கே சிலாபம் ஆறு தொடக்கம் வடமேற்குக் கரையோரத்தையும் வடக்கே உள்ள தீவுகள் உட்பட வடபகுதியையும் கிழக்குக் கரையோரமாகத் தெற்கு குமணை அல்லது கும்புக்கன் ஆறு வரையுள்ள பகுதியையும் உள்ளடக்கிய நிலப் பரப்பில் தமிழ் மக்களும், தென்மேற்குப் பகுதியிலும் உள் நாட்டிலும் சிங்கள மக்களும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்” என்று அவர் குறிப்பிட்டார். ஆங்கில ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழர் தாயகத்தின் தென்கிழக்கெல்லை கும்புக்கன் ஆறு என்பது உறுதியாகிறது.

இந்தப்பகுதியில் சிறு குன்றுகள் நிறைந்த பகுதியில் கடலும், மலையும், காடும் சூழ்ந்த அமைதியான சூழலில்

உகந்தை முருகனாலயம் அமைந்திருக்கிறது. எமது இயக்கத்தின் தீர்மானப்படி இந்த ஆலயத்திலிருந்து எம் கிராமயாத்திரை இம்மாதம் 2ம் திகதி ஆரம்பமானது. பொத்துவிலில் கிறிஸ்தவ கத்தோலிக்க தேவாலயங்களிலும் வழிபாடு நடைபெற்ற பின் முதற் கருத்தரங்கு திரு. மகேந்திரனின் இல்லமுன்றிலில் நடைபெற்றது. ஒன்பது பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், இளைஞர் இயக்க மகளிர் இயக்கச் செயலாளர்களும், பல்வேறு தொகுதிக்கிளை முக்கிய உறுப்பினர்களும், இளைஞர் பேரவை மகளிர் பேரவைத் தொண்டர்களும் இக்கிராம யாத்திரையில் பங்கு கொண்டனர். முன்பு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் ஓர் பகுதியாக இருந்து இன்று அப்பாறை மாவட்டம் என்று அழைக்கப்படும் இப்பகுதியின் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் சென்றோம். பல்லாயிரம் மக்களைச் சந்தித்தோம். அவர்கள் அளித்த இனிய உணவை உண்டோம். அவர்கள் மத்தியில் தூங்கினோம். அவர்கள் குறைகளைக் கேட்டோம். அவற்றைத் தீர்க்க இயன்ற நடவடிக்கைகளை எடுத்தோம். அவர்கள் சந்தேகங்களை அறிந்தோம். அரசியல் தெளிவு கொடுத்தோம். இயக்க அமைப்புகளை இல்லாத கிராமங்களில் அமைத்தோம். இப்படியே 8ம் திகதி இரவுவரை இம்மாவட்டத்தின் வடக்கெல்லையிலுள்ள பெரிய நீலாவணை வரை சென்றோம். பாண்டிருப்பிலுள்ள புகழ்பெற்ற திரௌபதி அம்மன் ஆலயவீதியில் ஓர் பெரிய கருத்தரங்கோடு எமது கிராம யாத்திரையைப் பூர்த்தி செய்தோம்.

ஆட்சிமன்ற உறுப்பினர் அத்தனை பேரும் ஆளுங்கட்சி உறுப்பினராக இருக்கும் இம்மாவட்டத்தில் மக்கள் படும் துன்பமும் புறக்கணிப்பும் சொல்ல முடியாதவை. சூறாவளியில் பறந்த ஓடுகள் இன்னும் திரும்பும் போடாமல் மழையில் நனைந்து படிக்கும் குழந்தைகளை

யும் உடைந்த ஆலயங்கள் திருத்தப்படாது வெய்யிலில் காயும் விக்கிரகங்களையும் சேதமடைந்த வீதிகள், பாலங்கள் பல தமிழ்ப் பகுதிகளில் திருத்தப்படாத நிலையையும் பார்த்தோம். சிங்களக் குடியேற்றப்பகுதிகளில் தாரீரோட்டுகளையும், தமிழ்குடியேற்றப்பகுதிகளில் குண்டும் குழியுமாகச் சேறும் சகதியுமாகக் கிடக்கும் வீதிகளையும் கண்டோம். இலங்கையில் நடைபெறும் தமிழ் இனத்திற்கு எதிரான புறக்கணிப்பு நடவடிக்கைகளின் மொத்த உருவமாக அப்பாறை மாவட்டம் காட்சியளிக்கிறது. தமிழ்மொழிக்கு எல்லா உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டு விட்டன என்று “கிழக்கின் தந்தை” என்று தம்மை அழைக்கும் அமைச்சர் தேவநாயகம், யாழ்ப்பாணத்தில் முழங்கும் அதே நேரத்தில், எழுபது வீதம் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் திரு. தேவநாயகம் அவர்களின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட உச்சேரி, உதவி அரசாங்க அதிபர் அலுவலகம் ஆகியவற்றில் தனிச் சிங்களம் அரசோச்சுவதை நாம் நேரடியாகக் கண்டோம்

தன் அமைச்சிலே தானும் தமிழில் கருமமாற்ற முடியாத திரு. தேவநாயகம் இலங்கை முழுவதும் தமிழுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டதாக கூறுவது யாரை ஏமாற்றுவதற்கு? கூரையில் ஏறி கோணல் சுரைக்காய் பிடிக்க முடியாதவர் வானத்தை பிளந்து வைகுந்தம் காட்டிய கதைதான். அரசியல் அமைப்பில் தமிழுக்கு உரிமை வழங்கியிருப்பதாக ஆளுங்கட்சி அமைச்சர்கள் கூறுவதெல்லாம் வெறும் ஏட்டுச்சுரக்காய் என்பதைத் தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிவார்கள். ஏட்டில் ‘தேன்’ என்று எழுதிவிட்டு நாளினால் நக்கிச் சுவைத்தால் இனிக்குமா?

இதே தன்மை வாய்ந்ததுதான் அரசாங்கத்தின் அபிவிருத்திப் பேச்சும், நாடு முழுவதையும் ஒரே கண்ணோட்

டத்தில் அபிவிருத்தி செய்வதாக மாண்புமிகு ஜனாதிபதியும் பிரதமரும் அடிவரும் தமிழ் அமைச்சர்களும் தம்பட்டமடிக்கிறார்கள். அம்பாறை மாவட்டத் தமிழ் மக்களின் உயிர்நாடியான கிட்டங்கிப் பாலத்தின் அவல நிலையைப் பார்த்தால் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் முந்திய அரசாங்கத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வலையிறவுப் பாலத்தை முடிக்கப் பணம் இல்லை என்ற கைவிரிப்பைக் கவனித்தால், யாழ்ப்பாணத்தில் மகாதேவாதம்போதியைக் கட்டப் பணமில்லை என்று கூறி நாம் எமது தொகுதிகளுக்கு ஒதுக்கிய பணத்தில் அதற்குச் செலவிட வேண்டிய அவல நிலையை நினைத்தால் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட அபிவிருத்திக்குச் சிங்களப் பிரதேசங்களில் எத்தனையோ மாவட்டங்களில் உலக வங்கியினதும் வெளிநாடுகளினதும் உதவியில் கோடி கோடியாக கொட்டிச் செலவழிக்கப்படும் பணத்தையும் தமிழ்பிரதேசத்தில் இன்றும் ஒரு மாவட்டத்திற்காவது வெளிநாட்டுதவியோ ஆரம்ப வேலையோ இல்லாத நிலையையும் ஒப்பிட்டால்—எல்லோருக்கும் நீதிவழங்குவதாக ஊருக்குக்கும் உலகுக்கும் கூறிக்கொண்டுவடிகட்டினவகுப்புவாதப் போக்கை வழக்கம்போல ஐ. தே. க. பின்பற்றுகிறது என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

சென்ற வாரம் பிரதமருடன் எட்டு அமைச்சர்களும் பதினைந்து உதவி அமைச்சர்கள் மாவட்ட அமைச்சர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு படையெடுத்து வந்தனர். கச்சேரியில் நடந்த மகாநாட்டில் இந்தப் படையெடுப்பின் ஒரு நோக்கம் அரசியல் பிரச்சாரமாக இருக்கலாம் என்றும் அப்பிரச்சாரத்தை களத்தில் சந்திக்க நாம் ஆயத்தமாக இருப்பதாயும் கூறினேன். அபிவிருத்தி பற்றிய ஆரவாரத்தின் உண்மை

நோக்கம் ஐ.தே கட்சிக்கு ஆதரவு திரட்டுவதுதான் என்பதை பிரதமரின் பேச்சுகள் சில உறுதிப்படுத்து விட்டன.

“நான் நிலத்தை உழுது நன்றாக பண்படுத்தி விட்டேன். நீங்கள் விதைத்து அறுவடை செய்யுங்கள்” என்று தமது கட்சி ஆதரவாளர்கள் என்று கூறிய கும்பலிடம் அவர் கூறியிருக்கிறார். இது பற்றி யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதி திரு. யோகேஸ்வரன் ஒரு உண்மையைக் கிராம யாத்திரையின்போது வெளியிட்டார். அவர்களில் பலர் விதைக்காமலே ஏற்கனவே அறுவடை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் என்ற உண்மையை அவர் கூறினார். ஆசிரியர் நியமனம், வங்கி நியமனம் முதலியவற்றில் ஐயாயிரம் முதல் பத்தாயிரம் வரை அறுவடை செய்து வாழும் கும்பலுக்குப் பிரதமர் அறுவடை செய்யுமாறு அனுமதி வழங்கிப் போயிருக்கிறார். “அவர்கள் சொல்லாமலே செய்யும் பெரியர்” என்பது பிரதமருக்குத் தெரியாது போலும்.

இன்றும் ஒன்றை அவர் உணராவிட்டாலும் இலட்சிய இதயங்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கின்றன. சென்ற ஆட்சிக் காலத்தில் இதே போன்ற ஒரு கும்பல்—இவர்களில் பெரும்பாலோர் அந்தக் கும்பலிலும் இருந்தவர்களே. ஆனால் ஒரு வித்தியாசம் இன்று பச்சைச் சட்டை அணிந்திருக்கிறார்கள். அன்று நீலச்சட்டை அணிந்திருந்தார்கள். அமைச்சர்கள் வரும்போது ஆலவட்டம் பிடித்து, அவர்கள் சென்றபின் அறுவடை செய்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். அன்றைய அமைச்சர் குமாரசூரியர் பவனிவந்த நேரத்திற்கெல்லாம்கூட, வட்டமிட்டுத் திரிந்தவர்கள் “ஆலிலே பூவுங்காயும் அளித்த பழமுண்டேல் சாலவே பட்சியெல்லாம் தங்குடி யென்றே வாழும்” என்பது போலச் சுற்றியவர்கள்—

தேர்தல் வந்த போது எங்கே போனார்கள் என்பதை மக்கள் அறிவார்கள். பிரதமர் நன்றாக உழுதிருக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் விதைக்கும் விதைகள் உழுத்துப்போனவண்டுதிப்போன...யூ. என். பி. விதைகள் தான். சிங்கள வகுப்பு வாதம் என்ற பாரிய கிடாரத்தில் தனிச் சிங்கள மொழிக் கொள்கை என்ற நீரில்—குடியரிமைச் சட்டம் குடியேற்றத் திட்டம் என்ற கொடிய நெருப்பில்—தமிழ் மக்களின் வேதனை மூச்சில் வெந்த விதை தான் யூ.என்.பி. விதை என்பதைத் தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிவார்கள். பிரதமரின் உழவு அறுவடை செய்யும் ஆதரவாளர்களுக்குப் பயன்படுமே தவிர அவருடைய கட்சிக்கு எவ்வித பலனையும் தர மாட்டாது. தமிழ் சமூகம் என்ற வயலில் ஏற்கனவே விடுதலை உணர்ச்சி என்ற பயிர் முளை கொண்டு விட்டது. அதை இந்த யானைகள் உண்ணாது காத்து உரிய நேரத்தில் சுதந்திரம் என்ற நெல்மணியை அறுவடை செய்ய இலட்சிய இதயங்கள் தயாராக இருக்கின்றன என்பதைப் பிரதமருக்கும் அவருடன் வந்த சகாக்களுக்கும் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

14. தவறு நேராமல் தவிர்ப்போம், தமிழின ஒன்றுமையைக் காப்போம்!

விடுதலை இயக்கங்களின் பலம் மக்கள் சக்தியே. ஒரு தேசிய இனத்தை விடுதலை பாதையில் நடத்திச் செல்வதாயிருந்தால் மக்கள் தாம் விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற உணர்வைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டும். அந்த உணர்வு வளர்வதற்குத் தம் அடிமை நிலையும் அதனால் தாம் அடையும் துன்பம், சிறுமை—வேதனை, வெட்கம், இழப்பு, இழிவு இவையெல்லாம் மக்களின் மனதை உறுத்தும் நிலை ஏற்படுத்த வேண்டும். நீண்ட காலம் அடிமைப்பட்டிருந்த மக்கள் மத்தியில் இந்நிலையை ஏற்படுத்துவதே பெரும் சிரமம். ஆட்சியாளர் தரும் அற்ப சலுகைகளை நன்றி உணர்வுடன் ஏற்று கொள்ள வேண்டுமென்பதே அடிமைகளின் உள்ளத்தில் பதிந்திருக்கும் கருத்தாகும். அவற்றைப் பெறுவதற்காகப் பல்லிழித்து, மாலை சூட்டிப் பல்லாண்டு பாடிப் பணிந்து வணங்க வேண்டுமென்பது அவர்கள் எண்ணம். இந்த அடிமை மனப்பான்மையின் பிரதிபலிப்பே அமைச்சர்களைக் கொடி, குடை, ஆலவட்டத்தோடு வர வேற்கும் தன்மை. அமைச்சர் மழலைத் தமிழில் வணக்கம் என்று கூறிவிட்டால், இரண்டு வசனம் பேசிவிட்டால் தாம் பெரிய கௌரம் பெற்று விட்டதாக ஆனந்த கரகோஷம் செய்யும் நிலை தமது அடிமை நிலையை ஏற்றுக் கொண்ட மக்களின் செயலே.

ஈழத்தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலோர் தம் இழி நிலையை உணர்ந்து, அந்நிலையைக் களைந்து சுதந்திர

புருடர்களாக வாழ வேண்டுமென்ற உணர்வை பெற்று விட்டனர். எனினும் எம்மில் ஒரு சிறு பகுதியினர் ஈனச் செயல்களால் இனத்திற்கு ஏற்படும் இழிவைத் தவிர்க்க நாம் வழிகாண வேண்டும். அரசினால் எமது புகளிறு செய்யப்படும் அபிவிருத்தி வேலைகள் எமக்குத் தரப்படும் வெகுமதிகள் அல்ல—சலுகைகள் அல்ல. அவை எமது உற்மைகள் என்பதைத் தமிழ் மக்கள் உணர வேண்டும். அரசாங்கப் பணம் அமைச்சர்களின் தனியுடைமையல்ல. எப்பகுதிகளில் அப்பணம் செலவிடப்பட்டினும் ஏழைத் தமிழர்களின் நன்னடத்தைக்குச் சன்மானமாக அவர்களிடும் பிச்சையல்ல.

இதை எமது மக்கள் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் இடித்துப் பதிய வைக்க வேண்டியது அத்தியாவசியம். பாராளுமன்றத்தில் குழுநிலை விவாதத்தில் எமது உறுப்பினர்கள் சிலர் அமைச்சர்களைப் பாராட்ட வேண்டிய அவசியம் என்ன என்று இலட்சிய இதயங்கள் கேட்கலாம், நாம் பாராட்டுகிறோம் என்ற கருத்துத் திட்டமிட்டு அரசின் ஊது குழல்களான பத்திரிக்கைகளாலும் வானொலியாலும் எமது மக்கள் மத்தியில் பரப்பப்படுவதே என்பதை அப்பேச்சுகளை முழுதாகப் படித்தால் புரியும். சில அமைச்சர்கள் செய்த பல அநீதிகளைச் சுட்டிகாட்டி விட்டு நாம் நடுவுநிலையில் நின்று பேசுகிறோம் என்பதை வலியுறுத்தும் பொருட்டு சரியாக அவர் செய்த ஒரு விடயத்தை குறிப்பிட்டால் போதும்.

பேசப்பட்ட அத்தனை அநீதிகளையும்—சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளையும் இருட்டடிப்புச் செய்துவிட்டுச் சரியாகச் செய்ததாக கூறப்பட்ட ஒரு விடயத்தையே வானொலியும் பத்திரிக்கைகளும் தலைப்புச் செய்தியாய் வெளியிடும்; இந்த உண்மையை உணர்ந்தும்

வேண்டுமென்றே நம்மவர் சிலர் திரும்பத் திரும்ப அதையே எழுதியும் மக்கள் மத்தியில் கூறியும் இயக்கத்தை மாசுபடுத்த முனைந்து நிற்கிறார்கள்.

இதே போன்றதுதான் எமது பிரதேசங்களுக்கு வருகை தரும் அமைச்சர்களின் உத்தியோக பூர்வமான மாநாடுகளிலும் நாம் கலந்து நிகழ்த்தும் பேச்சுக்களும்! எதிரியாக இருந்தாலும் எமது நாட்டுக்கு வரும் ஒருவரை “வரவேற்கிறேன்” என்று கூறுவது அடிமைத் தனமாகாது. பண்பட்ட தமிழ் இனத்தின் பெருமைக்கு அது எவ்விதத் திலும் இழுக்காகாது.

இப்படியான மகாநாடுகளில்கலந்து அறியாதவர்கள் அங்கு பேச வேண்டிய இங்கிதம் தெரியாதவர்கள்தான் அப்படிக்கூறுவார்கள். நாமும் உரிமை பெற்ற நிலையில் இருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக வரவேற்பது பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஆனால் நாம் அடிமை இனமாக இருக்கும் நிலையில் எம்மை அடக்கி ஆளும் ஆட்சியின் அமைச்சர் என்ற வகையில் நாம் ஆடம்பரமாக வரவேற்பது தவறு. அடிமை மனப்பான்மையைக் காட்டுவதாயிருக்கும்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆட்சியாளருக்கு எதிரான நேரடி நடவடிக்கையின் ஓர் அங்கமாக அமைச்சர்களை முற்றாகப் பகிஷ்கரித்திருக்கிறோம். ஹர்த்தால், கடையடைப்பு, கறுப்புகொடி முதலியவற்றுடன் எதிர்ப்பை காட்டியிருக்கிறோம். அமைச்சர்கள் எமது பிரதேசத்திற்கு வருகை தரும் போது மக்கள் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்பது அந்தந்த நேரத்தில் விடுதலை இயக்கத்தின் பொறுப்பு வாய்ந்த அமைப்புத் திட்டவட்டமாகத் தீர்மானிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். ஆட்சியாளருக்கு எதிராக நாம் இன்று நேரடி நடவடிக்கையில் ஈடுபட

வில்லை. எனவே கறுப்புக் கொடி, ஹர்த்தால் போன்ற செயலில் மக்கள் இறக்கவேண்டுமென்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அழைக்கவில்லை. அதே நேரத்தில் எம்மை அடிமைபடுத்தி வைத்திருக்கும் அரசின் அமைச்சர் என்பதை மனதிற்கொண்டு எவ்வித வரவேற்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் மக்கள் கலந்து கொள்ள வேண்டாமென்று மாத்திரம் இலட்சிய இதயங்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தோம். எமது நிர்வாகத்திலுள்ள உள்ளூராட்சி மன்றங்களை எவ்வித வரவேற்பும் அளிக்க வேண்டாமென்று ஆணையிட்டோம்.

பிரதமர் பிரேமதாசாவின் வருகையை யொட்டி நடந்த வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் எல்லாம் அரசு ஊழியர்களால் அரசாங்கப் பணத்தை கொண்டு, அரசாங்க வாகனங்களை கொண்டு செய்யப்பட்டன. இதற்கென்று மாவட்டத்திற்கு வெளியிலிருந்து சிற்றூழிர் உட்பட ஆயிரக்கணக்கானோர் தருவிக்கப்பட்டிருந்தனர். நூற்றுக் கணக்கான வாகனங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. இவற்றினால் அலங்காரங்களும் வரவேற்பு ஒழுங்குகளும் நன்றாகவே செய்யப்பட்டிருந்தன. ஆனால் மக்களின் ஈடுபாடு மிக மிகக் குறைவாகவே இருந்தது என்பதை அனுபவம் மிக்க அரசியல் வாதியான பிரதமர் பிரேமதாசா தெரிந்தேயிருப்பார். தமிழ் மக்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடனேயே இருக்கின்றனர் என்பதை அவர் மறைமுகமாக ஒப்புக்கொண்டு மிருக்கிறார். அந்த மக்களைக் கவர வேண்டுமானால் மறைந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்திப் பகிரங்க கூட்டத்தில் அவர்களைப் பாராட்டிப் பேச வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர் உணர்ந்து நடந்து கொண்டார். வெளிப்படையாகத் தென்னிலங்கை மக்களுக்கு எதைக்கூறினாலும், தமிழ் மக்கள் தம் விடுதலை

இயக்கத்துடனேயே நிற்கின்றனர் என்பதை அவர் உணரவே செய்திருப்பார்.

அவருடைய உத்தியோக பூர்வமான மகாநாட்டில் நாமெல்லாம் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது எமது செயற்குழு எடுத்த ஏகமனதான முடிவாகும். நாம் நேரடியான எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிராத இந்த நேரத்தில் மக்களுடைய உரிமையை வலியுறுத்தி எமது பகுதிகளில் செய்யப்பட வேண்டிய அபிவிருத்திகளை வற்புறுத்தவே நாம் அங்கு சென்றோம். நாம் அங்கு பேசிய பேச்சில் அரசின் இறக்குமதிக் கொள்கையால் பாதிக்கப்பட்ட வடபகுதி விவசாயிகளின் அவலநிலையை இடித்துக் கூறினேன். வேலை நிறுத்தத்தால் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட தொழிலாளருக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை சுட்டிக் காட்டி மீண்டும் வேலை வழங்குமாறு வற்புறுத்தினேன்; மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபைத் தேர்தலை வைத்து அச்சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துமாறு கோரினேன்; அதே நேரத்தில் எமது இயக்கத்திற்கு திட்டவட்டமான கொள்கைகள் உண்டென்பதைக் குறிப்பிட்டு உங்கள் வருகையின் நோக்கம் அரசியல் பிரசாரமாயிருந்தால் உங்களைக் களத்தில் சந்திக்க நாம் தயார் என்றும் சவால் விட்டேன். நிச்சயமாக இலட்சிய இதயங்கள் எனது பேச்சில் நான் எதையும் விட்டு கொடுத்துப் பேசியதாகக் கருதமாட்டார்கள். நான் சவால் விட்டு பேசியும் பிரதமர் அதற்கு எவ்வித பதிலும் அளிக்காது தவிர்த்துக் கொண்டதையும் நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

நமது மத்திய செயற்குழு எடுத்த இன்னொரு முடிவு கன்பொலை மாதிரி கிராமம், எமது உறுப்பினரான திரு இராசலிங்கத்தின் பெரு முயற்சியினால் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அத்தனை பேரும் எடுத்த முடிவின் படி அமைக்கப்பட்டது

என்பதை அம்மக்கள் நன்கு உணரும் பொருட்டு அவர் அத்திறப்பு விழா நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளவேண்டுமென்பது. அத்தீர்மானத்திற்கு அமைவாகத் தம்பி இராசலிங்கம் அந்நிகழ்ச்சியில் பங்கு பற்றினார். அதற்கு கூட்டணியின் மத்திய செயற்குழு முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. அங்கு அவர் பேசிய பேச்சைப் பற்றியும் அவர் திறப்பு விழா மலருக்கு அளித்த செய்தி பற்றியும் பலவகையான தலைப்புகளுடன் செய்திகள் பத்திரிகைகளிலும் வானொலியிலும் வெளிவந்தன.

நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டது போல அரசாங்கத்தின் பிரசாரப்பலம் அவர் நிலைமையைத் தமக்குச் சாதகமாகக் காட்டுவதற்கு முழுதாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அவர் திறப்பு விழா மலருக்குக் கொடுத்த செய்தியில் இம்மாதிரிக் கிராம அமைப்பில் எனது பங்குபற்றியும் தமிழர் விடுதலை கூட்டணியின் பங்கு பற்றியும் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டன. அவருடைய செய்தியை முழுதாகப் பார்த்தே இதை கூறுகிறேன். எனினும் அவர் பிரதமருக்கு மாலைகுட்டியதாக வந்த செய்தி இலட்சிய இதயங்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பதை நான் நன்கு காணுகிறேன். திரு. இராசலிங்கம் அனுபவம் முதிர்ந்த அரசியல் வாதியல்ல. அவருடைய சிறந்த அறிவு, நேர்மை, விசுவாசம் இவற்றை கண்டு அரசாங்க சேவையில் கல்வி அதிகாரியாக இருந்தவரை அப்பதவியை வீசி எறிந்து இயக்க வேட்பாளராகத் தேர்தல் களத்தில் குதிக்க வைத்தோம். தம் இளம் குடும்பத்தின் வருங்காலம் முழுவதையும் பணயம் வைத்து அவர் முன் வந்தார். அவருடைய அந்ததியாக மனப்பான்மையை நாம் என்றும் மறக்க முடியாது.

இவ்வளவு செலவுடன் வந்த பிரதமர் பிரேமதாசா தான் எதையோ சாதித்து விட்டதாகக் காட்ட முன்பு

திரு. இராசதுரைக்கு வலைவீசியது போல இங்கும் வலைவீசியிருப்பதாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். அப்பழுக்கற்ற நேர்மையாளரான தம்பி இராசலிங்கத்திடம் இந்தப் பயறு அவியீமாட்டாது என்பது திரு. பிரேமதாசாவிற் கும் நன்கு தெரியும். இலட்சிய இதயங்களுக்கு நான் ஒன்றை கூறி வைக்க விரும்புகிறேன். தமிழினத்தில் புரையோடி புண்ணாக இருக்கும் சாதிப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க தந்தை செல்வாவும் இயக்கமும் எத்தனை நடவடிக்கைகளை எடுத்தாலும் இன்னும் அந்த வியாதி எம்மை விட்டு நீங்க வில்லை என்பதை நாம் உணர்தே யாக வேண்டும்.

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் என்ற நிலையிலும் தம்பி இராசலிங்கம் எத்தனையோ புண்படுத்தலுக்கு மத்தியில் பணிபுரிந்து வருகின்றார் என்பதை நாம் மறக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் அவரை வெற்றி பெறச் செய்ததன் மூலம் உடுப்பிட்டித் தொகுதி ஏற்படுத்திய மாபெரும் புரட்சியையும் நாம் மறக்க முடியாது.

எம் மத்தியில் இருக்கும் பலவீனங்களை ஆட்சியாளர் பயன்படுத்த முற்படுவது இயற்கையே! கன் பொலைக் கிராம மக்கள் அந்த வகையில் பயன்படுத்தப் படுவதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டே திரு. இராசலிங்கம் திறப்பு விழாவிற் குச் செல்ல வேண்டுமென்று நாம் தீர்மானித் தோம். அதனால் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டிருந்தால் இயக்கம் முழுவதும் அதற்குப் பொறுப்பாகும். வருங் காலத்தில் அப்படியான நிலைமை ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க ஆவன செய்வோம். அதை விட்டு “வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது” போன்ற செயல்களிலும் சொற்களிலும் இறங்க வேண்டாமென்று பண்பட்ட இலட்சிய இதயங்களை வேண்டுகிறேன்?

15. பயன் தரும் கிராம யாத்திரை... பயிரை மேயும் "வேலிகள்"!

எமது இயக்கம் மக்களோடு தன்னை இறுக்கமாகப் பிணைத்துக் கொள்வதற்கு மேற்கொண்ட கிராம யாத்திரை சிறந்த வெற்றியைத் தந்து வருகின்றது. எட்டு நாட்கள் அம்பாறை மாவட்டத்திலும், எட்டு நாட்கள் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் ஊர்காவற்றுறை, வட்டு கோட்டை, மானிப்பாய், காங்கேசன் துறைத் தொகுதிகளிலும், நடைபெற்ற கிராமயாத்திரையின் போது நாம் பெற்ற சில விசித்திரமான அனுபவங்களை படிப்பினைகளை—இலட்சிய இதயங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அம்பாறை மாவட்டத்தில் வாழும் தமிழ் மக்கள் இத்தீவின் மற்றெப் பாகத்திலும் பார்க்காத துன்பம் நிறைந்த சோதனை சூழ்ந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருவதை நாம் கவனித்தோம். அவர்களைப் பொறுத்த வரை அங்கு சட்டம் செத்துவிட்டது. அவர்களுடைய காணிகள் பலாத்காரமாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு உதவி புரிய யாருமில்லை. வீரமுனை, மல்லவத்தைப் பகுதி மக்களுக்கு நடந்த இரு சம்பங்கள் இந்நிலைக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன.

இப்பகுதியில் காணி அபிவிருத்திச் சட்டத்தின் கீழ் நூற்றுக்கணக்கான தமிழ், இஸ்லாமிய மக்களுக்கு, ஆளுக்கு மூன்று ஏக்கர் வீதம் அரசாங்க காணிகள் 1964ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் காடுகளை அழித்துக் களனியாக்கிப் பயிர் செய்து வந்தனர். சில

ஆண்டுகளுக்கு முன் புத்தங்கல என்ற குன்றில் ஓர் புத்த பிக்கு வந்து குடியேறினார். அங்கு ஓர் பௌத்த கோவில் அமைத்தார். அதன் ஆதரவாளரான சிங்கள பௌத்தர் சிலர் முன் கூறிய தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட காணிகளில் சட்ட விரோதமாக வீடுகளை கட்டி ஆக்கிரமிக்க முற்பட்டனர். பொலீசார் நூற்றைம்பதுக்கு மேற்பட்ட தமிழ் விவசாயிகளை ஒரு பக்கமாகவும் ஆக்கிரமித்த சிங்கள மக்களை மறுபுறமாகவும் சமாதானத்துக்குப் பங்கம் உண்டு பண்ணக் கூடிய காணிதகராறு என்ற போர்வையில் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தினர். வழக்கு சில வருடங்கள் இழுத்தது. இதற்கிடையில் ஓர் சிங்கள பொலீஸ் அதிகாரியும் தமிழ் மக்களுக்குரிய ஒரு காணியை பிடித்துப் பயிர் செய்தார். மேலதிகாரிகளுக்கு முறையிட்டும் நீதி கிடைக்கவில்லை; பொலீஸ் அதிகாரியே ஆக்கிரமிப்பாளரில் ஒருவராக இருக்கும் போது தமிழ் பேசும் விவசாயிகளுக்கு யார் பாதுகாப்புக் கொடுக்கப்போகிறார்கள். வேலியே பயிரை மேய்ந்தால் என்ன நடக்கும்? இத்தனைக்கும் அங்கு நாலு தமிழ் பேசும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் இருக்கின்றனர். ஒருவர் மாவட்ட அமைச்சர், ஒருவர் பிரதி அமைச்சர், ஆனால் பௌத்தபிக்குவும் அவருடைய சிங்கள ஆதரவாளரும் பொலீஸ் அதிகாரியும் செய்யும் அநியாயத்தைத் தட்டிக்கேட்க யாருமில்லை.

ஓர் விடுதலை இயக்கத்திற்குப் பாராளுமன்றத் தேர்தல் முக்கியமானதல்ல—ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் இப்படியான அநாதரவான நிலையில் தவிக்கும் தமிழ் மக்களுக்காக அரசுக்கு அஞ்சாமல்—புத்தபிக்குவுக்குப் பயப்படாமல்—சிங்கள மக்களின் தயவை எதிர் பார்க்காமல்—குரல் கொடுக்கக் கூடிய—வாதாடக் கூடிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவருக்குரிய உரிமைகளைப் பயன்படுத்திப் போராடக்கூடிய—ஓர் பிரதிநிதி விடுதலை

இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் ஓரளவுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கலாமல்லவா என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் சிந்திக்க வேண்டும்; ஆட்சியோடுள்ள மோதலைத் தவிர இப்படியான நிலைக்கு இடமற்ற யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்புப் போன்ற இடங்களை மாத்திரம் மனதிற் கொண்டு சித்தாந்தம் வகுக்கும் சில தம்பிமாரை இப்படியான பகுதிகளைப் பற்றி—நிராதர வாக எமது மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களைப் பற்றி— திருகோணமலை, வவுனியா முதலிய பிரச்சனைக்குரிய பகுதிகளைப் பற்றிச் சற்றுச் சிந்திக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். எத்தேர்தலையும் வெல்ல முடியாத சில இடதுசாரி இயக்கங்களைச் சேர்ந்த தோழர்கள் எட்டாத பழம் புளிக்கும் என்று தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று கூறுவது போலத் தாமும் குரல் எழுப்பும் எம்மவர் இவற்றை மனதிலிருத்த வேண்டும்.

இதே புத்தாங்கல புத்தபிக்கு தமிழ் பேசும் விவசாயிகள் விதைத்து அறுவடைக்கு ஆயத்தமாயிருந்த வயலில் கால் வைக்கக்கூடாது என்று தடுத்து, அறுவடை செய்வதாயிருந்தால் தனக்கு ஒவ்வொருவரும் ஆயிரத்து இருநூறு ரூபா கொடுக்க வேண்டுமென்று கோரிய சம்பவத்திலும் இக்கிராம யாத்திரையின் போது நாம் தலையிடும் நிலை ஏற்பட்டது. இதை எம்மிடம் முறையிட்ட சிலர் சென்ற தேர்தலின்போது ஜ.தே. கட்சியை ஆதரித்த தமிழர்கள், அக்கட்சியோ, கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரோ உதவ மறுத்துக் கைவிரித்த நிலையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிதான் தஞ்சைமென்று வந்தனர். எமது தலையீட்டால்—அம்பாறை அரசாங்க அதிபரோடு நீதிக்காக வாதாடியதன் பயனாகப் புத்தபிக்கு பெற்ற பணத்தையும் திருப்பிக் கொடுத்துத் தமிழ் விவசாயிகள் தாம் விதைத்த நெல்லை அறுவடை செய்யும் உரிமையும் நிலைநாட்டப்பட்டது. இனத்தின்

அரசியல் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் நாம் இந்த விதமான பாதுகாப்பையும் வழங்காது விட்டால் நிர்க்கதியான இம் மக்கள் நம்மோடு சேர்ந்து—நம்மில் நம்பிக்கை வைத்து—விடுதலைப் போரில் ஈடுபடுவார்களா?

அம்பாறை மாவட்டத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் நாம் கண்ணுற்ற நீரின்றி வரண்ட வாய்க்கால் கள், கூரையற்ற பாடசாலைகள், சிதைந்த கோயில்கள், வைத்திய வசதியின்றிச் செத்து மடியும் மக்கள், குடிப்பதற்கோ குளிப்பதற்கோ நீரின்றிப் பல மைல் நடக்கும் பெண்கள்—இவற்றையெல்லாம் கண்டால்—பக்கத்தில் நீர் வசதி, மின்சாரவசதி, கல்வி வசதிகளோடு வாழும் ஆளும் இனத்தவரோடு ஒத்து நோக்கினால்—எம் அடிமைநிலை எவ்வளவு தூரம் எமது வாழ்க்கை வசதிகளைப் பறித்து விட்டது என்பதை நாம் காணலாம். இம் மக்கள் வாழ்வதற்கு—வசதிகளைப் பெறுவதற்கு—அவர்கள் விடுதலை பெறவேண்டியது எவ்வளவு அத்தியாவசியம் என்பதை எம் மனதிலும் அம்மக்களின் மனங்களிலும் இக்கிராம யாத்திரை ஆழமாகப் பதிந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த கிராம யாத்திரை இன்னொரு உண்மையை எமக்குப் புலப்படுத்தியது. நாம் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஆதரவாளரான மக்கள் அன்புடன் வரவேற்றார்கள்; தமது தேவைகளை—தம் மத்தியிலுள்ள பிரச்சனைகளை—எடுத்துக்கூறினார்கள்; எமதுவிளக்கங்களை ஆர்வத்தோடு கேட்டார்கள்; திருப்தியடைந்து தம் உறுதியான ஆதரவை அளித்தார்கள். உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார்கள். இதற்கு மத்தியில் ஒரு சில இடங்களில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலர் கேள்வியைக்

கேட்டார்கள். குழப்பம் விளைவிக்கவும் முயன்றார்கள்? யாரிந்தப் பேர்வழிகள்?

25ந் திகதி வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் கிராம யாத்திரை நடைபெற்றது. தலைவர்களும் தொண்டர்களும் ஐந்து கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்து கிராமங் கிராமமாகக் குறிச்சி குறிச்சியாக வட்டாரம் வட்டாரமாகச் சென்றார்கள். பண்டதரிப்பில் வடலியடைப்பு ஐயனார் கோவிலுக்கு அருகாமையில் தேவராசா என்ற சட்டத் தரணியின் தலைமையில் ஒரு கோஷ்டி இளைஞர்கள் சாரமாரியாகக் கேள்விகளைக் கேட்டு சலசலப்பை ஏற்படுத்தினர் என்று 26ந்தகதி 'ஈழநாடு' செய்தி வெளியிட்டது. தம்மைத் தாமே தீவிரவாதிகள் என்று அழைத்துக் கொள்ளும் எம் அன்பர்கள் சிலர், இச்செய்தியைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியால் துள்ளுவார்கள். தமது சீடர்கள் இவ்வளவு தூரம் பெருகிவிட்டதாகப் பெருமை கொள்ளுவார்கள். தந்தை செல்வா வளர்த்த ஏடும் (கோவை மகேசன் கோலத்தால்) 'ஆகாபார்தீர்களா' என ஆரவாரமாக இச்செய்திக்கு கண், மூக்குச், செவி, எல்லாம் வைத்து எழுதும், தமிழ் ஈழப்போரில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் தான் இவர்கள் என்று பலரும் நினைப்பார்கள். அவர்கள் அங்கு கேட்ட கேள்விகளும் சில 'சுதந்திரனில்' இருந்து எடுக்கப்பட்டவைதான். தமிழ் ஈழத்தேசிய மன்றம் ஏன் இன்னும் நிறுவவில்லை? 1977-ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் மக்கள் தந்த ஆணையை ஏன் நிறைவேற்றவில்லை? இப்படி எல்லாம் கேட்டார்கள், யாரிவர்கள்?

1977-ம் ஆண்டுப் பொது தேர்தலின் போது பணிப்புலம் என்ற இடத்தில் இதே தேவராசாவும் கும்பலும் ஒரு கூட்டம் போட்டார்கள். மக்கள் தேர்தலை பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று குரல் எழுப்பினர். தமிழர் விடுதலை

கூட்டணி ஆதரவாளரான மக்கள் அக்கூட்டத்தில் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து குழப்பம் ஏற்பட்டது. இக்கும்பலில் ஒருவர் சுழல் துப்பாக்கியால் சுட்டார். எம் ஆதரவாளர் ஒருவர் காயமடைந்தார். இந்தச் சட்டத்தரணி தேவரா சாவும் அவருடன் 25ந் திகதி கேள்வி கேட்க வந்த மூவரும் பல வாரம் விளக்கமறியலில் வைக்கப்பட்டனர், யாரிவர்கள்?

மாவோவின் கொள்கைகளைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து அவருடைய மனைவியையும் சிறையில் அடைத்து அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் நெருங்கிய நண்பர்களாக மாறிவிட்ட சீன ஆட்சியாளரின் ஆதரவாளர்தான் இக்கும்பல். உண்மையில் தமிழ் ஈழத்தை விரைவில் பெற வேண்டுமென்று துடிக்கும் இளைஞரைக் கவர தமிழர் விடுதலை கூட்டணியிலிருந்து பிரிக்க இவர்கள் மேற்கொள்ளும் தந்திரத்தை இலட்சிய இதயங்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். தமிழ் ஈழத்திற்காக நாம் தீவிரமாகப் போராடவில்லை என்று கூறும் இக்கும்பல்தான் தமிழ் ஈழத்திற்கு மக்கள் ஆணையை நாம் கோரிய தேர்தலை எதிர்த்து குரல் எழுப்பியது. ஆடு நனைகிறதே என்று ஓநாய் தேம்பி தேம்பி அழுகிறது. 'சபாஷ்' போடுகிறது சுதந்திரன் ஏடு.

தீவிரவாதிகள் என்று தம்மை நினைத்துக்கொண்டு கூட்டணிக்கு விரோதமான பிரசாரத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் அன்பர்கள் எந்த விதமான சக்திகளுக்கு ஊக்க மளிக்கிறார்கள் என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். நற்பிட்டி முனையில் நடந்த சம்பவமும், இதே போன்றதுதான். கும்பல்தான் வேறொன்று, அவர்களும் தமிழ்ஈழ ஆதரவாளர் அல்ல. அவர்கள் ஈழத்திற்காகப் போராடும் 'ஈழவர்' என்போர்

லண்டனிலிருந்து கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு இயக்கம் நடத்துவோர். 'ஈழம்' என்பது ஓர் கொள்கை அல்ல. அது ஓர் தந்திரமே என்று இந்த இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர் ஒருவர் புத்தி சற்றுத் 'தெளிவ'டைந்த நேரத்தில் என்னிடம் கூறினார். எங்கெங்கெல்லாமிருந்து பணம் வந்து தமிழ் இனத்தின் ஒற்றுமையை உடைக்க தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்ற தந்தை செல்வா கட்டி தந்த, சுதந்திரத்திற்கு இட்டு செல்லும் கப்பலை உடைக்க எத்தனிக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தந்தை செல்வா ஆரம்பித்த பத்திரிகையும் சமாதிக் கு முன்னால் கொள்ளிவைக்கும் 'வீரர்'களும் இதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இயக்கத்தில் ஊடுருவல் செய்து, தீவிரவாதிகளாக நடித்து இயக்கத்தை அழிக்க முனையும் நாசசக்திகளின் முகமூடிகளைக் கிழித்து அவர்களின் சுயரூபத்தை மக்கள் உணரச் செய்யும் கிராமயாத்திரை வளர்க.

16. போலி 'இடது'களின் போக்கைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

சில தினங்களுக்கு முன் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு எதிராக மாணவர் சமுதாயத்தைத் தூண்டி விடுவதற்குச் சில பொறுப்பற்ற இயக்கங்கள் எடுத்து வரும் முயற்சி அவர்களின் சுயரூபத்தை அம்பலப்படுத்தி விட்டது. சில மாதங்களாகவே இந்தச் சக்திகள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் இளைஞர் சமுதாயத்துக்குமிடையில் ஓர் இடைவெளியை ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றன. இச்சக்திகளையும் அவற்றின் இன விரோதச் செயல்களையும் இலட்சிய இதயங்கள் அடையாளங் கண்டு கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும்.

எந்த விடுதலை இயக்கத்திற்கும் உயிர் சக்தியாக விளங்குபவர்கள் இளைஞர்களே. தமிழ் இனத்தின் விடுதலை யோரிலும் முன்னணியில் ஆரம்பத்திலிருந்து திகழ்ந்து வருபவர்கள் இளைஞர்களே. சென்ற அரசின் ஆட்சியில் தமிழ் இளைஞர் சமுதாயம் அவ்வரசுக்கு ஆதரவாக இயக்கிய சில போலி இடது சாரிகளை இனங் கண்டு ஒதுக்கி வந்தது. அதற்குமுன் இளைஞர்களில் கணிசமான தொகையினர் இந்த இடதுசாரி இயக்கங் களின் வலைக்குள் சிக்கியிருந்தார்கள். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி விஞ்ஞான சோஷலிச பொருளாதாரக் கொள் கையையும், இனவிடுதலைப் புரட்சிக் கொள்கையையும் ஒருங்கிணைத்து செயற்பட்ட காரணத்தினால் இளைஞர் கள் கூட்டணியால் ஈர்க்கப்பட்டனர். முந்திய அரசின்

சிங்கள பேரின வாததிற்குத் தம்மை அடிமைப்படுத்தி விட்ட இவ்விடது சாரி சக்திகள் செல்வாக்கிழந்து தமிழ் இனத்தில் இடம்பெற முடியாது போய்விட்டன.

தாம் மீண்டும் தமிழ் இளைஞர் மத்தியில் தலை தூக்க வேண்டுமாயின் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை இளைஞர் மத்தியில் ஓர் மிதவாத இயக்கமாக, முதலாளித்துவ இயக்கமாகத் தோற்ற வைத்துத் தாம் இனவிடுதலையிலும் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக நடிக்க வேண்டுமென்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகள் பற்றி இயக்கத்தில் எழுந்த கருத்து மோதலை இச்சக்திகள் முழுதாகப் பயன்படுத்தி கொண்டார்கள்.

முந்திய அரசாங்கத்தின் தமிழ் மாணவருக்கெதிரான தரப்படுத்தலை நியாயமானதென்று அறிக்கை விட்ட சக்திகள், தமிழ் இளைஞர்களை விசாரணையின்றி பல வருடங்களாகச் சிறையில் அடைத்து வைத்த சிறிமாவோ அரசின் செயலுக்குத் துணை நின்ற சக்திகள், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் நடந்த படுகொலை பற்றி வாய்திறவாத இயக்கங்கள்-மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை பற்றிய பெரும்பான்மை அறிக்கை வெளிவந்தவுடன் சட்டம் வருவதற்கு முன்பே அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கின. இன்னும் உருப்பெறாத அமைப்பை பற்றி ஆய்வரங்குகள் நடாத்தி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளியிட்டன. கடந்த அரசின் காலத்தில் இவர்களில் சிலர் மேற்கொண்ட இனவிரோத நடவடிக்கைகளை அறியாத மாணவர் சமுதாயத்தின் முன் அதி தீவிர தமிழ் ஈழ வாதிகளாகத் தம்மைக் காட்டி கொண்டனர். தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று சாதிக்கும் நம்மவர் சிலரும் இந்தப் பொறிக்குள் விழுந்தனர். இந்தப் போலி ஆராய்ச்சி உரைகள் நமது இயக்க

ஆதரவாளர் மத்தியிலும் அந்த ஏடுகளால் நடமாட விடப்பட்டன.

சர்வதேச ரீதியாக இந்த சச்திகளின் ஊடுருவல் தந்திரத்தை உணராத நம்மவர்கள் சிலர் அவர்களைச் தீவிர விடுதலை வீரர்களாகக் கருத முற்பட்டனர். தமிழ் சமுதாயத் தீவிரவாதிகள் என்ற போர்வையில் தமிழ் இளைஞர்களில் ஒரு பகுதியினரை விடுதலை இயக்கத்திலிருந்து பிரித்து இயக்கத்திற்கும் அதன் தலைமைக்கும் விரோதமான நிலைப்பாடு கொள்ளச் செய்வதில் ஓரளவு வெற்றியுங்கண்டனர். இதன் விளைவாகவே யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழர் விடுதலை கூட்டணிக்கு மாறாக தமிழ் இன விடுதலையின் சின்னமாகிய உதயசூரியன் கொடியையும் சேர்த்துத் தீயிடும் சம்பவம் இடம் பெற்றது. பல்கலைக் கழக மாணவர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் இன ஒற்றுமையைக் குலைத்து இனத்தைக் காட்டி கொடுக்கும் இச்செயலை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாணவர்கள் பலர் பின்பு நடந்த இயக்க கூட்டத்தில் இச்செயலையொட்டித் தம் கண்டனத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தனர்.

ஆனால் அக்கூட்டத்தில் பேசப்பட்ட சில பேச்சுகளைத் திரித்துப் பொய்களைச் சேர்த்துக் கூறியும் மாணவ சமுதாயத்திற்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் இடையே மேலும் பிளவை ஏற்படுத்த சச்திகள் முயன்றன. அங்கு தம்பி ஆலாலசுந்தரம், யாரோ பஸ்நிலையத்தில் ஆத்திரத்தில்கூறிய விடயத்தைக் குறிப்பிட்டதைவைத்து, அவர் மாணவர் சமுதாயத்தை அவமதித்து விட்டார் என்று குரல் எழுப்பினர். தலைவர்களுக்கு எதிராக சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போவதாக மிரட்டினர். எம்மைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று மாணவர் மன்றத்தினர் கோரிய போது தலைவர் சிவசிதம்பரம் பல தொல்லைகளுக்கு மத்

தியிலும் நேரம் ஒதுக்கிக் கட்சி அலுவலகத்தில் தன்னையும் என்னையும் சந்திக்கலாம் என்று அறிவித்தார். அந்த கடிதம் மற்றைய மாணவர்களுக்குக் காட்டப்பட்டதோ தெரியாது. அதற்கு எவ்வித பதிலும் எங்களுக்குக்கிடைக்கவில்லை. எம்மை சந்தித்து தவறான கருத்துக்கள் நீங்கி மாணவர்களில் பெரும்பாலோர் தெளிவான விளக்கத்தைப் பெறுவதைத் தடுக்கும் பொருட்டே இச் சந்திப்புத் தவிர்க்கப்பட்டதென்பதை நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சமீபத்தில் நடைபெற்ற சம்பவம் எப்படி ஆரம்பமானதென்பதையொட்டி ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. சரியாகத் தெரியாத ஒன்றைப்பற்றி நான் எவ்வித கருத்தும் கூறுவது, முறையல்ல. ஆனால் சங்கிவித் தொடராகக் காணப்படும் பல சம்பவங்களில் இரண்டு மாத்திரம் எல்லை கடந்தவையாகப் பாராதூரமானவையாக, தமிழ் மக்கள் என்ற முறையில் நாம் வெட்கப்படவேண்டியவையாக உள்ளன. யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தின் அருகாமையில் உள்ள மோட்டார் சைக்கிள் திருத்தும் கடை தீக்கிரையாக்கப்பட்டதும், எல்லாம் சமாதானப்படுத்தப்பட்டபின் பல்கலைக்கழக மாணவன் ஒருவன் கத்திக்குத்துக்கு ஆளானதும் கண்டிக்கப்பட வேண்டிய நிகழ்வுகளாகும். திருநெல்வேலியும் அதன் சுற்றாடலும் பண்பட்ட மக்கள் நிறைய வாழும் பகுதியாகும். அவர்களில் பலர் வெளியிடங்களிலிருந்து வந்திருக்கும் மாணவர்களுக்குத் தம் வீடுகளில் விடுதி வசதி அளித்தும் பாதுகாத்தும் நடப்பது எல்லோரதும் கடமையாகும். மாணவர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் இதை உணர்ந்து பண்போடு நடந்து வருகின்றனர் என்பதை அப்பகுதி மக்களே ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஒரு சிலர் தவறிழைத்தாலும் அதை மாணவ சமுதாயம் முழுப்பேருக்கும் எதிராகக் கொள்ளாது பொறுத்து நடந்து கொள்வது மக்கள்

கடமையாகும். எம்மை சந்தித்து ஆத்திரத்தோடு பேசிய மக்களிடம் தலைவர் சிவாவும் நானும் கூறியது ஒன்று தான். “இம் மாணவர்கள் எங்கள் பிள்ளைகள் தானே. பிள்ளைகளை எப்படிக்குறை நிறை எல்லாவற்றையும் ஏற்று நடத்துவோமோ அப்படியே நடத்த வேண்டுமே தவிர அந்நியராகக் கருதி ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து நடக்க கூடாது.” என்றே கூறினோம். தமிழ் மக்களுக்கு என்று உள்ள ஒரே பல்கலைக் கழகம் இதுவே. பேராதனை, கொழும்பு போன்ற இடங்களில் வேற்றினத்தவர் மத்தியில் அஞ்சி, அஞ்சி வாழ்ந்து எமது மாணவர்கள் பூரண வளர்ச்சி பெறாது தாழ்வு மனப்பான்மையோடு வாழும் நிலையைத் தவிர்த்து, எமது நாட்டில் எம் மக்கள் மத்தியில், எமது பண்பாட்டுச் சூழலில் அச்சமின்றி வாழ்ந்து பூரணத்துவம் பெற்ற வளர்ச்சியைப் பெற வேண்டுமென்பதே தமிழ் மக்கள் அத்தனை பேரதும் ஆவலாகும். இதை உணர்ந்து எம் மாணவர்களும் அச்சுற்றாடலில் வாழும் மக்களும் ஒருவருக்கொருவர் உறுதுணையாக வாழவேண்டுமென்பதே எமது விருப்பம். ஆனால் நடந்து முடிந்த வேதனை தரும் சம்பவத்தையும் நான் மேலே குறிப்பிட்ட சில அரசியல் சக்திகள் எப்படிப் பயன்படுத்த முனைகின்றன என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் அவதானிக்க வேண்டும்.

இலங்கையின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (இடது) இலங்கை தேசபக்த வாணிபர் இயக்கம் ஆகியவற்றின் சார்பில் வெளியிடப்பட்ட துண்டு பிரசுரமும் அதே இயக்கங்கள் தமக்கே உரித்தான முறையில் வெளியிட்டிருக்கும் சிவப்புமைச்சுவரொட்டிகளும் எல்லோருடைய கண்களையும் திறக்க உதவுமென்றே நம்புகிறேன். “யாழ்ப்பல்கலைக் கழக அசம்பாவிதங்களின் பின்னணி என்ன?” என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த அத்துண்டுப் பிரசுரம் இச்சம்பவங்களின் பின்னணியில் உண்மையாக இயங்கும் நாசகார

சக்திகள் எவை? அவற்றின் உண்மையான நோக்கம் என்ன? என்பவற்றை அம்பலபடுத்தி விட்டது. பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் தாக்கப்பட்டதற்கும் அவர்களுக்கு எதிரான பிரசாரங்களுக்கும் பின்னால் எழுப்பும் தமிழர் கூட்டணி நின்று செயற்படுகின்றதா? என்று கேள்வி எழுப்பும் இக்கும்பல் எவ்வளவு அபாண்டமான பொய்யைக் கூசாமல் கூறுபவர்கள் என்பதை மாணவர் சமுதாயம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

கடைதீக்கிரையானதைத் தொடர்ந்து ஆத்திர மடைந்த மக்கள் பல்லாயிரமாகத் திரண்டு மாணவர்களைத் தாக்க முற்பட்டபோது செய்திகேட்டு ஒடோடி அங்கு சென்று மக்களை சாந்தப்படுத்தி அசம்பாவிதம் ஏற்படாது தடுத்தவர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிப் பரராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. யோகேஸ்வரன் என்பதை இந்த அரிசந்திரர்கள் அறிய மாட்டார்களா?

மாணவர்கள் உள்ளே அடைப்பட்டு உணவுமின்றி வாடிய போது தனது ஜீப் வண்டியை அனுப்பி உணவு பெற்றுக் கொடுத்தவர் யோகேஸ்வரன் என்பது இவர்களுக்குத் தெரியாதா? இரவு மூன்று மணி வரைக்கும் கண் விழித்துக் காத்திருந்து மாணவர் இம்சைக்கு ஆளாக்க படாமல் பாதுகாத்தவர் யோகேஸ்வரன் என்பதும் இவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது!

அடுத்தநாள் செய்தி அறிந்து கொழும்பிலிருந்து விரைந்த தலைவர் சிவாவும் தம்பி யோகேஸ்வரனும் மக்களுக்கும் மாணவருக்கும் இடையில் எவ்வளவு பாடுபட்டுச் சமரசத்தை ஏற்படுத்தினார்கள் என்பதை உண்மை உணர்ந்த மாணவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். மக்களைச் சாந்தப்படுத்தி வெளியூர் மாணவர்களைப் பாதுகாப்பாய் பேருந்து வண்டிகளில் ஏற்றி அனுப்புவதில்

அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்த போது அவர்கள் பல்கலைக்கழக வாசலில் நிற்க வெகுதூரத்தில் எங்கோ சந்தியில்—ஒரு மாணவன் கத்தியால் குத்தப்பட்ட மன்னிக்க முடியாத குற்றம் இழைக்கப்பட்டது. இதைக் கேள்விப்பட்டது துடித்து அவ்விடத்திற்கு விரைந்தனர் அவர்கள். எங்கள் மாணவர்களுக்கும் பொது மக்களுக்குமிடையே மோதலை ஏற்படுத்திக் கலங்கிய குளத்தில் மீன்பிடிக்க முனையும் சக்திகள் மக்களின் ஒன்றுபட்ட சக்தியை கொண்டே இன விடுதலையைக்கான உழைக்கும் தலைவர்களின் உள்ளத்தை உணரமாட்டார்கள். ஆனால் எமது மாணவ சமுதாயம் தம்மையும் பொது மக்களையும் மோதவைத்து தமக்கு ஆதாயம் தேட முற்பட்டிருக்கும் இத்துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்டவை போன்ற இயக்கங்களை யிட்டு—அவர்களின் பின்னணியில் மாணவர் மத்தியில் விஷவித்துகளை விதைக்கும் சக்திகளைப் பற்றி விழிப்பாக இருப்பார்கள் என்றே நம்புகிறோம்.

சென்ற அரசாங்கம் தமிழ் மாணவர்களுக்கு தரப் படுத்தலைக் கொண்டு வந்ததை ஆதரித்து நின்ற கும்பல் இன்று பல்கலைக்கழக அனுமதியில் அநீதி இழைக்கப் பட்டதென்று ஆடு நனைகிறதேயென்று அழும் ஓநாய் போலக் கூக்குரலிடுகின்றது. அதே குரலில் தமிழ் மாணவரின் இடர் தீர்க்கத் தம்மாலியன்ற நடவடிக்கைகளை எடுத்து அரசாங்கத்தோடும் ஜனாதிபதியோடும் வாதாடிவரும் தலைவர்களையும் சாட முற்படுகின்றனர். தமிழ் மாணவருக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை உலகின் முன் நிரூபிக்க கூடியவகையில் புள்ளி விபரங்களைத் தேடி நிற்கிறோம். கிடைத்தவுடன் அதை முன் வைத்து எந்தெந்த வகையில் போராட வேண்டுமோ போராடத் தமிழர் விடுதலை கூட்டணி ஆயத்தமாயிருக்கிறது என்பதை மாணவருக்கும் பெற்றோருக்கும் இலட்சிய இதயங்கள் விளங்கிக் கூற வேண்டும்மென்று கேட்டு கொள்கிறேன்.

17. தீவிரவாதிகளின் திருத் தொண்டு

‘எத்தனை மனிதர்களோ அத்தனை கருத்துக்கள்’ என்பது லத்தீன் பழமொழி, வேறுபட்ட கருத்துக்களை ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து ஒரு பொது முடிவுக்கு வந்து அம்முடிவைச் செயற்படுத்துவது தான் எந்த இயக்கத்திலும் வழக்கம். தன் கருத்தொன்றே சரியானது என்று பிடிவாதம் சாதித்து ஏனையோரின் கருத்தை ஏற்க மறுப்பவர் பலர் சேர்ந்து இயங்கும் அமைப்பில் இருப்பதற்கு அருகதை யற்றவர். கருத்து வேற்றுமைக்குக் காரணமான விடயம் அடிப்படை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாயின் அதை ஓர் மனச்சாட்சிப் பிரச்சனையாகக் கருதி இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறுவது சில சந்தர்ப்பங்களில் தவிர்க்க முடியாததாகி விடும். அப்படி ஓர் கருத்து வேற்றுமை காரணமாக இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறும் ஒருவர் தன் கருத்தை மக்கள் முன் வைத்து ஆதரவு திரட்ட வேறொர் இயக்கத்தை ஆரம்பிப்பதே முறையானது.

1948ம் ஆண்டு இந்திய பாகிஸ்தானியர் குடியுரிமைச் சட்டத்தை யொட்டி அகில இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரசோடு கருத்து மாறுபாடு கொண்டு அதை விட்டு வெளியேறிய தந்தை செல்வநாயகம், திரு. கு.வன்னியசிங்கம், டாக்டர் இ.மு.வி. நாகநாதன் ஆகியோர் நேர்மையாக ஓர் புதிய அரசியற் கட்சியை, “இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி” என்ற பெயரில் ஆரம்பித்து வளர்த்தனர். இதுவே நேர்மையான அரசியல் நடவடிக்கையாகும். தந்தையோடு அந்தக் காலத்தில் நெருங்கிச் செயல்படும் வாய்ப்பைப் பெற்றவன் என்ற முறையில் இந்த வரலாற்று

உண்மையை இலட்சிய இதயங்களுக்குக் கூறவேண்டிய வனாயிருக்கிறேன். இன்றைய கால கட்டத்தில் அரசியல் நேர்மையின் இந்த அரிச்சுவடுப் பாடத்தை நாம் படித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தீவிர அணி என்றும் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் விடுதலை அணி என்றும் காலத்துக்குக் காலம் சிலர் வெளியிடும் அறிக்கைகளும் பிரசுரங்களும் அரசியல் அயோக்கியத்தனத்தின் பாற்பட்டவை என்பதை நான் அறிவுறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. தந்தை செல்வா சொல்லிலும் செயலிலும் காட்டியபாறை இதுவன்று. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஓர் கட்டுப்பாடான இயக்கம் அதன் அமைப்பு விதிகளின் படி எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை ஏற்று நடக்க முடியாதவர்கள் அந்த இயக்கத்தின் பெயரை உபயோகிக்க உரிமையற்றவர்கள். வேறு சில இயக்கங்களைப் போல இப்பெயரை உபயோகிக்கக் கூடாது என்று சட்ட நடவடிக்கை மூலம் தடை செய்யலாம், ஆனால் அது தமிழினத்துக்கு இழுக்கு. இந்த நிலையை விட்டு வைப்பதும் இயக்கத்தில் குழப்பத்தையும் கட்டுப் பாடற்ற தன்மையையும் ஏற்படுத்தும். தந்தை செல்வாவின் பெயரைச் சொல்லிச் செயற்படும் அன்பர்களை அவர் செய்தது போல நேர்மையாகத் தமக்கொரு பெயரை வைத்துச் செயற்படுமாறு தந்தையின் பெயரால் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கருத்து வேற்றுமையிலும் கண்ணியம் காத்து நடப்பதே பண்பு.

இலங்கையில் இடதுசாரி இயக்கம் ஒன்றாக ஆரம்பித்தது. பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெற்றது. 1941ம் ஆண்டு யுத்தத்தில் சோவியத் நாடு தாக்கப்பட்ட பின் யுத்தம் மக்கள் யுத்தமாக மாறி விட்டது என்று ஒரு சாரார் கூற ஏகாதிபத்திய

யுத்தம் தான் என்று ஒரு பகுதியினர் கூற இரண்டாகப் பிரிந்தது. ஒரு கூறாகிய இலங்கை சமசமாஜகட்சி இந்திய போல்ஸ்விக்-லெனின்லிட் கட்சியின் இலங்கைப் பிரிவென்றும், இலங்கை சம சமாஜக கட்சியென்றும் சில ஆண்டுகளிற் பிளவுபட்டது. ஸ்டாலினின் மறைவைத் தொடர்ந்து சோவியத்யூனியனும் மக்கள் சீனாவும் கருத்து வேற்றுமை கொண்டவுடன் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பீக்கிங், மாஸ்கோ என்று இரண்டு கட்சிகளாகப் பிளவுபட்டது. சீனாவும் அல்பேனியாவும் தமக்குள் வேறுபாடு கொண்டவுடன் சினச்சார்பு கம்யூனிஸ்ட்கட்சி இரண்டாகப் பிரிந்தது. இலங்கைச் சம சமாஜக் கட்சியிலிருந்து புரட்சிவாத சம சமாஜக் கட்சி என்று பிரிந்தது. பின் அதுவும் இரண்டாகப் பிரிந்து நவ சம சமாஜக்கட்சி தோன்றியது. இவற்றிற்கு வெளியே மக்கள் விடுதலை முன்னணி புரட்சிவாத கம்யூனிஸ்ட்கட்சி, இன்னும் எத்தனையோ அணிகளாக இடது சாரி இயக்கம் கூறுபட்டது. அதன் பலனை இன்று தொழிற் சங்கங்கள் அனுபவிக்கின்றன. அரை நூற்றாண்டாக வளர்க்கப்பட்டு தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் பலவற்றை வென்றெடுத்த தொழிற்சங்கங்கள் இன்று சிதைக்கப்பட்டு எதேச் சாதிகார முதலாளித்துவ ஆட்சியின் காலடியில் குற்றுயிராகக் கிடக்கின்றன. ஏழை மக்கள் அனுபவித்து வந்த உரிமைகள் பல பறிக்கப்பட்டாலும் நிமிர்ந்து நின்று எதிர்ப்பதற்குச் சரியான தலைமையின்றித் தத்தளிக்கின்றார்கள். இத்தனைக்கும் காரணம் இடது சாரி இயக்கங்களை வழி நடத்திய தலைவர்கள் தனிப்பட்ட கருத்து மோதல்களால் இயக்கத்தைப் பிளவுபடுத்த விட்டுத் தற்பெருமை பேசி நின்றமையே என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

தமிழ் இனம் தனித் தனி தலைவர்களைச் சுற்றி ஆரம்பத்தில் தன் அரசியலை அமைத்திருந்தது, ஓர்

அமைப்பாக முதல் எழுந்தது. அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ், மலை நாட்டில் இலங்கை இந்தியர்காங்கிரஸ் பின் இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி, திரு சுந்தரலிங்கத்தின் ஈழத் தமிழர் ஒற்றுமை முன்னணி, திரு. நவரத்தினத்தின் சுயாட்சிக்கழகம் போன்ற கட்சிகள் பிறந்தன. இரு பெரும் கட்சிகளாக அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரசும் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியும் தமிழ் மக்களைத் தமக்குள் பிரித்து வைத்திருந்தன. இதனால் தமிழ் இனம் இழந்தவை எத்தனையோ. 1972-ம் ஆண்டு எஞ்சியிருந்த உரிமைகளையும் பறிக்க ஆட்சியாளர் முற்பட்ட நேரத்தில் இன ஒற்றுமையின் அவசியத்தைத் தலைவர்கள் உணர்ந்தனர். இதற்கு வழிவகுத்தவர்கள் வல் வெட்டித் துறையில் 1971-ம் ஆண்டு எல்லாக் கட்சிகளையும் அழைத்து ஓர் உடன்பாட்டை ஏற்படுத்திய பெருமக்களாவார். ஒற்றுமையின் அவசியத்தை உணர்ந்த தந்தை செல்வநாயகம், அமரர் ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் வீட்டுக்குப் படியேறிச் சென்று இருபத்தைந்து வருடம் அரசியல் விரோதத்தை மறந்து இனத்தை ஒன்று படுத்தினார்.

அந்த ஒற்றுமையின் பலன்தான் இன்று உலகநாடுகளில் எல்லாம் ஈழத்தமிழரின் பிரச்சனை உணரப்பட்டிருப்பது; இலங்கை அரசியலில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் சக்தியாகத் தமிழ் இனம் விளங்கிக் கொண்டிருப்பது; முந்திய ஆட்சியில் எந்த மொழி உரிமைகளை அரசியல் அமைப்பில் இடம் பெறச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டும் எம் வேண்டுகோளுக்கு நேர்மாறாக தமிழ்மொழி உபயோகம் பற்றிய சட்டவிதிகளை அரசியல் அமைப்பில் ஓர் அங்கமாகமாட்டா என்றவிதி இடம் பெற்றதிலும் பார்க்கக்கூடிய உரிமைகள் இரு சிங்கள அரசியற் கட்சிகளும் ஒருங்கிணைந்து அரசியல் அமைப்பதல் இடம்பெறச் செய்தமை; பண்டாசெல்வா ஒப்பந்தத்

தில் அதிகாரப்பரவலை எதிர்த்த அதே ஐ. தே. க. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியமை; ஆரம்பத்தில் இச்சபைகள் நாட்டுப் பிரிவினைக்கு வழிவகுக்கும் என்று கூறிய சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி இன்று அதிகாரம் போதாது என்று வாதாடும் நிலை, ஏற்பட்டமை; வவுனியா எல்லையை மாற்ற முனைந்த ஆட்சியாளர் சட்டபூர்வமாக அம் மாற்றத்தை ரத்துச்செய்து இன்று ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் எல்லைகளும் சட்டத்தினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் நிலை, இவையெல்லாம் விடுதலையை நாடி நிற்கும் தமிழ் தேசிய இனத்தைத் திருப்திப்படுத்த மாட்டாவாயினும் நாம் கேட்காமலே ஆட்சியாளர் இவற்றைச் செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்தியது, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மூலம் தமிழ் இனம் அடைந்த ஒற்றுமையினாலேயே. இடது சாரிகளின் ஒற்றுமையின்மை நாட்டில் தொழிற்சங்கங்களுக்கும் ஏழைமக்களுக்கும் ஏற்படுத்திய அவல நிலையைப்பார்த்தோம். பிளவு பட்டிருந்த தமிழ் இனம் ஒற்றுமைப் பட்ட காரணத்தால் முன்பு நாம் கோரிய அரசினால் உதாசீனம் செய்யப்பட்ட சில உரிமைகள் இன்று கேட்காமலே அரசினால் சட்டபூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிலையையும் பார்த்தோம்.

எமது இந்தப் பலத்தை வீசி எறிந்து விட்டு மீண்டும் மாற்றாரின் வேட்டைக் காடாகத் தமிழ் இனத்தை மாற்றுவதா என்பதையே இலட்சிய இதயங்கள் சிந்திக்க வேண்டும். சென்ற வாரம் கிராமயாத்திரையின் போது இடம்பெற்ற சில நிகழ்ச்சிகள் இதையொட்டி ஒவ்வொருவரும் தம் மனச்சாட்சியிற் கையை வைத்துப் பதில் கூற வேண்டிய கட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கின்றன. குறிப்பாக உடுப்பிட்டித் தொகுதியில் நடந்த சில சம்பவங்களை—அவற்றின் பின்னணியை தமிழ் இனத்தின் எதிர் காலத்தில் அக்கறை உள்ள ஒவ்வொரு தமிழனும் ஆராயக்

கடமைப்பட்டிருக்கிறான். இச்சம்பவங்கள் எல்லா வற்றுக்கும் போர்வை “தீவிரவாதம்”. ஆனால் நடைபெற்ற கேவலமான சம்பவங்களைத் தீவிரவாதம் என்ற முகமூடியைக் கிழித்து விட்டுப் பார்த்தால் கோரமான சாதிவெறி வடிகட்டின சாதி உணர்ச்சி அவற்றின் பின்னா லிருப்பதைக் காணலாம்.

இந்தச் சம்பவங்களுக்கு மூலகாரணமாயிருந்த ஒரு குழு வல்வெட்டித்துறை நகரசபையிலிருந்து கொம்மா துறை என்ற பகுதியைச் சாதி அடிப்படையில் பிரித்து விட வேண்டும் என்று சில மாதங்களாகக் கோரி வந்தவர்களா வர். சாதி அடிப்படையில் பிரிப்பதற்கு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி சம்மதிக்கவில்லை. அவர்களுக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்டிருந்தால் கூட்டணியின் நிர்வாகத்தி லுள்ள வல்வை நகரசபை மூலம்நீதி கிடைக்கச் செய்வோ மென்று உறுதியளித்தோம். இந்தக் குழுவினரையும் வல்வை நகரசபைத் தலைவர், உறுப்பினர்கள் ஆகியோரை செயற்குழுவினரையும் கூட்டிச் சில மாதங்களுக்கு முன் கட்சிப்பணி மனையில் தலைவர் சிவாவும் நானும் ஆராய்ந்தோம். அவர்களுக்கு மற்றெந்த வட்டாரத்திற்கும் குறையாத அளவுக்கு நகர சபையின் சேவை கிடைத்திருக்கிறது. அன்றியும் உடுப்பிட்டிப் பா. உ. அவர்கள் மூன்று இலட்சம் ரூபாவை அவர்களுக்கு மின்வசதி பெற்றுக்கொடுப்பதற்காக ஒதுக்கி யிருந்தார். இவற்றையெல்லாம் விளக்கிக் கூறியும் சாதிவெறி தணியாத சிலர் கூட்டணிக்கு விரோதமாகச் செயற்படுவதற்கு இப்போது எடுத்திருக்கும் போர்வை தீவிரவாதமாகும்” இவர்கள் ஒருபுறம் தமக்கு வாய்ப்புப் பான இடங்களில் குழப்பத்தை விளைத்தனர். டிக்கள் எதிர்த்த இடங்களில் உதாரணமாகக் கம்பர் ழலையில் உடன் பின்வாங்கி ஓடினர்.

தொண்டமானாற்றில் தனிமையில் சென்ற திரு-
யோகேஸ்வரனின் ஜீப்பை மறித்தனர். செய்தியறிந்து
மக்கள் திரண்டவுடன் ஓடி மறைந்தனர். சாதி அடிப்படையில்தான்
தமிழ் இனத்தைக் கூறு செய்வது தான் தீவிரவாதம்
என்றால் சுதந்திரனும் அதன் சகாக்களும் வெட்கித்
தலைகுனிய வேண்டியவர்களே.

கரவெட்டியில் திரு. இராசலிங்கத்திற்கெதிராகப்
பகிரங்கமாகவே சில இளைஞர்கள் சாதி வெறியைக்
காட்டினர். சாதிப் பெயரைச் சொல்லிக் கூக்குரலிட்டனர்.
தலைவர் சிவா எவ்வளவோ புத்தி சொல்லியும் அந்த
வெறி தணியவில்லை. “பிரேமதாசா போட்ட பச்சை
மாலையோடு பவனிவந்த ப. உ. வையும் பரிவாரங்களையு
யும் கிழியக் கிழியக் கேட்பதற்கு நொந்து போன
இளைஞர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்” என்று 11-3-81 இல்
எழுதிய சுதந்திரனுக்கு அந்தக் கும்பலின் ‘நோ’ என்ன
என்பது, அவர்கள் கிழியக் கிழியக் கேட்டது வடிகட்டின
சாதி வெறிதான் என்பது இப்போதாவது தெரிகின்றதா?
தங்கள் பிரசாரத்தால் எத்தகைய இனவிரோத சக்தி
களுக்குத் தாங்கள் இடம் அளிக்கின்றார்கள் என்பதை
இந்த விருதுக்கு வேட்டையாடும் தீவிரவாதிகள் இப்
போதாவது உணர்கிறார்களா? கன்பொலை மாதிரிக்
கிராமத்தில், மக்கள் வேதனையோடு ‘சுதந்திரன்’, தம்பி
இராசலிங்கத்தைச் சாடுவதற்குத் தெரிந்தெடுத்திருப்பது
சாதியெறிக்குத் தூபம் போடவா என்று கேட்டார்கள்.
கூட்டணியையும் தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தையும் அழிக்க
முனைந்து நிற்கும் அதிதீவிர இடதுசாரி இயக்கங்கள் சில
வற்றுக்கு நல்ல போர்வை நம்மவர் சிலர் படைத்துக்
கொடுத்திருக்கும் “தீவிரவாதம்” என்று ஏட்டுத்திரை
என்பதை இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் இலட்சிய இதயங்
களுக்கு விளக்கினேன்.

இப்போது தமிழ்இனத்தை சாதி அடிப்படையில் கூறு செய்து காலத்திற்கொவ்வாத தீண்டாமையையும் மீண்டும் நிலைநாட்ட முற்படும் கும்பலுக்கும் நல்ல முக மூடி “தீவிரவாதம்” ஒரு கருத்தரங்கில் அதி தீவிரவாதியாகச் சுதந்திரனின் கேள்விகளைக் கேட்டார், ஒரு இளைஞர். பின் அறிந்த அளவில் அவர் யூ. என். பீ. அமைப்பாளர் ஒருவரின் செயலாளர். அவர் போன்றவர்களுக்கும் ஒரு நல்ல கேடயம் “தீவிரவாதம்”. இத்தனைக்கும் காரணம் இன்று தீவிரவாதம் பேசுவோர் எல்லாம் பேச்சில் கனல்கக்கும் தீவிரம், எழுத்தில் பொறி பறக்கும் தீவிரம்செயலில்சுத்த பூச்சியமாயிருப்பவர்களாயிருப்பதே. இது எல்லோர்க்கும் வசதியான “தீவிரவாதம்” தமிழ்சுழி இலட்சியத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைக்க முனையும் இடது சாரிக்கும் சாதி வெறிக்கும் ஒரு போர்வை தேடும் பிற்போக்குவாதிகளுக்கும் ஆளுங்கட்சியின் தாசராக ஆயிரக்கணக்கில் உழைக்கும் அமைப்பாளரின்பங்காளருக்கும் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பான திரை “தீவிரவாதம்”. இந்தப் போலி வாதங்களைவிட்டு இன ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலையைத் தமிழ் ஈழ சுதந்திரத்தைக் காண வருமாறு இலட்சியப் பற்றுள்ள இயதயங்களை எல்லாம் அழைக்கிறேன்.

18. புதிய 'வேத'ப் புத்தகங்கள்!

தமிழினத்திற்கு ஏற்பட்ட ஓர் பேரிழிப்புக்குப் பின் இரண்டு வார இடைவெளிக்குப் பின் இலட்சிய இதயங்களோடு உறவாடும் நிலை ஏற்பட்டமைக்கு மன்னிப்புக் கோருகிறேன். அமரராகி விட்ட 'சின்னண்ணன்' இறுதியாக என்னைச் சந்தித்த போது திரு. நவரத்தினம், திரு. யோகேஸ்வரன், திரு. குசைதாசன் ஆகியோரும் கூட இருந்தனர். மார்ச் மாதம் 25-ந் திகதி மாலை ஐந்தரை மணிக்கு மேலாகியும் எங்களை நிற்கும்படி வற்புறுத்திப் பாராளுமன்றக் கட்டிடத்திலுள்ள என் செயலாளரின் அலுவலகத்தில் மனம் விட்டு உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அதுவே அவருடன் எமது இறுதிச் சந்திப்பு என்று நாம் யாருமே கனவு தானும் காணவில்லை. தன் உடல்நிலை சற்றுத் திருந்தியிருப்பதாகவும் இந்த நேரத்தைத் தவறவிடாது இந்தியா சென்று காண வேண்டியவர்களைக் கண்டு விட வேண்டுமென்றும் பிடிவாதமாகக் கூறினார்.

தனிமையமகச் செல்ல வேண்டாமென்று கூறிய போது மிகுந்த தன்னம்பிக்கையோடு பதிலளித்தார். கடந்த இரண்டாண்டுகளில் திருமதி. இந்திரா காந்தியை நான் மூன்று தடவை சந்தித்து ஈழத் தமிழ் இனத்தின் நிலை, இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை, திரு. கோணமலைத் துறைமுகம் முதலிய பல விடயங்களை எடுத்து விளக்கிய விபரங்களை அவருக்குக் கூறினேன். சிலர் கற்பனை செய்வது போல நாம் செல்ல மறுத்து, அவர் பிரயாணத்தை மேற் கொள்ள வேண்டிய நிலை

ஏற்படவில்லை. நான் பேசியவற்றுக்கு மேலாகத் தானே கூறக் கூடிய சில விடயங்களையிட்டுத் தான் சென்று பேச வேண்டுமென்று அவர் நம்பினார். அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றும் பொருட்டே அவர் இந்தியா சென்றார். தமிழ் சமுதாயத்தை வென்றெடுப்பதற்காக நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றி நாம் பல மணி நேரம் சேர்ந்து சிந்தித்தோம்;

அந்த நேரத்தில் அடுத்து வரவிருக்கும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத் தேர்தல் பற்றியும் நாம் உரையாடினோம். மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் பற்றி எப்பவோ எங்கேயோ அவர் கூறியதாகத் 'தினகரன்' செய்தி வெளியிட்டதாம்; அவர் அதை மறுக்கவில்லையாம்; எனவே அதுவே அவரது கருத்தென்று அவர் மறைத்த பின் 'சுதந்திரன்' முதற்பக்கத்தில் செய்தி வெளியிட்டது தமிழினத்தைப் பிளவு படுத்துவதற்காகச் செய்திகளைத் திரித்து வெளியிட்டுச் சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்தின் கருவிகளாக இயங்குவன ஏரிக்கரைப் பத்திரிகைகள் என்று தந்தை செல்வ நாயகம் எப்போதும் கூறுவார். இன்று அந்த ஏரிக்கரைத் 'தினகரனும்' தினசதி என்று தந்தையின் வழி நடத்தலின் கீழ் இருந்த காலத்தில் 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையால் வர்ணிக்கப்பட்ட 'தினபதி'யும் தான் இன்று சுதந்திரனின் வேத நூல்களாக விளங்குகின்றன, என்னே காலம்! அமரர் கதிர்வேலுப்பிள்ளையை பொறுத்தவரை அவர் பத்திரிகைகள் பார்ப்பதில் நம்பிக்கையற்றவர் என்பதை அவரை அறிந்தவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். அவர் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் பற்றி ஏதோ கூறியதாகத் 'தினகரன்' செய்தி வெளியிட்டிருந்தால் அதை அவர் பார்த்தே இருக்க மாட்டார். அவர் மறுக்கவில்லை, எனவே அதுவே அவர் கருத்து என்ற சுதந்திரன் கூறுவது மறைந்த தலைவருக்கு இழைக்கப் படும் அவதாயம் ஆகும்.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் தமிழ் ஈழ இலட்சியத் திற்குக் கேடு விளைவிப்பவை என்று அவர் கருதியிருந்தால் தன் வைத்தியத் தொடர்ச்சியையும் முறித்துத் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து பறந்து வந்து அச்சட்டத்திற்காக வாக்களித்திருப்பாரா? பொதுச் சபை முடிவெடுத்த பின் அதை எல்லோரும் ஏற்றுச் செயற்பட வேண்டுமென்று கூறியிருப்பாரா?

அவர் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளைப் பாராளுமன்றத்தில் ஆதரித்து வாக்களித்தும், பொதுச்சபை முடிவுக்கு எல்லோரும் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்று அவர் கூறியதும் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளி வந்தனவே. அவற்றை அவர் மறுக்காதது மாத்திரமன்றி அவை பதிவில் இடம் பெற்ற உண்மைகள் என்பதை இலட்சிய இதயங்கள் எல்லாம் அறிவார்கள். இவை உண்மையா? சுதந்திரனின் புதிய 'வேதம்' தினகரன் எப்போதோ வெளியிட்ட செய்தி உண்மையா? அவரவர் மனசாட்சியின் தீர்ப்புக்கே விட்டு விடுகிறேன்.

வெளிநாடு சென்று தமிழ் ஈழ விடுதலைக்கு அந்நாடுகளின் ஆதரவைத் திரட்ட வேண்டுமென்பதே அமரரின் ஒரே சிந்தனை என்பதை எல்லோரும் அறிவர். எந்த நாடும் ஒரு விடுதலை இயக்கத்திற்கு ஆதரவு தருமுன் அந்த இயக்கத்திற்கு மக்கள் ஆதரவு உண்டா என்பதையே ஆராயும். மக்களின் ஆதரவில்லாத ஓர் இயக்கத்திற்கு உதவி புரிய எந்த நாடாவது முன் வருமா? ஆதரவுண்டென்பதை உலகின் முன் நிலைநாட்ட வழி என்ன? 1977-ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் மக்கள் தமது ஆதரவைத் தந்தனர்.

இப்போது மக்கள் மனம் மாறி விட்டனர் என்று ஆட்சியாளர் 1979இல் கூறினர். 1979 மே மாதம் நடை

பெற்ற உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலில் தமிழ் ஈழம் எங்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பெற்ற வெற்றி ஆட்சியாளரின் கூற்றைப் பொய்யாக்கியது. எனினும் சாவகச்சேரியில் கிடைத்த இரண்டு இடங்கள், பருத்தித் துறையில் கிடைத்த ஒரு இடம், யாழ் மாநகர சபையில் கிடைத்த வாக்குகள் இவற்றைக் கொண்டு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தமக்கும் ஆதரவு உண்டென்று ஆட்சியாளர் உரக்க கூவினர். தெளிந்த சிந்தனையாளரான திரு. கதிரவேலுப்பிள்ளை இவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்திருந்தார்.

அடுத்து வரும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தமிழ் ஈழத்தில் வெற்றி பெறுமானால் தமிழ் மக்கள் தமிழின விடுதலை இயக்கத்தை ஆதரிக்கின்றார்கள் என்று உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா? எந்த நாடாவது எமக்கு உதவிதர முன் வருமா? இதை அறிந்து தான் சிந்தனை சிற்பி எம்மோடு இறுதியாக உரையாடியபோது தெளிவாக ஒன்றைக் கூறினார். “எமக்கிடையில் உள்ள வித்தியாசங்களை மறந்து தமிழ் ஈழத்திலுள்ள அத்தனை மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளையும் நாம் இத்தேர்தலில் கைப்பற்ற வேண்டும்” என்று உறுதியாகக் கூறினார். அமரர் கதிரவேலுப்பிள்ளை தமது வெளிநாட்டுப் பயணத்தின் நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கும், ஈழத்தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலை உறுதியை உலகம் உணருவதற்கும் இது அத்தியாவசியம் என்று திட்டவாட்டமாக எம்மிடம் கூறினார். அவருடைய மறைவையும் எம்மை தாக்குவதற்கு ஓர் சந்தர்ப்பமாக எண்ணும் எமது அன்பர்கள் இந்த அப்பட்டமான உண்மையை இப்போதாவது உணர்வார்களா? தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று வாதாடி, இயக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்துவதற்குத் தினகரனும், ‘தினபதியும்’ கூறிய, கூறும் “சத்திய”

வார்த்தைகளைச் சான்றாக்கித் தந்தை கட்டி வளர்த்த இயக்கத்தைத் தந்தை உருவாக்கிய பத்திரிகை உடைக்க முற்படும் வேதனைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைப்பார்களா? இலட்சக்கணக்கான இலட்சிய இதயங்களில் இந்தப் புத்தாண்டு நாட்களில் மேலோங்கி நிற்கும் சிந்தனை இது வொன்றேயாகும்.

தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்பது பற்றியும் சிலர் பொறுப் பற்றுப் பேசுகின்றனர். 1931-ம் ஆண்டு அரசாங்க சபைத் தேர்தலைத் தீவிர சுதந்திர உணர்ச்சியால் உந்தப் பட்ட யாழ்ப்பாண வாலிபர் மகாநாட்டின் வழி நடத்தலின் கீழ் வட பகுதி மக்கள் பகிஷ்கரித்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து யாரும் நியமனப் பத்திரங்கள் கொடுக்காது முற்றாகத் தடுக்கப்பட்டனர். அதையே சிங்கள பேரினவாதம் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முற்பட்டது. மீண்டும் தேர்தலை நடத்தச் செய்யும். முயற்சியில் மூன்று ஆண்டுகளாகத் தமிழ்த் தலைவர்கள் ஈடுபட்டனர். 1934-ம் ஆண்டிலே தான் மீண்டும் தேர்தலை நடாத்தச் செய்து சட்டசபை சென்றனர். 1972-ம் ஆண்டு புதிய அரசியல் அமைப்புக்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு தந்தை செல்வா தனது காங்கேசன் துறை உறுப்பினர் பதவியை விட்டு விலகினார். இரண்டு ஆண்டு களுக்கு மேலாகத் தேர்தலை நடத்தாது அரசு பின் போட்ட போது அந்தத் தேர்தலை நடத்தச் செய்ய வேண்டுமென்று தந்தை எவ்வளவு பாடுபட்டார் என்பதை அவருடன் நெருங்கி உழைத்தவர்கள் அறிவார்கள். தேர்தல் பகிஷ்காரம் மாவோவின் சிந்தனைக்கு ஏற்றதாயிருக்கலாம். ஆனால் நிச்சயமாக அதுவல்ல தந்தையின் சிந்தனை என்பதை “நாற்பதாயிரம் கோவிலிற் செப்புவேன்.”

தமிழ் ஈழத்தில் நம்பிக்கையற்ற மாவோவின் சடர்கள் சிலர் எவ்வளவுதான் தமிழ் பற்றிச் சந்தர்ப்பவாதமாக உரக்கக் கத்தினாலும் தந்தை செல்வாவின் வழியில் நடப்போர் அவர் திரும்பத் திரும்பக் கூறியபடி மக்கள் சக்தியைத் திரட்டி, மக்கள் ஆதரவை உலகின் முன் நிலைநாட்டி, உலக நாடுகளின் ஆதரவைப் பெற்று எமது சுதந்திரத்தைப் பெறுவதே மார்க்கமென்பதை உணர்வர். மக்கள் ஆதரவு என்றும் ஒரே நிலையில் நிற்பதல்ல. இயக்கத்தின் கட்டுக்கோப்புக் குலையாமல் பாதுகாப்பதிலேயே மக்கள் ஆதரவை ஒரு நிலையாக வைத்துக் கொள்ளலாம். இதை உணர்ந்தே அமரர்கதிரவேலுப் பிள்ளை தான் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை மசோதாவுக்கு வாக்களிக்கத் தவறினால் விஷமிகள் அதனை இயக்கத்தின் கட்டுக்கோப்பை உடைப்பதற்குப் பயன்படுத்துவார்கள் என்று கருதி இந்தியாவிலிருந்து பறந்து வந்து வாக்களித்தார். இறுதியாக இந்தியா பறப்பதற்கு முன் “மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலில் தமிழ் ஈழம் முழுவதும் நாம் வெற்றி பெறக் கூடியதாக வேற்றுமைகளை மறந்து உழைப்போம்” என்று கட்டளையிட்டுச்சென்றார். தமிழ் ஈழ சுதந்திரம் எமது கொள்கை, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி எமது இயக்கம், கூட்டணியின் அமைப்பே எமது தலைமை—இந்த உணர்ச்சியோடு செயற்பட்டு தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலையைத் தந்தை செல்வா காட்டிய வழியில் காண்பதே மறைந்த சிந்தனைச் சிற்பிக்கு நாம் அளிக்கும் கைமாறாகும்.

19. தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பால் உரிமைகள் கிடைக்குமா?

தம்பிமார்கள் சிலர், தேர்தல் வருகிறது; வருகிறார்கள் என்ற துண்டுப் பிரசுரங்களை இங்கு விநியோகித்தார்கள் என அறிந்தேன். தேர்தல் எப்போது வரும், வராது என்று தம்பிமார்களுக்குத் தெரியாது. இப்படித் தான் நாம் கிராம யாத்திரை மேற்கொண்டபோது மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை தேர்தலுக்கு வருகிறார்கள் எனக் கூறினார்கள்.

சுற்றிச் சுற்றித் தேர்தல் வரும் அதற்காக நாம் மக்கள் மத்தியில் செல்லாமல் இருக்க முடியுமா?

தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்தால் உரிமைகள் கிடைத்து விடுமென தம்பிமார்கள் தப்புக் கணக்குப் போடுகிறார்கள். சுற்றிச் சுற்றி சுப்பற்றை கொல்லை என யாழ்ப்பாணத்தை மட்டும் பார்க்கக் கூடாது. கிழக்கு மாகாண தமிழ் மக்களின் நிலையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஏன் அங்கு செல்வான். அருகிலுள்ள மன்னார், வவுனியா முல்லைத்தீவு நிலைமையைப் பார்க்க வேண்டும்.

தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்கக் கூடாதென்பதற்கு ஒரே யொரு உதாரணத்தை மட்டும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

கந்தளாய் குளத்தில் தமிழர்களான புராதன விவசாயிகள் தண்ணீர் பெற்று வந்தனர். 1953இல் 35 ஆயிரம்

ஏக்கருக்கு மட்டும் புராதன விவசாயிகளுக்குத் தண்ணீர் வழங்குவதென்றும் மிகுத்தண்ணீர் குடியேற்ற வாசிகளுக்கு வழங்குவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. கடைசியாக குடியேற்ற வாசிகள் தண்ணீர் பெற முன்னுரிமை அளிக்குமுகமாக புராதன தமிழ் விவசாயிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டனர்.

இது தொடர்பாக தமிழ் விவசாயிகள் திருமலை எம். பி. யிடம் புகார் செய்ய, நான் ஜனாதிபதியுடன் தொடர்புகொள்ள, ஜனாதிபதி காணி அமைச்சருக்கு அறிவித்து தீர்வுகாணும்படி கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

ஜனாதிபதியின் கண்டிப்பான உத்தரவினால் காணியமைச்சர் இவ்விவகாரம் தொடர்பாகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த தனது காரில் எனது வீட்டிற்கே வந்து விட்டார். உடன் மகாநாடு கூட்டப்பட்டு இப்போது கந்தளாய்ப்பகுதியில் உள்ள புராதன குடியேற்ற விவசாயிகள் அனைவருக்கும் சமமான முறையில் தண்ணீர் வழங்க முடிவாகியுள்ளது. இதே போலத்தான் தமிழ் மக்களுக்கென எம்.பிக்கள் இல்லாவிட்டால் என்ன நடக்கும்?

தமிழ் மக்கள் என்றும் எப்போதும் சாதி, சமயமின்றி ஒன்றுபட்டு ஒரு இலட்சியத்தில் நின்று சோஷலிஸ சமதர்ம சமுதாயம் அமைக்கப்பாடுபடவேண்டும். ஒற்றுமை தான் கூட்டணி அரசியலில் ஒரு பெரும் சக்தியாகவும் வெளிநாடுகளில் மதிப்புள்ள இயக்கமாகவும் இருக்கக்காரணமாகும். இந்த ஒற்றுமையைக் கட்டிக்காக்கவேண்டும்.

பொதுத் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி இவர்கள் சொல்லுவது

போலக் கேட்டால், யாழ் மாவட்டத்துக்கு வெளியே யுள்ள சிங்கள மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் கணிசமாக வாழும் ஏழு தமிழ் மாவட்டங்களின் நிலை என்னாகும்? அந்தத் தமிழர்களின் நலனை சுதந்திரக் கட்சியும் ஐ. தே. க.வும் கவனிக்கட்டும் என்று விட்டு விடுவதா? இதனையா ஈழவிடுதலை அணியென்று தங்களை அழைத்துக் கொள்ளும் கோவைமகேசனும், ஈழவேந்தனும், டாக்டர் தர்மலிங்கமும் விரும்புகிறார்கள்?

எமது இலட்சியம் தமிழ் ஈழமே. இதனை அடைவ தற்கு எம்மிடமுள்ள ஒரே பலம் ஒற்றுமையே. இதை அறியாதவர்கள் பற்றிச் சில விஷயங்களைக் கூறவேண்டிய கட்டம் இன்று தோன்றியுள்ளது. எனவே இங்கு கூறி வைக்கிறேன்.

ஈழவேந்தன் என்ற “விடுதலைவீரர்” யார் தெரியுமா? தந்தை செல்வாவைப் பிரிந்து சுயாட்சிக்கழகம் நிறுவிய வி.நவரெத்தினம் என்பவரின் கட்சியில் 1966 ல் சேர்ந்தவர்தான் இவர்.

இந்தக் கழகத்தில் சேர்ந்துகொண்டு தந்தை செல்வாவை ‘காற்சட்டைக் காந்தி’ என்று கூறி வந்தவரும் இவர்தான். இப்படிக்கூறியதோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. சுயாட்சிக் கழகத்தின் பத்திரிகையான ‘விடுதலை’யை விற்றும் வந்தார்.

பின்னர் 1969 ல் எம்முடன் சேர்ந்து உழைத்தார். எம்முடன் சேர்ந்தவர் தலைமைப் பீடத்திற்கு மாறாகச் செயற்பட்டார், இதனால் அவர் வெளியேற்றப்பட்டார். இதனை பொறுக்கமாட்டாமல் தான் இப்பொழுது என்னைத் திட்டிவருகிறார்,

மத்திய வங்கியில் இவர் கடமையாற்றிவந்த காலத்தில், அவகபாத்தில் நடைபெற்ற இந்து மகாநாட்டுக்குச் சென்றார். அங்கிருந்து திரும்பி வந்தபொழுது இவருக்கு எதிராக வங்கி குற்றம் சுமத்தியது. இதனால் இவரின் வேலைக்கே ஆபத்து நெருங்கிக்கொண்டது. அப்பொழுது என்னிடம் வந்து, வேலை பறிபோனால் பென்ஷன் இல்லாமல் போய்விடும். எனவே, நிதி மந்திரியுடன் பேசி பென்ஷனை எடுத்துத்தர உதவுங்கள் என்று என்னைக் கேட்டார். நானும் நிதி மந்திரியுடன் இவர் பற்றிப் பேசி பென்ஷன் கிடைக்க வழி செய்தேன்.

தனது சொந்தப் பிரச்சினை தொடர்பாக அரசாங்க மந்திரியுடன் பேசச் சொன்ன இவர்தான் இன்று தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை தொடர்பாக நாங்கள் அரசுடன் பேசுவதா? இது துரோகம் ஆகாதா? என்று திட்டித் தீர்க்கிறார். சொந்தத் தேவையைப்பற்றிப் பேசலாம், தமிழ் மக்கள் பிரச்சினைப் பற்றித்தான் பேசக்கூடாது, எப்படி நியாயம் கற்பிக்கிறார்கள் கேளுங்கள்.

சுதந்திரன் பத்திரிகையில் என்னால் சேர்க்கப் பட்டவர்தான் இந்தக் கோவை மகேசன். இன்று ஆசிரியராக இருந்துகொண்டு, தந்தை செல்வா வளர்த்த இயக்கத்தையே திட்டித் தீர்க்கிறார். காக்கை திட்டி மாடு சாவதில்லை. எனவே, அவர் நன்றாகத் திட்டட்டும். ஆனாலும் அவர் நினைப்பது ஒருபோதும் நடக்கப் போவதில்லை.

இந்தச் சமயத்தில் எனக்கு மற்றொரு விஷயமும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

தேர்தல் தொகுதியொன்றை ஈழவேந்தனுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்திருந்தால் ஒன்றும் நடந்திருக்காது.

என்று பின்னர் ஒரு தடவை சொன்னவரும் இவர்தான். எனவே, மக்கள் இத்தகைய சந்தர்ப்பவாதிகள் பற்றி உஷாராக இருக்க வேண்டும்.

டாக்டர் தர்மலிங்கம் அவர்கள் வைத்திய சேவையி் விருந்து 1960ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றார். அப்பொழுது தந்தை செல்வா அவர்கள் டாக்டர் தர்மலிங்கத்திடம் சென்று ஓய்வு பெற்றுவிட்டீர்களே; இனி எங்கள் இயக்கத்தில் சேர்ந்து உழைக்க வாருங்கள் என்று கேட்டார்.

அதற்கு அவர் இப்பொழுதுதான் தென்னங்கன்று களை நாட்டியுள்ளேன். அவை இன்னும் காய்க்கவில்லை அவை காய்க்கக் தொடங்கியவுடன் இயக்கத்திற்குள் வந்துவிடுவேன் என்றார்.

இப்பொழுதுதான் அவர் காய்பறிக்கத் தொடங்கி விருக்கின்றார். நன்றாகப் பறிக்கட்டும்.

தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்புகள் என்று ஒருபுறம் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அதே வேளை கடந்த பொதுத் தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கெதிராக விழுந்த வாக்குகள் எத்தனை என்பதை காவலுரிலுள்ள ஒரு அரசியல்வாதியின் வீட்டுக்குள் இருந்து இரகசியமாகக் கணக்கெடுக்கிறார்கள். ஏன் இந்தக் கணக்கெடுப்பு? பொதுமக்கள்தான் இதனை அவர்களிடம் கேட்கவேண்டும்.

யாழ். மாவட்ட நிலைவேறு; யாழ். மாவட்டத்திற்கு வெளியேயுள்ள தமிழ் மாவட்டங்களின் நிலை வேறு; இவர்கள் கூறுவதுபோல தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்தால் பிற

தமிழ் மாவட்டங்களில் வாழும் தமிழர்கள் நலனைப் பாதுகாப்பது யார்? ஐ. தே. க. வா? ச. க. வா? இதனையெல்லாம் அறியாமல் பேசுபவர்கள் பற்றித் தம்பிமாரும் கொஞ்சம் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

சீர்தனை வாதமா? சீர்குலைவு வாதமா?

கோட்டே ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுர பாராளுமன்றத் திறப்பு விழாவன்று ஹர்த்தால் நடத்தப் போவதாக தமிழீழ விடுதலை அணியினர் கூறுவது ஹர்த்தால் என்ற புனித அனுட்டானத்துக்கே அபகீர்த்தியை ஏற்படுத்தும் செயலாகும். இதற்குமுன்னர் இந்நாட்டில் அனுட்டிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களை நினைவுகூர்ந்து பார்க்கவேண்டும் கொழும்பில் நடந்த பாராளுமன்றக் கூட்டம் கோட்டேயில் நடந்தால் என்ன? கொழும்பில் நடக்கும்போது ஆதரித்துவிட்டு கோட்டேயில் இடம்பெறும்போது பகிஷ்கரிப்பது கேலிக் கூத்தாகும்.

தந்தை செல்வாவின் நினைவுதினமாகிய இன்று அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதற்காக நாம் இங்கு கூடியிருக்கும் இவ்வேளையில் எமக்கு மறுமுனையில் போட்டிக் கூட்டமொன்று நடைபெறுகிறது. தான் தோன்றித்தனமாக எதையும் செய்வது தன்னையே அழித்துவிடும் என்று தந்தை செல்வா அடிக்கடி கூறுவார். அன்று தந்தையை ஏசியவர்களே இன்று அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்த வந்துள்ளனர். பிற்பகல் 3 மணிக்கே பிரார்த்தனையுடன் கூட்டத்தை ஆரம்பித்து 5-30 மணிக்கு கூட்டத்தை முடிப்பதாக அறிவித்தார்கள். ஆனால் அறிவிப்பையும் மீறி 6 மணிக்கு மேல் கூட்டத்தை நடத்துகிறார்கள்.

தந்தை செல்வா அன்று அரசுடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையை வன்மையாக எதிர்த்து கண்டித்தவர்

அமரர் கதிரவேற்பிள்ளை. டேச்சுவார்த்தை காரணமாக அவர் விரக்தியடைந்த போதிலும் கட்சிக் கட்டுக் கோப்பை மீறாமல் ஒழுக்கத்துடன் நடந்துகொண்டார். அத்தகைய உதாரண புருஷரின் பெயரை எதிர்த்தரப்பினர் எவ்வாறு உச்சரிக்க முடியும்?

மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபை அமைப்பை அமரர் கதிரவேற்பிள்ளை எதிர்த்தார் என்று இப்போது பொய்ப்பிரச்சாரம் செய்கின்றனர். மாவட்டசபை சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போது இந்தியாவில் திருவாங்கூரில் இருந்த அமரர் கதிரவேற்பிள்ளை இங்கு வந்து சட்டமூலத்தை ஆதரித்துப் பேசினார்.

ஈழமாணவர் மன்றம் என்ற புதிய அமைப்பு இங்கு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இங்குள்ள தம்பிமாரை நான்குறைசொல்ல முடியாது.

ஏனென்றால் லண்டனிலிருந்து இடப்படும் கட்டளையை இவர்கள் நிறைவேற்றுகிறார்கள். தமிழீழம் அமைப்பதற்கு இது வழியல்ல. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினராக இருந்த வைகுந்தவாசன் இப்போது தமிழீழத்தில் அக்கறைகொண்டு குறுக்குவழியில் விளம்பரம்தேடப் பார்க்கிறார்.

வங்கதேசத்தில் சுதந்திரப் பிரகடனஞ் செய்யப்பட்ட போது மக்கள் பாகிஸ்தானியக் கடவுச்சீட்டுக்களைக் கிழித்தெறிந்தனர். ஆனால், இங்கு சுதந்திர தமிழீழத்தைப் பிரகடனம் செய்யும் எமது வாஸிபர்கள் ஸ்ரீலங்கா கடவுச்சீட்டையே பாவிக்கிறார்கள்.

தந்தை செல்வா தந்த பாதை

அரசாங்கத்துடன் நாம் இரகசிய ஒப்பந்தம் செய்துள்ளதாக ஒரு சிலர் திட்டமிட்டு தவறான பிரசாரம் செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். எவருடனும் நாங்கள் ஒப்பந்தம் செய்யவுமில்லை. செய்யப்போவதுமில்லை. நமது நிலப்பரப்பையும், உயிர் உடமைகளையும் பாதுகாப்பதுடன் மாவட்ட சபைகளுக்கு கூடிய அதிகாரங்கள் வழங்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி வருகிறோம். அதில் வெற்றியும் கண்டு வருகிறோம்.

தமிழ் ஈழத்தைப்பற்றி அரசாங்கத்துடன் நாங்கள் பேசவில்லை. அதைப்பற்றி பலமாதங்களுக்குப் பின்போடவுமில்லை. வாய்ப்பேச்சில் சுதந்திரம் பாதுகாக்க முடியாது. நமது பலத்தையும் எதிரிகளுடைய பலத்தையும் நிதானமாக உணர்ந்து தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். எமது சமுதாயம் விடுதலைபெற தமிழ் தேசிய இனத்தை பலமாக அமைக்க வேண்டும்.

அண்மையில் ஏற்பட்ட வன்முறைச் சம்பவங்களை அமைதியாகக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவது சகல அரசியல் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெற்று வன்முறைச் சம்பவங்களை தடுத்து நிறுத்துவது போன்ற நடவடிக்கையில் தற்போது ஈடுபட்டுள்ளோம்.

தந்தை செல்வநாயகம், ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம், திருச்செல்வம் ஆகியோர் விட்டுச்சென்ற பொறுப்புகளை நாம் ஏற்று அவற்றை நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபட்டுள்ளோம். அவர்கள் மனதில் வேருன்றிய இலட்சியங்களை நாம் தட்டிக்கழிக்கவில்லை. தந்தை விரும்பிய நிலத்தை பாதுகாக்க முயற்சி எடுத்து வருகின்றோம்.

தந்தை செல்வா மாறிமாறி ஆட்சிக்கு வந்த இரு அரசாங்கங்களுடனும் பலதடவை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். உண்மையான சத்தியாக்கிரகிகளுக்குப் பேச்சுவார்த்தையில் தான் நம்பிக்கையுண்டு. அதன்படி தான் இறப்பதற்கு முன்பும் அவர் சிறிமாவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்.

திட்டவட்டமான கொள்கையுடன் தந்தை வாழ்ந்து வந்தார். தமிழினம் சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு தாயகம் வேண்டும் என்று சிந்தித்தார். இவற்றை உணர்ந்து அன்று பிரதேச சபையை நிறுவ ஒப்பந்தம் செய்தார். இதற்காக 1960-ஆம் ஆண்டு சுதந்திரக் கட்சியுடன் சேர்ந்து ஐ. தே. க. அரசாங்கத்தை வீழ்த்தினார். 1965 ல் ஐ. தே. கட்சி அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து மாவட்ட சபையை அமைக்க முற்பட்டார். நமது பகுதியை முன்னேற்றும் நோக்குடன்தான் அன்று திருச்செல்வத்தை உள்ளூராட்சி அமைச்சராக்கினார்.

1947-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ் காங்கிரஸ் வரவேற்பில், தமிழினம் உரிமையுடன் வாழ எமது பிரதேசத்தை ஆளுகின்ற இணைப்பாட்சி வேண்டும் என்று திட்டவட்டமாக எடுத்துக்கூறினார். மக்களுடைய சகல உரிமைச் பிரச்சனைகளிலும் முன்னின்று தந்தை உழைத்துவந்தார்.

தந்தை பற்றி சிறிதேனும் சிந்திக்காதவர்கள் இப்போ தந்தை பற்றி பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். தமிழ் மக்களின் எதிர்காலத்தை உணர்ந்த தந்தை 25 வருடங்களாக படி ஏறாத திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தின் வாசஸ்தலத்திற்குச் சென்றார். ஒற்றுமை கண்டார்.

20 தொழிலாளி வர்க்கமும், தமிழ்த் தேசியமும்

உலகெங்கும் உழைக்கும் மக்கள் உற்சாகத்துடன் கொண்டாடும் மே தினத்தை நாம் இனரீதியில் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் என்ற வகையில் கொண்டாடுவதற்கு திரண்டு நிற்கின்றோம்.

ஒருகாலத்தில் சிவப்புச் சட்டை போட்டு கைககளில் சம்மட்டிகளுடன் செல்வோர் மாத்திரமே மேதினத்தைக் கொண்டாலாம், எமக்கெல்லாம் மேதினத்தைக் கொண்டாட உரிமை இல்லை என்று அத்தகையோர் கூறிவந்தார்கள். அவ்வாறு கூறியவர்கள் இன்று எங்கே என்று தெரியாது.

இன்றைய நாளில் மேதினத் தத்துவத்தை நினைவு கூருவது அவசியம். முதன்முதலில் சிக்காக்கோ தொழிலாளர் இரத்தப் போராட்டம் நடத்தினார்கள். இரத்தத்தில் கைக்குட்டையைத் தோய்த்தெடுத்து அதனையே செங்கோடிபோல் பறக்கவிட்டு ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினார்கள். இன்று உலகெங்கும் உரிமை மறுக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் மேதினத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்த நாட்டில் தமிழர் சிறுபான்மையாக இருக்கின்ற போதிலும் தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையோர் தமிழர்களே என்ற உண்மை பலருக்குத் தெரியாது. அவர்களை நினைத்துப்பார்க்க கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

அவர்களது இரத்தம் வியர்வை பசளையாக வைத்து இந்த நாடு முன்னேறியது. ஆனால் அதே தொழிலாளர்கள் இன்று கப்பல் கப்பலாக இங்கிருந்து அனுப்பப்படுகிறார்கள். கேரளாவில் அனாதரவான நிலையில் இறக்கி

விடப்படும் இத் தொழிலாளர்கள் அங்கு பிச்சை எடுக்கும் நிலையில் பல கஷ்டங்களுக்குள்ளாகி இருக்கிறார்கள். (மலையகத் தமிழர்கள் 10 இலட்சம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள்.)

இதெல்லாம் எதற்காக? தமிழன் என்ற ஒரே ஒரு குற்றத்திற்காகத்தான் இத்தொழிலாளர்களை அவட்கி யப்படுத்துகிறார்கள். அவர்களுக்காக குரல்கொடுத்து அவர்களுக்குப் பக்கபலமாக நிற்க இம்மே தினத்தில் நாம் உறுதி பூணவேண்டும்.)

மலையகத்திலிருந்து அகதிகளாக வந்து வவுனியா, கிளி நொச்சிப் பகுதிகளில் குடியேறிய தோட்டத் தொழிலாளர்களைப்பற்றி சந்தேகமான கருத்துக்கள் கிளப்பப்பட்டன. இந்நேரத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு குறிப்பாக யாழ் தமிழர்களுக்கு ஒற்றுமைபற்றி வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். யாழ்மக்களுக்கு மட்டுமின்றி இலங்கை முழுவதிலுமுள்ள தமிழர்களுக்கு ஒற்றுமை அடிப்படையில் தான் கூட்டணி இயங்குகிறது. இதனைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத சிலர் திரு. தொண்டமானுடன் இரகசிய உறவு என்றும் துண்டுப்பிரசுரமூலம் விஷமப் பிரசாரம் செய்கிறார்கள். ஆனால் யு.என்.பிக்கும் எமக்கும் இடையிலுள்ள உறவு எப்படிப்பட்டது என்பதை அக்கட்சியினர் என்னைப்பற்றிக் கூறுவதிலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடியும்.

என்மீதுதான் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணைமீது என்னவெல்லாம் கூறினார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். பாராளுமன்றத்தில் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையின்போது எல்லா சிங்கள எம்.பிக்களும் பலவாறாக விமர்சித்துத் தாக்கியபோது ஒரே ஒரு குரல்

அதாவது திரு.தொண்டமான் மாத்திரமே நீதிக்காகப் பேசினார். அச்சந்தர்ப்பத்தில் தான் எமக்கு ஆபத்து நேரத்தில் உதவக்கூடியவர் யார் என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது.

இன ரீதியிலான பிரச்சினை எழும்போது அவற்றிற்குத் தீர்வு காணவே அதாவது தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணவேமொழி வழித் தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகின.

இன்று பரந்தனிலுள்ள இரசாயனத் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள் பலமாதகாலமாக வேலையின்றி சம்பளம்இன்றி கஷ்டப்படுகிறார்கள். இக்கூட்டுத்தாபனத்தின் பெரும்பாலான ஊழியர்கள் இலங்கை வர்த்தக ஊழியர் தொழிற்சங்கத்தில் இருக்கிறார்கள். இத் தொழிற்சங்கம் வேலைநீக்கம்செய்த தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவு கோரி அகில இலங்கை ரீதியில் போராட்ட நடத்தமுடியாத நிலையில் இருக்கிறது. ஏனெனில் ஏனையபகுதிச் சிங்களத் தொழிலாளர்கள் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு தெரிவிக்கத் தயாராக இல்லை. இவர்களுக்கு தமிழ்மொழி வழித் தொழிற்சங்கங்களே உதவ வேண்டும்.

**ஒற்றுமை-ஒற்றுமை ஒன்றே
தமிழினத்தின் விமோசனம்!**

இங்குள்ள தம்பிமார் சிலர் இப்போது எம்மில் குறைகாண முற்பட்டுள்ளார்கள். பலஸ்தீன பிரச்சினை குறித்துப் பேச நாங்கள் யார் என்று தம்பிமார் சிலர் கேட்கிறார்கள்.

எம்மைப் போன்ற விடுதலைக்காகப் போராடும் அந்த இயக்கத்தை எமது இயக்கத்துடன் ஒப்பிட்டு அவர்

களுக்கு இருக்கும் வசதிகள், சோதனைகள், பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து நாமும் அவர்களது அனுபவத்தைப் பாடமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறினேன். ஆனால் தம்பிகள் சிலர் மாக்கியவாதிகளின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வருகின்றவர்கள், பலஸ்தீன இயக்கத்தின் கீழ் எத்தனையோ இயக்கங்கள் செயற்படுவதை அவர்கள் அறிவதில்லை.

மாக்கிய இயக்கம் முதல் தீவிரவாத இல்லாமிய இயக்கம்வரை எத்தனையோ இயக்கங்கள் யசீர் அரபாத்தின் தலைமையின் கீழ் செயற்பட்டு வந்தன. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பிளவுபட்ட தலைமைகள் அவ்வப்போது இருந்தன. முதலில் தந்தை செல்வா, அமரர் ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் ஆகியோரது பிரிவுகளும் பின்னர் தலைவர் சிவசிதம்பரம் தலைமையிலும், எனது தலைமையிலும் வெவ்வேறு இயக்கங்கள் இருந்தன. ஆனால் ஒற்றுமையே தமிழினத்தின் விமோசனம் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்வதில்லை.

1974ஆம் ஆண்டு பொலிசாரின் துப்பாக்கிகளுக்குப் பயந்து ஓடி வந்த இளைஞரை நானே காப்பாற்றினேன். எம்மிடம் உயிர் ஒன்றுதான் உள்ளது. அதுவும் ஒரு தடவையே போகும். எமது உயிரைத் தமிழினத்திற்கு அர்ப்பணித்த பின்னர் எப்போது போனாலும் கவலையில்லை. ஆனால், இத்தகைய பயமுறுத்தலுக்கு நாம் பணிந்தவரல்ல. தம்பிகள் தவறான பாதையில் செல்வதைக் கைவிடவேண்டும்.

எம்மைவிட்டுப் பிரிந்துபோகவேண்டுமென்றால் போங்கள். ஆனால் உங்களுக்கு வில்லங்கம் ஏற்படும் போது சிவாவின் குரலே நீதிமன்றத்தில் எதிரொலிக்கும் இ.இ-9

என்பதை மறக்காதீர்கள். இதை நான் மிகவும் துக்கத் துடன் குறிப்பிடுகிறேன்.

வெளிநாடு சென்ற இளைஞர்கள் அனுப்பும் பணம் இப்போது எமக்கெதிரான நடவடிக்கைகளுக்காகச் செலவிடப்படுகிறது. இதே இளைஞர்கள் வெளிநாடு செல்வதற்கு நானே சிபாரிசு செய்தேன் என்பதை மறக்க வேண்டாம்.

நாம் ஏன் பாராளுமன்றத் திறப்பு விழாவுக்குச் சென்றோம் என்பதை அங்கு நான் பேசிய பேச்சு விளக்கி யிருக்கும். இலங்கைத் தீவில் மூன்று அரசுகளே ஆட்சி செய்தன. அவ்வாறு அன்று ஆண்ட தமிழினம் இழந்த இறைமையை மீட்கவேண்டுமென்பதை திறப்பு விழாவில் வலியுறுத்தினேன். இதை அரசாங்க தரப்பினர், வெளி நாட்டுத் தூதுவர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் அறிந்து கொண்டனர். இக்கருத்தை வேறு எங்கும் சொல்வதை விட அவ்விடத்தில் சொல்வதில் தாக்கழுண்டு என்பதை எனது தம்பிமார் அறிவதில்லை.

பாராளுமன்றத் திறப்பு விழாவைத் தொடர்ந்து நான் மட்டக்களப்பு சென்றிருந்தபோது தீவிரவாத இளைஞர் ஒருவர் என்னைச் சந்தித்து பாராளுமன்றம் சென்றதன் அவசியத்தை வானொலிப் பேச்சைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டதாகச் சொன்னார்.

பிரதி அமைச்சர் ஒருவர் எனது பேச்சின் பிரதியைத் தருமாறு வேண்டினார்.

‘ஹன்சார்ட்வரும்வரை பொறுத்திருங்கள், என் றேன். மேற்கு ஜெர்மன் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் தனது முகவரியைத் தந்து பேச்சின் சாரத்தைத் தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

எப்போதும் உற்சாகத்துடனும் உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் பேசும் இராஜாங்க அமைச்சர் திரு. ஆனந்ததிஸ்ஸடி அல்விஸின் மனதில் எனது பேச்சு எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை அவரது பேச்சிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

தம்பிமார் வரலாறு தெரியாமல் கீரைக் கடைக்கும் எதிர்க் கடைவேண்டுமென்று போட்டியில் எமக்கெதிராக இயங்க ஆரம்பித்துள்ளனர்.

21. இளைய தலை முறைக்கு

நாச சக்திகளில் சிக்கி
இள அழிவைத் தேடாதீர்.

தமிழ் இனத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து இளைஞர் சக்தியை எமக்கெதிராகத் திசை திருப்பி தமிழினத்தை அழிவுப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்வதற்குப் பல முனைகளிலும் நின்று நாசகார சக்திகள் இயங்கி வருகின்றன. இவைபற்றி மக்கள் விழிப்பாக இருக்கவேண்டும். அன்று ஒரு காலத்தில் ஒருவரை ஒருவர் திட்டித் திட்டிப் பேசியே அரசியல் நடத்தி வந்தோம். பின்னர் தமிழினத்திற்கு ஏற்படும் பயங்கர விளைவுகளை சிந்திக்கத் தொடங்கினோம். இதன் விளைவாக பிளவுபட்ட தமிழர் சமுதாயத்தை ஒன்றுபடுத்தி ஒரே அணியில் திரட்டினோம். இதன்மூலம் அவ்வப்போது எமக்கெதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்படும் அநீதிகளுக்கு எதிராகப் போர்க்குரல் எழுப்பினோம். இதனால் அரசாங்கம் எமது பிரச்சினைகளை அணுகி முகம் கொடுப்பதற்கு முன்வந்தது. மீண்டும் இப்போது தமிழ் இனத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து தமிழினத்தின் விடிவுக்காக நாம் எடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளை முறியடித்து இளைஞர்களை எம்மிடமிருந்து பிரித்தெடுத்து அவர் அவர்களை எமக்கெதிராக ஏவிவிட்டு அதன்மூலம் தமிழினத்தை அழிவுப் பாதைக்கே அழைத்துச் செல்வதற்கான முயற்சியில் சிவர் சடுபட்டுள்ளார். இவர்களின் செயல்களை இனியும் நாம் அனுமதிக்க முடியாது. இதை எப்படியாவது தடுத்தேயாகவேண்டும். இல்லாவிட்டால்

மாற்றுக் கட்சியினர் எமது தமிழினத்தின் மீது வண்டி ஓட்டிச் செல்வதற்கு நாம் இடமளித்தவர்களாவோம்.

இளைஞர்களின் சக்தி வேகமாகப் பாய்ந்தோடும் ஆற்றைப் போன்றது. இந்த ஆறு காட்டிலே ஓடுமானால் அதனால் ஒரு பயனுமே ஏற்படப்போவதில்லை. வேகமாக ஓடிச் செல்லும் ஆற்றை மண் அணைபோட்டு வாய்க்கால்கள் அமைத்து நீண்ட தூரத்திற்கு அந்த நீரை ஓட்டிச் சென்று செழித்துப் பயன் தரக்கூடிய பயிரை வளர்க்கவேண்டும்.

பயிர் செழிப்பதால் நாடும் மக்களும் சுபீட்சமடைவர். நாமும் எமது இளைஞர்களின் வேகமாகப் பாய்ந்து செல்லும் சக்தியைப் பல திசைகளிலும் சென்று சிதைந்து போய்விடாமல் அணைபோட்டு, வாய்க்கால்கள் அமைத்து மிகக் கட்டுக்கோப்பான முறையில் எமது மக்களின சுபீட்ச வாழ்வுக்காகப் பயன்படுத்தலாம். இதற்காக எத்தனையோ இன்னல்களின் மத்தியிலும் தியாகங்களைச் செய்தோம். ஆனால் இன்று எம் கண் முன்னேயே அவர்களின் வேகமாகப் பாய்ந்து செல்லும் சக்தி, சென்று கொண்டிருந்த பாதையை உடைத்து பல திசைகளாகப் பாய்ந்தோட முற்பட்டுள்ளது. இதனால் யாது நடக்கும்?

உடைப்பெடுத்து ஓடும் ஆறு அக்கம்பக்கத்திலேயுள்ள குடிமனைகள் எல்லாவற்றையும் அடித்தப் புரட்டிக் கொண்டு எவ்வளவோ அழிவுகளையெல்லாம் ஏற்படுத்துமோ அதேபோலவே பல திசைகளிலும் சென்று கொண்டிருக்கும் இளைஞர் சக்தியும் இனத்துக்கும் பேராபத்து ஏற்படுத்திவிடும்.

எனவேதான் திசைமாறிச் செல்லும் இளைஞர் சக்தியால் பெரும் அபாயகரமான நிலை ஏற்படும் என்பதை

வழிதவறிச் செல்லும் இளைஞர்களுக்கு கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன்.

நாம் கட்டிக்காத்த ஒற்றுமையை எந்தவொரு நாசகாரசக்தியும் அழித்துவிடுவதற்கு இடமளியாதீர்கள்

ஆயுதபலத்தின் இறுதி முடிவேன்ன?

நாம் சுதந்திர இனமாக வாழ்வதற்கு எம்மிடையே உள்ள பேத உணர்வுகள் அகன்று ஒற்றுமை பலமடைய வேண்டும். சமூகரீதியில் மட்டுமன்றி அரசியல் ரீதியிலும் நாம் கூறுபோடப்படும் கவலைக்குரிய நிலைகள் உருவாகி விட்டன. இதனையிட்டு மனம்வருந்தாமல் இருக்க முடியாது. தீவிரவாதம், மிதவாதம் இவையெல்லாம் வேண்டப்படாதவை. எமக்கு வேண்டியது இன ஒற்றுமையே. தீயசக்திகள் எம்மத்தியில் ஊடுருவல் செய்துள்ளன. எமது ஒற்றுமையைச் சிதறடிக்க அவை பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்து வருகின்றன. இத்தகைய தீய சக்திகளின் முயற்சியைத் தோல்வி அடையச்செய்ய வேண்டும். தமிழன் தமிழனாகவே உயிர்விட வேண்டும்.

நம்மை நாமே அழித்துக்கொள்ளும் ஒரு பயங்கர, விரும்பத்தகாத நிலை உருவாகியுள்ளது. இராணுவமோ, பொலிஸோ ஒருவரைச் சுட்டுவிட்டால் பதறும் பதட்டமடையும் நாம் இன்றைய நிலைபற்றி நிச்சயம் சிந்தித்தே ஆகவேண்டும்.

ஆயுதபலத்தை நம்பிவிடுவர்கள் அடிச்சுவடே இல்லாத ஒழிந்துபோன நிலையைச் சரித்திரம் காட்டுகிறது. ஆயுதத்தைவிட ஒற்றுமை சக்தி வாய்ந்தது.

நாம் அகிம்சையில் நம்பிக்கை உடையவர்கள். மகாத்மாவால் கையாளப்பட்ட அகிம்சை ஆத்மீகத்தை அடிப்

படையாகக் கொண்டது. அதைவிட சக்திவாய்ந்த ஆயுதம் வேறு கிடையாது.

அன்பு மூலம் அகிம்சை வழியில் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றி ஒரே அணியாகத் திரண்டு குரல்கொடுக்க அனைவரும் உழைக்க வேண்டும்.

விரக்தியை விட்டெறிந்து எதிர்நீச்சல் போடுவோம்!

எமது இனம் சகிக்கமுடியாத துன்பங்களை அனுபவித்து விரக்தியின் எல்லையிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. கடந்த நான்கு ஐந்து ஆண்டுகளில் இந்த விரக்தி மிகவும் அதிகரித்துவிட்டது. நமது மக்கள் விரக்தியினால் தமக்கும் இனத்துக்கும் தீங்கு ஏற்படுத்தும் செயல்களில் ஈடுபடாமல் மாறிவரும் சூழலுக்கேற்ப எதிர்நீச்சல் போட்டு வாழப் பழகவேண்டும். வெள்ளத்தோடு அள்ளப் பட்டுச் செல்லும் வாழ்க்கை வாழக்கூடாது. எதுவந்தாலும் நீச்சல் போட்டு வாழ்வவன்தான் கெட்டிக்காரன்.

உலகத்தில் யூதஇனத்தைப்போல விஞ்ஞானம், அரசியல், தத்துவம், கல்வி, கலை இப்படி எந்தத் துறையானாலும் ஒவ்வொரு துறையிலும் பெரும் மேதாவி களைத் தோற்றுவித்த இனம் வேறு எதுவுமே இல்லை. யஸ்டின், கால்மாக்ஸ் போன்ற பல அறிஞர்களை உலகுக்குக் கொடுத்த பெருமை பெற்ற இனம் அது; இப்படி ஒவ்வொரு துறையிலும் பெரும் மேதாவிகள் யூத இனத்தில் தோன்றுவதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கண்டறிந்த உண்மை ஒன்றுண்டு. அது இதுதான்:

‘யூதர்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அவர்கள் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நகக்கப்பட்டார்கள்’

பெரும் இன்னல்களுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டார்கள். இதனால் ஏற்பட்ட ஆக்ரோஷம்தான் அவர்களை இந்த நிலைக்கு உயர்த்தியது.

அறிவிலும், புத்திசாலித்தனத்திலும் நாம் யூதர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் குறைந்தவர்கள் அல்லர். அது மட்டுமன்றி அவர்களைப் போலவே நாமும் தொடர்ந்து காலம் காலமாக நசுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம். இதனால் ஏற்படும் உணர்ச்சிகளும் எழுச்சிகளும் எங்களை உயர்ந்த நிலைக்கு நிச்சயமாகக் கொண்டு சென்றே தீரும்.

வாழ்க்கையில் உயர்வடைவதற்குப் பல்கலைக்கழகம் கிடைக்காவிட்டால் கிடைக்கவில்லையே என்று மாணவர்கள் விரக்தியடைந்து சோர்ந்து விடக் கூடாது. வாழ்க்கையைப் போராட்டக் களமாக நினைத்து எத்தனை துன்பங்கள் வந்தாலும் எதிர்த்து நின்று உறுதியான நெஞ்சத்தோடு போராட வேண்டும்.

இதே வேளையில் எமது மாணவர்கள் ஒழுக்கத்தைக் கட்டிக்காத்து வாழத் தவறக் கூடாது. ஒழுக்கத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் உயர்ந்த இடம் கொடுத்து வாழ்ந்தது எமது இனம். இந்தப் பாரம்பரியத்தை என்றும் மறக்கவும் கூடாது. இழக்கவும் கூடாது.

வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோளோடு இளைஞர்கள் வாழவேண்டும். கடலில் பயணம் செய்கின்ற கப்பல் ஒரு துறைமுகத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்தால்தான் பயணம் முற்றுப்பெறும். நோக்கமின்றிச் சென்று கொண்டிருந்தால் கடலில் அலையவேண்டியதுதான். இதைத்தான் இன்றைய இளம் சந்ததியினருக்கு நான்

சொல்கிறேன். இதற்காக எதற்கும் தலையாட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நான் கூறிவிடவில்லை.

பிழையென்று தெரிந்தால் அதை மனத்துணிவோடு சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் சொல்லியாக வேண்டும். ஆனால் சொல்லும்விதமாகச் சொல்லப் பழக வேண்டும். பண்பாகவும் பண்பாடாகவும் சொல்ல வேண்டும். இவற்றை இளம் சமூகம் இளவயதிலிருந்தே பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

உலக அரங்கில் தமிழினத்திற்கு நல்லதொரு எதிர் காலம் நிச்சயமாக உண்டு. அந்த எதிர் காலத்திற்கு உரியவர்கள் எமது மக்கள்தான். அத்த நல்ல காலம் நிச்சயமாகக் கிட்டும். அதனை நாம் பெற்றுத் தருவோம்.

தந்தையின் சிந்தனையும் தரங்கெட்டோர் புளுகுகளும்

யேசுபிரானை எதிர்த்தவர்கள், அவருடன் நெருங்கிப் பழகாதவர்கள், நெருங்கவே முடியாதவர்கள் ஆகியோர் கூட அவர் இறந்த பின்னர் அவரைப் பற்றி நூல்களை எழுதி பிழைப்பை நடத்தினார்கள். அது போலவே தந்தை செல்வாவை 'காற்சட்டைக் காந்தி' என எள்ளி நகையாடியவர்கள் அவரின் மறைவுக்குப் பின்னர் அவரைப் போற்றி எழுதியும், உருவப்படத்தைப் பிரசுரித்தும் வயிறு வளர்த்து வருகிறார்கள்.

இளைஞர்கள் வன்செயலில் ஈடுபடுவதற்கு அமிர்த விங்கம்தான் தூபமிட்டு வருகிறார். எனக்கும் இதற்கும் எதுவித தொடர்போ சம்பந்தமோ இல்லை. தயவு செய்து என்னை விட்டு விடுங்கள்' என்று எழுதிக்

கொடுத்து விட்டு 24 மணி நேரத்தில் வீட்டுக்கு ஓடோடி வந்த மாவீரர் ஒருவரும் தந்தை செல்வா பெயரைக் கூறி வருகிறார்.

70ம் ஆண்டு தேர்தலில் தோல்வியுற்ற என்னை மீண்டும் ஆளாக்கி அரசியலில் புகுவதற்கு வழிவகுத்து விட்டவர் தானே என்று வெளிநாட்டுத் தம்பி ஒருவரின் பெயரில் எழுதியிருக்கின்றார் மற்றத் தம்பிகோவை மகேசன். இது உண்மையென்றால், சரியென்றால் 1952இல் தோல்வி கண்ட தந்தை செல்வாவை மீண்டும் வெற்றி பெறச் செய்து தலைவராக்கிய பெருமையாருக்கு? இதனைத் தம்பி கோவை தனது பத்திரிகையில் எழுதி வெளியிடுவாரா?

'மக்கள் சேவையே மகேஸ்வரன் சேவை' என்று பேரறிஞர் அண்ணா சொன்னார். இதைக்கூட தமிழக அரசின் முதலமைச்சராகத் தான் ஆக்கிவைத்த காரணத்தினாலேயே அண்ணா தன்னைப்பற்றி இப்படிப் புகழ்ந்திருக்கிறாரென்று இந்த மகேஸ்வர ஐயர் எழுதினால் நாம் ஆச்சரியப்பட மாட்டோம். பாவம் அவர். அவருக்கு அரசியலைப்பற்றி எதுவும் தெரியாது. ஆண்டவன் அவருக்கு நல்லறிவைக் கொடுத்து நல்வழிப்படுத்த வேண்டுமென்பதே என் பேரவா.

தந்தை செல்வா 1956 தொடக்கம் 1977 வரை எத்தனை அரசுகளுடன் எத்தனை முறை எப்படி எப்படி எல்லாம் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தினார் என்பதை நாம் அறிவோம்; நாடறியும்: தந்தை செல்வாவின் வழியைப் பின்பற்றித்தான் நாங்களும் பேச்சு வார்த்தைகளில் ஈடுபட்டு வருகிறோம்.

நாங்கள் போராட்டங்கள் ஏதும் நடத்துகிறோமில்லை என்று தம்பிமார் சிலர் குறைகூறித் திரிவது எமக்குத் தெரியும். நாங்கள் பாராளுமன்றத்தைப் பகிஷ்கரித்துப் போராட்டங்களை ஆரம்பிக்க முயற்சித்த இரண்டுக்கு மேற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் அரசு விட்டுக்கொடுத்து நிலைமைகளைச் சரிசெய்திருக்கின்றது என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அரசு விட்டுக் கொடுக்கும்போது வீம்புக்குப் போராட்டங்களை நடத்தி என்ன பயன் வரப் போகிறது?

தந்தை செல்வா எக்காரணம் கொண்டும் பாராளுமன்றத் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்கக் கூடாதென்றே எமக்குச் சொல்லி வந்திருக்கிறார். சிறிமா அரசு அவரின் இடைத் தேர்தலை இழுத்தடித்தபோது அத்தேர்தலை விரைவில் நடத்துவதற்காக அவர் ஒரு கட்டத்தில் சிறிமாவைக் கூட சந்திக்க விரும்பினார். ஏனென்றால் எமது எதிர்ப்பை-கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கக் கூடிய ஒரே ஒரு இடமாகப் பாராளுமன்றம்தான் இருக்கிறது என்பதை அவர் மிக நன்றாக உணர்ந்திருந்தார்.

கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு- இதுவே விடுதலை மந்திரம்

தமிழினத்தை இன்று மிகப் பயங்கரமான சோதனைகள் எதிர் நோக்கியுள்ளன. ஆட்சியாளரின் நடவடிக்கைகள் ஒருபுறம், மறுபுறம் எமது இனத்தில் குறிப்பாக, இளைய சமுதாயத்தின் மத்தியில் தோன்றியுள்ள உட்பகை. அந்நியரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிப்பதன்மூலம் மாற்றாரின் துன்புறுத்தல்களிலிருந்து தவிர்த்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், உட்பகை இன அழிவையே தரும். இதை இளந் தலைமுறையினர் உணர்ந்து பொறுப்போடு செயல்படவேண்டும்.

காலத்துக்குக் காலம் நடைபெறும் கலவரங்களினால் நம்மவர் கொலை செய்யப்பட்டும், உடமைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டும், பெண்களின் கற்பு சூறையாடப்பட்டும் வருகிறது. ஆட்சியாளரின் இராணுவமும் பொலிசும் எமது இளைஞர்களை அடித்தும் துன்புறுத்தியும் இம்சித்தும் வருகிறது. தனித்துவமான விடுதலை பெற்ற சுதந்திரத் தமிழ்ச் சமுதாயமாக எம்மை நாம் ஆக்கிக்கொள்வதன் மூலம் இக்கொடுமையிலிருந்து தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், தமிழனைத் தமிழனே தாக்கும் நிலை, தமிழனைத் தமிழனே காட்டிக்கொடுக்கும் நிலை, தமிழனைத் தமிழனே கொல்லும் நிலை ஏற்பட்டால் அதாவது எமக்கிடையே உட்பகை ஏற்பட்டால் இதிலிருந்து நாம் மீட்சி பெறவே முடியாது.

சமீப காலமாக தமிழ்மக்கள் மத்தியில் குறிப்பாக இளம் சந்ததியினரிடையே சில விரும்பத்தகாத சக்திகள் புகுந்து இனத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து தமிழ்ச் சமுதாயத்தையே பாழ்படுத்த முனைந்து நிற்கிறது. இளம்வயதில் தூண்டிவிட்டால் எதையும் செய்யலாம். எனவே, இளைஞர்கள், பேரறிஞர் அண்ணா கூறியது போல் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்ற மூன்று குணாதிசயங்களையும் தற்போது வலுவாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

அடிமைப்பட்ட இனத்தில் பிறந்துவிட்ட எமக்குக் கடமை அடிமைத்தளையை அறுப்பதே. அதற்காகக் கட்டுப்பாடற்ற முறையில் செயற்பட்டால் எமக்கு அழிவு தான் ஏற்படும்.

ஒரு நாட்டின் இராணுவம், நிறைந்த படைபலத்தையும் பெருமளவு ஆயுதங்களையும் கொண்டிருந்தாலும் ஒரு தலைவனுக்குக் கட்டுப்படாவிடின் அது வெற்றிபெற

முடியாது. எனவே எந்த ஒரு இயக்கமும் வெற்றிபெற அதன் தலைவனுக்குக் கீழ் கட்டுப்பட்டு இயங்க வேண்டும்.

இளைய சமுதாயம் கடந்த ஐந்தாண்டுகளையும் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும். 1977 ஆவணிக் குழப்பத்தையும் 78-ல் திருமலையில் நடைபெற்ற படுகொலைகளையும் 79-இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற அனர்த்தங்களையும் 81-ல் நடைபெற்ற அட்டீழியங்களையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் தீர்வுகாண எமக்கு சில பாதுகாப்பினை தேடவேண்டும். தமிழ்மக்களின் பிரதேசம் வரையறுக்கப்படவேண்டும்.

பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தைப் போன்று கோடி கோடியாக வருமானம் பெறும் இயக்கமல்ல எமது இயக்கம். எரிக்கப்பட்ட எமது அலுவலகத்தை திருத்த முடியாத நிலையில் எமது இயக்கம் இன்று இருக்கின்றது

வள்ளுவன் சொன்னதுபோல தன்வலியும் மாற்றான் வலியும் உணர்ந்து ஏற்றகாலத்தில் இறங்கவேண்டும். 19, 20 வயது மாணவனாக பல்கலைக் கழகத்தில் படித்த காலத்திலிருந்தே நான் தந்தை செல்வாவுடன் இணைந்து இயக்கத்திற்காக உழைத்தேன். கடந்த 35 வருடகால அனுபவம் எனக்கிருக்கிறது. அந்த அனுபவத்தை எமது சமுதாயத்திற்கு பயன்படுத்துவேன்.

எமது இனத்தின் விடுதலை என்ற வடத்தை எல்லோரும் ஒரே சமயத்தில் சேர்ந்து இழுக்க வேண்டும். அவற்றில் சிறுசிறு தோல்விகள் ஏற்படலாம். அத்தோல்விகளை வெற்றியின் படிக்கல்லாக மாற்றி துன்பங்களுக்கும் இன்பங்களுக்கும் மத்தியில் எதிர்நீச்சல் போட்டு நெஞ்சில்

உறுதியுடனும் நேர்மைத் திறத்துடனும் முன்னேற வேண்டும்.

ஒரே வழி; ஒரே அணி; இதுவே இனி!

1972ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தைப் பாருங்கள். தந்தை செல்வா தமிழ்நாடு சென்றிருந்தார். தமிழ்நாடு செல்வதற்கான ஏற்பாடுகளை மறைந்த இராசரெத்தினம் செய்திருந்தார். ஏறாது படிகளையெல்லாம் ஏறி ஒவ்வொரு தலைவர்களாகச் சந்தித்தோம். சிவசமயம் தந்தை செல்வாவை தூக்கிக்கொண்டு படிகளில் ஏறிச்சென்றோம். பிரசாரத்தை தமிழ்நாடு முழுவதும் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு செய்தோம். அப்படியிருந்தும், அந்தச்சமயம் எமக்காகக் குரல் கொடுத்தார்களா? தமிழர்கள் இலங்கையில் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது ஒருசிலரைத் தவிர யாராவது போர்க்கொடி தமிழ்நாட்டில் உயர்த்தினார்களா? தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளில் தானும் எழுதினார்களா? இல்லையே. ஆனால், 10 வருடங்களுக்குப் பின்பு இந்த நாட்டின் இரண்டாவது பெரிய கட்சியாக த. வி. கூ. திகழுகின்றது. எக்காலத்திலும் கிடைக்க முடியாத எதிர்க் கட்சி ஸ்தானம் கிடைத்திருக்கின்றது.

ஜனாதிபதி தமிழ் நாட்டுக்கு விஜயம் செய்து இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு இப்போது பிரச்சினை இல்லை. அனைத்து உரிமைகளையும் வழங்கி விட்டேன் என்று கூறினார். பிரமாதமாக அந்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் இதைப் பிரசுரித்தன.

அதன் பின்னர் நாம் அங்கு சென்றோம். ஜனாதிபதியின் கூற்றை மறுத்துப் பேசினோம். பெண்களின் கற்புச் சூறையாடப்பட்டமை, தமிழர்கள் கொலை செய்யப்பட்டமை, பொருட்கள் சூறையாடப்பட்டமை என்ப

வற்றை விரிவாக எடுத்து விளக்கினோம். இவற்றைப் பத்திரிகைகள் பிரசுரித்தன. பேட்டி கொடுத்தோம். தமிழ்நாடு முதல் டில்லிவரை அரசின் விருந்தாளியாகவே இருந்து பதில்கொடுத்தோம்.

1972 ல் எம்மைப் புறக்கணித்த பத்திரிகைகள், வானொலிகள் இந்தத் தடவை எம்மைத் தேடிவந்தன. அன்று படியேறித் தலைவர்களைச் சந்தித்தோம். இம் முறை தொலைபேசி அழைப்பிலேயே காரியங்கள் நடந்தன. இது எமது விடுதலைப் பயணத்தின் முன்னேற்றகரமான நடவடிக்கை இல்லையா?

நீங்களே சொல்லுங்கள்; எதிர்க் கட்சித் தலைவர் பதவியைப் பயன்படுத்தி உலக அரங்கிற்கு தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பிரசாரப் படுத்தினோம். இந்நிலைக்கு எம்மை ஆளாக்கியவர்கள் தமிழ்மக்கள். எமது இனத்தின் கோரிக்கையின் நியாயத்தை உலகமே இன்று அவதானித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்தச் செயல் தமிழீழக் கொள்கையை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் ஏற்பட்ட வெற்றி அல்லவா?

இப்போது எம்மை எதிர்ப்பவர்கள் சாதிக்கப் போவது என்ன? இயக்கத்தின் ஒற்றுமையைச் சிதைத்து, இலட்சியத்தைக் கேலிப் பொருளாக்கி 1972க்கு முன்னுள்ள நிலைமைக்கே கொண்டுவரப்படப் பார்க்கின்றார்கள்.

புதிய பாராளுமன்றத் திறப்பு விழாவில் கலந்து கொண்டு பேசினேன். கோட்டை என்பது தமிழ்ச் சொல். அழக்கோனார் என்ற தளபதியால் அமைக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் வடக்குக் கிழக்கில் தனியரசுகள் இருந்தன. என்றெல்லாம் உண்மைகளைப் புட்டுவைத்தேன்.

கோட்டைத் தொகுதிப் பிரதிநிதியான ஆனந்த திஸ்ஸை அல்விஸ் இவைகளைக் கேட்டால் ஆத்திரப் படாமலா இருப்பார்? இதற்காக எதையாவது ஆத்திரத்தில் பேசத்தானே செய்வார். இதனால்தான் 'அமிர்த சேகரா' என்று என்னை அழைத்தார். 'அமிர்தசேகரா' என்றதை வைத்துக்கொண்டே சிலர் பிழைப்பு நடத்துகின்றார்கள். ஆனால், நான் என்ன பேசியிருந்தேன் என்பதை மட்டும் சொல்ல மாட்டார்கள்.

அர்த்தமற்ற கோபத்தை எழுப்பாதீர்கள். தமிழனைத் தமிழனே தாக்கும் நிலைக்கு ஆக்காதீர்கள். யாரோ தூண்டிவிடுவதால் உங்கள் சக்தியை வீணாக்காதீர்கள். அந்தச் சக்தி தமிழீழ விடுதலைக்குப் பயன்பட்டும்

பேச்சுவார்த்தைபற்றியும் பலகதைகளைப் பரப்பி விடுகின்றனர். உலக வல்லரசுகளான ரஷ்யா—அமெரிக்கா வுக்கிடையே பேச்சுவார்த்தை நடக்கிறதென்றால் ஏன் எமக்கும் அரசாங்கத்திற்குமிடையில் பேச்சுவார்த்தை இடம்பெறக்கூடாது? துன்பம் வரும்போது மக்கள் எம்மிடம் வருகிறார்கள். இவர்களைக் காப்பதா? அழியவிடுவதா? சென்ற ஆவணியில் நாடு பெரும் இரத்தக் களரிக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. இந்த நிலையில் எம் இனத்தைக் காப்பதா? போராடி அழிந்து போவதா? இதனால் ஆட்சியில் உள்ளவர்களுடன் பேசி மக்களைக் காத்தோம்.

எத்தனையோ பிரச்சினைகள் எம் இனத்திற்கு எழுகின்றன. இவற்றைத் தீர்க்கப் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டு வருகிறோம். கடந்த 33 வருட அரசியலில் தந்தை செல்வா எத்தனை தடவைகள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்? இறப்பதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னும் அப்போதைய பிரதமர் சிறிமாவுடன் பேசினாரே?

இன்றைய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கப் பேசுகிறோம்: ஆனால், எமது இலட்சியத்தை விட்டுக்கொடுத்தோமா? அப்படியானால் தென் இலங்கையில் அரசாங்கமே 'தமிழீழத்தைக் கைவிட்டுவிட்டோம்' என்று பிரசாரம் செய்யலாமல்லவா? பத்திரிகை அறிக்கை விடலாமல்லவா? அது அரசாங்கத்தால் முடியாது; எமது இலட்சியம் ஒன்றேதான். தமிழ் ஈழமே எமது முடிந்த முடிபு.

எதிர்க்க வேண்டியதை எதிர்த்தே வருகிறோம். கலவாணை இடைத் தேர்தல் வழக்கு, மொரட்டுவை பல்கலைக்கழக மாணவர் போராட்டம், சிறிமாவோவுக்கு எதிரான சட்ட நடவடிக்கை இவற்றை அவ்வப்போது எதிர்த்தே வந்துள்ளோம்.

இனத்தின் உரிமைக்காகப் போராடும் நாம் அதே நேரம் இனத்தின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளை ஓரளவுக் காவது தீர்க்க வேண்டுமென்பதே எமது நோக்கு.

இலட்சோப இலட்சம் மக்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் நாம் இனத்தை விற்போமா? துரோகம் இழைப்போமா?

ஒரே சக்தியாய் ஒற்றுமையாய்நின்று இலட்சியத்தை வெல்லுவோம். 30 வருடமாக தந்தை செல்வாவால் கட்டி வளர்க்கப்பட்ட இயக்கத்தை பிளவுபடுத்த சிலர் முயற்சிப்பது வேதனைக்குரியது.

ஒரு சிலருக்கு விடுதலை அவசரமாய்த் தெரியலாம். அதற்காக மக்களைப் பலியிடவேண்டுமா? பத்திரிகை விளம்பரத்துக்காக தமிழீழப் பிரகடனத்தைச் செய்ய

லாமா? பிரகடனம் செய்வதானால் தமிழீழத்தில் பிரகடனம் படுத்த வேண்டும். அல்லது எம்மை ஆதரிக்கும் ஒரு நாட்டில் செய்யப்படவேண்டும். நைஜீரிய விடுதலை வீரர்கள் பிரான்ஸ் ஆதரவு தரும் என்று 'விடுதலைப் பிரகடனம்' செய்தார்கள். என்ன நடந்தது? பிரான்ஸ் ஆதரவு வழங்கவில்லை. இலட்சம்பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். இன்றும் அவர்கள் அடிமைகளாகவே உள்ளார்கள்.

சக்தி உள்ள நேரத்தில் போராட்டத்தை முன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். மக்கள் எமக்குத்தந்த கட்டளையை திறைவேற்றுவோம். ஒற்றுமையாய் ஓரணியில் செல்வோம்.

முன்னுதாரணமான சிவகுமாரன்

சிவகுமாரன் சிறந்த உத்தமன். சிறந்த பண்பாளன். அடிமைத் தளைக்கு எதிராக தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணித்தவன். இயக்கத்தில் உள்ளோரைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கூடாது என்ற உயரிய நோக்கத்திற்காகவே தனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்ட வீரன். எப்பிரச்சினை எழுந்தாலும் நேரில்வந்து கேட்பான். ஆனால் இன்று இளைஞர்கள் தாம் ஏதோ விடுதலைக்காக போராடுகிறோம் என்ற நோக்கத்தில் வீதியில் நின்று நரிக்கூட்டம்போல் ஊளை இடுகிறார்கள். இதனால் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடுமா?

இன்று எங்குதான் பிரச்சினை இல்லை. இருவர்களுக்கு இடையே, குடும்பத்தில், சமூகத்தில் பிரச்சினைகள் எழுகின்றபோது ஒரு இயக்கத்திற்குள்ளும் பிரச்சினை ஏற்படுவது சகசம். ஆனால் இயக்கத்தில் ஏற்படும் கருத்து மோதல்களை வைத்துக்கொண்டு அந்த இயக்கத்திற்கு எதிராக வீதியில் நின்று கூச்சல் போடுவது முறையல்ல.

தம்பி சிவகுமாரன் ஒருபோதும் இத்தகைய ஈனச்செயலில் ஈடுபட்டதே கிடையாது. எந்தப் பிரச்சனையானாலும் நேரில் வந்து வாதாடுவார்.

மகாத்மா காந்தியின் அகிம்சை வழியையே தந்தையும் பின்பற்றினார். ஆனால், தம்பி சிவகுமாரனுக்கோ அகிம்சை வழியில் நம்பிக்கையில்லை. ஆனாலும் அவன் தந்தை செல்வாவின் தலைமைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கண்ணியமாக நடந்தான். தலைமைக்கு விரோதமான செயலில் என்றுமே ஈடுபட்டதில்லை.

கடந்த 1970ஆம் ஆண்டு தரப்படுத்தல் முறை அமுலுக்கு வந்தபோது தமிழ் மாணவர்கள் பொங்கி எழுந்தார்கள். தரப்படுத்தல் முறையை எதிர்ப்பதற்காகப் போனவர்களால் உருவாக்கப்பட்டதே மாணவர் பேரவையாகும். அப்போதுதான் மாணவர்கள் அரசியலில் தீவிரமாக இறங்கி, வட பகுதிக்கு வரும் அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கடந்த 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழாராய்சி மகாநாட்டின்போது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அரசாங்கத்தின் காவல் படையினரின் மிவேச்சத்தனத்திற்குப் பத்துப்பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். அரசாங்கத்தின் இந்த அநியாயத்தைச் சிவகுமாரன் வன்மையாக எதிர்த்தான். இந்தப் படுகொலையில் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு விசாரணையின்றிப் பதவி உயர்வு வழங்கப்பட்டதையடுத்து சிவகுமாரன் கொதித்தெழுந்தான்.

சிவகுமாரனின் செயல் தந்தைசெல்வாவின் அகிம்சை வழிக்கு எதிரானதாக இருந்தாலும் அவன் தந்தை

செல்வாவை ஒருபோதுமே விரோதித்ததில்லை. தலைமையின் கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிய எண்ணியதுமில்லை. மகாத்மா காந்தி அகிம்சை வழியில் சென்று மரணமடைந்த பகவத் சிங்கிற்கு இறுதி நேரத்தில் அஞ்சலி செலுத்தினார். அதே போலவே தந்தை செல்வாவும் சிவகுமாரனின் பயங்கரவாதச் செயலை எதிர்த்தாலும் அவன் மரணமானதும் அவனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினார் என்பதை நாம் நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்-

22. பொதுநல நாடுகளின் பாராளுமன்ற தமிழ்நாடு அவைக் கூட்டத்தில்...

தமிழ் இனத்தினுடைய வரலாற்றில் எத்தனையோ துன்பங்களை நாம் கண்டு இருக்கிறோம். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறினார்கள், “கடல் நீர் உவர்ப்பாக இருப்பதற்குக் காரணம், கடல் கடந்து தமிழன் வடித்த கண்ணீர்தான்” என்று கூறினார்.

இன்று அந்த கண்ணீர் கடலிலே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஈழத் தமிழ் மக்கள் சார்பிலே, அவர்கள் நிலை மாத்திரமல்ல; அவர்கள் வாழ்வு வளமாக நாம் எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்பதையும் உங்கள் மத்தியிலே எடுத்துக்கூற நான் இங்கு வருகை தந்திருக்கிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பொதுநல நாடுகளின் பாராளுமன்ற சங்க தமிழ்நாட்டுக் கிளையினர் இந்த சிறப்பான கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்து, அறிஞர் பெருமக்கள் மத்தியிலே வெறும் உணர்ச்சிப் பெருச்சாக அல்ல; ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரிய சில கருத்துக்களைக் கூறுகின்ற வாய்ப்பு கிடைத்தமைக்காக நான் இந்த தமிழ்க் கிளையினுடைய தலைவர், செயலாளர், உறுப்பினர்கள் எல்லோருக்கும் முதற்கண் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன்.

நண்பர்களே, சென்ற சனிக்கிழமை இரவு சென்னைக்கு விமானத்தில் வந்து இறங்கினேன். எப்படி வந்தேன் என்ற வரலாறே ஈழத் தமிழர்கள் இன்று எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் எல்லோரும்

அறியச் செய்யும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு மோட்டார் வண்டியிலே வவுனியாவிலே உள்ள இன்னொரு மோட்டார் வண்டியிலே வவுனியா நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அவர்களும் எம்மை பாதுகாக்கக்கூடிய நண்பர்களும் உடன் வர, மேற்கு இலங்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வரைக்கும் சென்று அங்கிருந்து வேறு ஒரு பாதுகாவலருடைய வண்டியில் நான் மாறு வேடத்தில் ஏறிவந்து, கொழும்பு சென்று, யாருக்கும் தெரியாமல் அங்கு தங்கி, விமான நிலையத்திற்கு நேரே சென்று, விமான நிலையத்தில் பிரயாணிகள் தங்கும் இடத்தில் நான் இருக்கும் போதுதான் இலங்கை அரசினுடைய இராணுவ மேலதிகாரி ஒருவர் வந்து “நீங்கள் சிறப்பு விருந்தினர் இருக்கைக்கு வருவீர்கள் என்று அல்லவா நினைத்தோம்: ஏன் இங்கு வந்து சேர்ந்தீர்கள்” என்று கேட்டார்.

நான் கூறினேன்: “நான் உங்கள் யாருக்கும் அறிவிக்கவில்லை. உங்கள் யாரையும் எதிர்பார்க்கவில்லை; நான் என்னுடைய பாட்டில் போக நீங்கள் வந்து இங்கே வரவேற்க தேவையில்லை” என்று கூறி அனுப்பிவிட்டு நேராக விமானத்திற்குச் சென்று இங்கே வந்தேன்.

இலங்கை நாட்டின் நாடாளுமன்ற எதிர்கட்சித் தலைவர் என்ற நிலையில் நான் நிற்கிறேன். அந்த நாட்டின் தலைநகரிலே மாறுவேடத்திலே நுழைய வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். விமானத்தில் திருட்டுத் தனமாக திருடன் நுழைவதைப்போல நுழைந்து, என்னுடைய விமான சீட்டைக்கூட என்னுடைய தந்தையின் பெயரிலேயே பெற்று பிரயாணம் செய்கின்ற நிலையிலே இருக்கிறேன் என்றால் நாங்கள் எத்துனை நெருக்கடிக்கு மத்தியிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் அறியக்கூடியதாக இருக்கும்.

நான் இங்கு வந்து இறங்கியவுடன் என்னை சந்தித்த பத்திரிகை யாளர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் 'நான் இரண்டு நாள் தமிழ்நாட்டில் தங்கி இங்குள்ள தலைவர்கள், பெரியவர்களை எல்லாம் பார்த்து, அவர்களுடைய ஆலோசனைகளை எல்லாம் பெற்றுத்தான் டெல்லிக்கு செல்ல வேண்டுமென்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினேன். ஆனால் அன்றிரவே நான் புறப்பட்டுச் சென்று, அடுத்த நாளே பாரதப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி அம்மையாரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று டெல்லியிலிருந்து அறிவிப்பு வந்திருக்கிறது என்ற காரணத்தினால் நான் ஒருசில தலைவர்களை மாத்திரம் அவசரம் அவசரமாக, இரவோடு இரவாக பார்த்து பேசிவிட்டு செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதைக்கூட சிலர் தப்பாக, தவறாக நாம் தமிழகத்து தலைவர்களை பார்க்காமல் போய் விட்டேன் என்று கூறினார்கள்.

தமிழகம் இத்தனை கிளர்ச்சியை நடத்தியதே மத்திய அரசு எமக்காக குரல் கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான், இந்த நிலையில் மத்திய அரசு எம்மை அழைக்கும் போது, உங்களுடைய குரல் அங்கே அவர்கள் செவியிலே ஏறி அவர்கள் எம்மை அழைக்கும்போது நாம் அங்கு செல்வதா, இங்கே நிற்பதா என்பதை நீங்கள் முடிவு செய்யவேண்டும். எனவே எதற்கெடுத்தாலும் குற்றம் கண்டுபிடிக்க முற்படுபவர்கள் சிலர் இருக்கலாம். ஆனால் எமது இன்னல் மிகுந்த நேரத்தில் காரியப் பொறுப்பை சுமந்து இருக்கிற நான் எதை எதை எப்படி செய்ய வேண்டுமென்று ஆலோசித்தேன். நான் உங்களுடைய சட்டமன்ற பேரவை தலைவருடன் ஆலோசித்தேன். தமிழக முதலமைச்சருடனும் ஏனைய அமைச்சர்களுடனும் ஆலோசித்தேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழக பொதுச் செயலாளர் பேராசிரியர் அன்பழகன், முரசொலி மாறன் முதலியோரை அழைத்து

அவர்களுடன் ஆலோசனை செய்தேன். இன்னும் அன்று இரவே என்னை பார்க்க வந்த குமரி அனந்தன் போன்ற தலைவர்களுடன் ஆலோசித்து விட்டுத்தான் நான் டெல்லிக்கு சென்றேனே தவிர தமிழகத்தை புறக்கணித்து மதிக்காமல் நான் சென்றதாக யாரும் கூறினால் நிச்சயமாக தமிழ்நாட்டு பெருமக்கள் அதை நம்பமாட்டார்கள் என்றே நான் கருதுகிறேன்.

நண்பர்களே, சட்டப் பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் தன்னுடைய விரிவான உரையிலே இலங்கையில் தமிழ் மக்களுடைய சமீபகால சோக வரலாற்றை ஓரளவுக்கு உங்களுக்கு எடுத்துக் கூறி, விளக்கினார்கள். இன்று சிங்கள சரித்திராசிரியர்கள் சிலரும் அரசியல் வாதிகள் பலரும் சமூகத்தில் வாழ்கின்ற தமிழர்கள் இடைக்காலத்திலே வந்தேறு குடிகளாக அங்கே சென்றவர்கள் என்று கூறுகின்றார்கள். வேறு சிலர் ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்திலே அங்கு தேயிலை, இரப்பர் தோட்டதிலே வேலை செய்யத்தான் சென்றவர்கள் என்று ஒரு தவறான படத்தை உலகின் முன்னாலே வைக்க முயற்சி செய்கிறார்கள்.

சிங்கள இதிகாசமான மகாவம்சமே கூறுகிறது கிருஸ்துவுக்குமுன், அதாவது கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஒரு சிங்கள மன்னன் உடைய வரலாற்றைக் கூறுகின்றது. தூட்டகைமுனு என்ற அந்த சிங்கள மன்னன் சிங்கள மக்களின் வெற்றி வீரனாக, அவர்களுடைய விடுதலை வீரனாக கருதப்படுகிறான்.

கிருஸ்துவுக்கு முன் இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே இன்றைக்கு 2100 ஆண்டுகளுக்கு அவன் வாழ்ந்தான்: அவனுடைய சாதனை என்ன தெரியுமா? அனுராதபுரத்தில் 56 ஆண்டுகளாக தொடர்பாக ஆட்சி செய்த, நீதிநெறி

தவறாத தமிழ் வேந்தன் எல்லாளை வெற்றி கொண்டு தமிழர்களை ஆட்சியிலிருந்து அகற்றினான் அந்த சிங்கள மன்னன் என்றுதான் அந்த இதிகாசமே கூறுகிறது.

அப்படியானால் 2100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இலங்கையில் ஒரு வருஷம் இரண்டு வருஷம் அல்ல 56 ஆண்டுகள் ஒரு தமிழ் மன்னன் ஆட்சி செய்தான் என்பதை அவர்களுடைய இதிகாசமே ஒப்புக் கொள்கிறபோது, நாங்கள் வந்தேறு குடிகள் என்று கூறினால் அதை நம் மவர்கள் கூட ஒப்புக்கொள்வது எங்களுக்குத் தெரியும்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் இங்கு வந்த போது சொன்னார்கள்: “பிழைக்கப்போன இடத்திலே உங்களுக்கு ஏன் இந்த வம்பு” என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் அங்கே பிழைக்கப் போனவர்கள் அல்ல. நாங்கள் அங்கே ஆட்சி செய்த மக்கள். காலத்திற்குக் காலம் நம்மவர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து அங்கு வந்து கொண்டதான் இருந்தார்கள் அது தவிர்க்க முடியாதது. அங்கே அவர்கள் தடை போடும் வரைக்கும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து மக்கள் இந்த 18 மைல் கடலைத் தாண்டி வந்துகொண்டதான் இருந்தார்கள் இலங்கைக்கு, ஆனால் வந்தவர்களும் அங்கு வாழ்ந்தவர்களும் சேர்ந்து கலந்த ஓர் இனமாக இன்று ஈழத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் மத்தியிலே பிரிவை ஏற்படுத்தி, எங்களைக் கூறுபோட்டு ஆட்சி செய்ய நினைக்கிறார்கள். பிரித்தானும் தந்திரத்தை சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் சுதந்திரம் கிடைத்து அரசியல் அதிகாரம் அவர்கள் கைக்கு சென்ற நாள் தொடக்கம் மேற் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் கூறியதைப் போல 48-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 4-ஆம் தேதி இலங்கைக்கு

சுதந்திரம் கிடைத்தது. கிடைத்து ஆறு மாதங்களுக்கிடையில் அவர்கள் எடுத்த முதல் நடவடிக்கை, இலங்கை குடியரிமைச் சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றி, அதனால் இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற தமிழ் மக்களின் பாதி பங்கினரை, ஏறத்தாழ அந்த நேரத்தில் 10 லட்சம் தமிழ் மக்களை நாடற்றவர்களாக்கி, குடியரிமை, வாக்குரிமை அற்றவர்களாக ஆக்கி துயரத்திற்குள்ளாக்கினார்கள். அன்று சுதந்திரம் கிடைத்த அந்த நேரத்தில், பாராளுமன்றத்தில் வீற்றிருந்த தேர்வு செய்யப்பெற்ற 96 பிரதிநிதிகளில் மலையகத்திலிருந்து எட்டு தமிழ் பிரதிநிதிகள் வீற்றிருந்தார்கள். அந்த எட்டு பேர்களில் ஒருவராவது ஏறத்தாழ 30 ஆண்டுகளுக்கு அந்தப் பக்கம் எட்டியும் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு எமது அரசியல் நிலையை, அரசியல் பலத்தை அழித்தார்கள். 47-ஆம் ஆண்டு எட்டு பேர்கள் தேர்வு செய்யப்பெற்ற பாராளுமன்றத்திற்கு, 30 ஆண்டுகள் கழித்து 1977-ஆம் ஆண்டு ஒரே ஒரு தொண்டமான் தான் மலையகத்திலிருந்து தேர்வு செய்யப்படும் நிலை ஏற்பட்டது என்றால், எங்களை இந்த அளவிற்கு சட்டத்தின் மூலமாக அவர்கள் தாக்கி இருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் அறியவேண்டும். அதே நேரத்தில் இன்னொரு முறையிலும் எங்களை தாக்கத் தொடங்கினார்கள். இன்றைக்கு ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனப் பிரதேசத்திலே யூதர்கள் எந்த நடவடிக்கை எடுக்கிறார்களோ, திட்டமிட்டு எப்படி யூத மக்களை அரேபிய மக்களின் நாட்டில் குடியேற்றுகிறார்களோ அதே போல எமது மன்னர்கள் ஆண்ட கிழக்கு இலங்கையிலே திட்டமிட்டு சிங்கள மக்களை குடியேற்றத் தொடங்கினார்கள்.

1948-ஆம் ஆண்டு சுதந்திரம் கிடைத்த நேரத்திலே கிழக்கு இலங்கையிலே 10 ஆயிரம் சிங்கள மக்கள் கூட வாழவில்லை. இன்றைக்கு 2 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்டவர்

கள் வாழ்கிற நிலையை அரசாங்கம் திட்டமிட்டு ஏற்படுத்தி, அங்கேயிருந்து நாடாளுமன்றத்திற்கு தேர்வு செய்யப்படுகிற பிரதிநிதிகளில் இருவர் இன்றைக்கு சிங்களப் பிரதிநிதிகளாக இருக்கிற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. அது மாத்திரமல்ல இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். என்னுடைய நண்பர் திருகோணமலை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் இங்கே இருக்கிறார். சென்ற இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாக திருகோணமலை ஒரு முற்றுக்கையிடப்பட்ட பிரதேசம் போல, தொடர்ச்சியாக ஊரடங்கு சட்டம், தொடர்ச்சியாக தமிழ் மக்கள் மீது தாக்குதல், தொடர்ச்சியாக தமிழ் மக்கள் கொலை செய்யப்படுதல், தமிழ் மக்களுடைய வீடுகள், வியாபார நிலையங்கள் தீ வைத்து அழிக்கப்படுதல் என்று இப்படியே நடந்துக்கொண்டிருந்தன. ஒரு கட்டிடத்தில் மன்னாரில் எமது மாநில மாநாட்டிற்கு வந்திருந்த திருகோணமலை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அவருடைய வீட்டிற்கு திரும்ப செல்ல முடியாத நிலையிலே திருகோணமலை நகருக்கு வெளியே தங்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகி அங்கே நெருக்கடி ஏற்பட்டது. இத்தனைக்கும் திருகோணமலை தொன்று தொட்டு தமிழ் மக்களுடைய தாயகம். தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், ஈஸ்வரம் என்று அழைக்கப்படுகிற சிவாலயங்களிலே திருகோணமலையிலே திருகோணேஸ்வரம் என்ற ஆலயம் இருக்கிறது. ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் பாடிய ஸ்தலங்களிலே அந்த கோணேஸ்வரம் ஒன்று அப்படிப்பட்ட சரித்திர பெருமைமிக்க அந்த பிரதேசத்திலே இன்று சாதாரண சிங்கள மக்கள் அல்லது காதையர்கள் எமது மக்களை அடக்கி விட முடியாது. ஆனால் அரசாங்கத்தினுடைய காவல் துறையினர், இராணுவத்தினர் கடல் படையினர் மற்றும் வான் படையினர் எல்லோரும் ஒருங்கிணைந்து திருகோணமலை மீது கூட்டான ஒரு தாக்குதலை நடத்திக் கொண்டிருப்பதை நாம் காண்

கிறோம். இந்த விதமாக தமிழர்களுடைய தாயகத்தை ஆக்கிரமித்து, தமிழர்களுடைய குடியரிமை, வாக்குரிமைகளை பறித்து, 56-ஆம் ஆண்டு எங்களுடைய மொழி உரிமைகளைப் பறித்தார்கள். அந்த ஆண்டிலே தான் 56 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 5 ஆம் தேதி தனி சிங்களச் சட்டம் நாடாளுமன்றத்திலே கொண்டு வரப்பட்ட போது, நாம் அமைதியாக, அண்ணல் காந்தியடிகள் காட்டிய வழியில் அந்த பாராளுமன்றத்தின் முன்னாலே சத்தியாகிரகம் செய்தோம். நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், 300 தொண்டர்களும் அங்கே அமர்ந்து சத்தியாகிரகம் செய்த போது, 10 ஆயிரம் சிங்கள காடையர்கள் எம்மைச் சூழ்ந்து கம்பாலும், தடியாலும், கல்லாலும் தாக்கினார்கள். ஒரு இளம் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த என் தலை இரண்டு இடத்திலே பிளந்தன. ரத்தம் ஓடி என்னுடைய உடை முழுவதும் ரத்தம் தோய்ந்த நிலை ஏற்பட்டது. அன்று நாடாளுமன்றத்திலே ரத்தம் தோய்ந்த உடையோடு கட்டுப் போட்ட தலையோடு நான் உரையாற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அன்றுதான் தமிழர்கள் கொழும்பு நகரத்தின் வீதிகளில் எல்லாம் தாக்கப்படுகிற நிலையை ஏற்படுத்தினார்கள். தமிழர்களின் தாயகத்திலே, சிங்கள மக்களை குடியேற்றிய கிழக்கு இலங்கையிலே கூட பரவலாக தமிழ் மக்கள் தாக்கப்பட்டார்கள். இன்றைக்கு இலங்கையினுடைய ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே கூறுகிறார், சிங்கள மக்கள் கோபம் கொண்டதற்குக் காரணம், தமிழன் தனி நாடு கேட்கிறான், அதனால் தான் சிங்கள மக்கள் தாக்கினார்கள் என்று கூறுகின்றார். நான் அவரைக் கேட்கிறேன், வரலாறு தெரிந்த மக்களை கேட்கிறேன், 56 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு நகர் தெருக்களிலே, இலங்கையின் பல பாகங்களிலே சிங்கள இன வெறியர்களால் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டு, பலர்

கொல்லப்பட்டு, தமிழனுடைய ரத்தம் அந்த வீதிகளில் ஓடியதே, அப்போது யாராவது தனி நாட்டைப் பற்றி கனவுகூட கண்டார்களா? நாம் என்ன கேட்டோம்? 44-ஆம் ஆண்டு சுதந்திரத்திற்கு முன்பு இதே ஜெயவர் தனே அவர்கள் அரசாங்க சபையிலே தீர்மானம் கொண்டு வந்து, சிங்களமும் தமிழும் ஆட்சி மொழிகள் என்று ஏற்றுக்கொண்டு அந்த அடிப்படையிலே சுதந்திரத்தைப் பெற்றீர்கள். எட்டு ஆண்டுகளுக்கு பின்பு அதிகாரத்தை நீங்கள் பெற்றுக் கொண்ட திமிரிலே எமது மக்களுடைய நிலையைத் தாழ்த்தி எம்மையும் அழிக்க முற்படுகிறீர்கள் என்று கூறியதை பொறுக்காமல் தான் அவர்கள் நமது மக்களை தாக்கினார்கள். ஆகவே தனி நாடு கேட்டதாலே தான் தாக்கப்படுகிறார்கள் என்று கூறுவது தவறு. நம்மவர்களிலே கூட வரலாறு புரியாதவர்கள் அவர்கள் சொல்வதை கிளிப்பிள்ளையைப் போல ஒப்புவிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இதைவிட வேறு தவறு கிடையாது

அதுமாத்திரமல்ல, 58-ஆம் ஆண்டு மீண்டும் இலங்கையிலே ஒரு ரத்தக் களரி ஏற்பட்டதற்கு காரணம் என்ன தெரியுமா? 56-லே தனி சிங்களச்சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதை எதிர்த்து பல போராட்டங்களை சாத்வீக முறையிலே, அணு அளவும் பலாத்காரம் தலை தூக்காத வகையிலே, எங்கள் மீது பலாத்காரம் பாவிக்கப்பட்ட போதுகூட, உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம்—காலிமுகம் பாராளுமன்றத்திற்கு முன்பு நாங்கள் சத்தியாகிரகம் செய்த போது எங்களை தாக்கிய நேரத்திலே எங்கள் தொண்டர்களில் ஒருவருடைய காதைக் கூட ஒருவன் கடித்துக் கொண்டு போய் விட்டான்.

இது கட்டுக்கதை அல்ல, செல்லையா என்ற ஒரு தொண்டருடைய காதே அவனுடைய வாயிலே போய்

விட்டது. ஒருவேளை சிங்கத்தினுடைய சந்ததி என்று காட்டுவதற்காகச் செய்தார்களோ, எனக்குத் தெரியாது. அந்த அளவிற்கு நாம் தாக்கப் பட்டோம். நாங்கள் அதைத் தொடர்ந்து எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்துகொண்டுவந்தோம்.

1957-ஆம் ஆண்டு அப்போதைய பிரதமர் பண்டாரநாயகா எங்கள் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்களை அழைத்து ஒரு ஒப்பந்தம் எழுதினார்கள். பிரதேச சபைகளை அமைத்து ஓரளவிற்கு மாகாண சுயாட்சி போன்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி எங்கள் பிரதேசத்தில் தமிழை ஆட்சி மொழியாக்கி, எங்கள் தாயகத்தில் சிங்கள மக்களை குடியேற்றுவதை தடுத்து நிறுத்துவதாக ஒப்பந்தம் எழுதினார்கள். இன்றைய மகானுபவர் மாண்புமிகு ஜெயவர்த்தனே அவர்கள் அதை எதிர்த்து கண்டிக்கு யாத்திரை கிளம்பினார்கள். பண்டாரநாயகா தமிழனுக்கு இலங்கையை விற்றுவிட்டார்கள் என்று சிங்கள மக்களை தட்டி எழுப்பினார்கள். பெளத்த பிக்குமார்கள் அதைத் தமது தலையிலே ஏற்று மக்களை இன வெறிப் பாதையிலே தூண்டிவிடும் முயற்சியில் இறங்கினார்கள். பிரதமர் பண்டாரநாயகா அவர்கள் வீட்டிற்கு முன் சென்று சக்தியாகிரகம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கைக்குப் பணிந்த பண்டாரநாயகர் எங்களுடைய தலைவரோடு செய்த ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிந்தார்கள். அவர்கள் ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிந்ததோடு அவர்கள் மூட்டிவிட்ட இனவெறிகொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கியபோது தென் இலங்கை முழுவதும் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள்.

1958-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 23-ஆம் தேதி ஆரம்பித்தது. அப்போதும் நாங்கள் ஒருமகா நாட்டைத்தான் வவுனியாவிலே நடத்திக் கொண்டிருந்தோம். அவர்கள்

ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிந்த அந்தச் சூழ்நிலையிலே நாம் அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக எனது மாநில மாநாட்டை வவுனியாவிலே நடத்திக் கொண்டிருந்தோம். மாநாட்டுக்கு வந்த-தொண்டர்கள் வந்த-புகை வண்டியை அடித்து நொறுக்கினார்கள். பலர் அதிலே இறந்தார்கள். அதிலிருந்து வெறியாட்டம் தலை தூக்கியது. பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் கூறியது போல் பாணந்துறை என்ற இடத்திலே ஒரு ஆலயத்தை எரித்து அதனுடைய அர்ச்சகரை உயிரோடு கொளுத்தினார்கள். இந்த விதமாக பல கொடிய சம்பவங்கள் நடந்தன, அதற்குக் காரணம் தனிநாடு கேட்டதா? அல்லது அதற்குக் காரணம் தமிழ் இளைஞர்களுடைய வன்முறைச் செயலா? இதற்கு ஜெயவர்த்தனேவோ அல்லது வேறு யாருமே பதில் கூற முடியுமா? காலத்திற்குக் காலம், அடுத்தடுத்து எங்கள் மீது இனவெறியைக் கட்டவிழ்த்து விட்டதற்கு ஏதாவது ஒரு சாக்குபோக்கு சொல்வார்களே தவிர, தர்ம ரீதியிலே அறவழியிலே அவர்கள் எந்தக்காரணத்தையும் காட்ட முடியாது. நாம் தமிழனாகப் பிறந்த ஒரு குற்றம், இப்போது தமிழன் தன் உரிமையை விட்டுக் கொடுத்து அடங்கி, அடிமையாக வாழ மறுத்து எங்களுக்கு உரிமை வேண்டுமென்று கேட்கின்ற குற்றத்திற்காகத் தான் நாம் தாக்கிக் கொல்லப்பட்டோம். இதைவிட வேறு காரணம் கிடையாது. ஆனபடியால் இங்கே கூட சிலர் எழுதுவதை நீங்கள் படித்து இருப்பீர்கள். சிலர் போர் வீரர்கள் கொல்லப்பட்ட காரணத்தால் தான் இந்தக் குழப்பம் ஏற்பட்டது; தனிநாடு கேட்ட காரணத்தால் தான் இந்த சிங்களவர்கள் கோபம் அடைந்தார்கள் என்று இன்றைக்குக் கூட ஜெயவர்த்தனே அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் 1956-லே எந்த விதமான வன்முறையும் தமிழ் மக்கள் சார்பில் நடத்தப்படாத நேரத்திலே, தனி

நாட்டைப்பற்றி யாருமே சிந்திக்காத நேரத்திலே, தமிழ் மக்கள் தாக்கப்பட்டார்கள் என்றால் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே ஆழமாக பதிந்து கிடக்கின்ற தமிழ் விரோத உணர்ச்சியை தூண்டி விடுகின்ற நேரத்திலே எல்லாம் வெறியாக மாறி தமிழர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தச் செய்கின்றது என்பதை நீங்கள் எல்லோரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அன்பர்களே, இந்தவிதமான பல தாக்குதல்களுக்கு மத்தியிலே நாம் சமாதானமாக வாழலாம் என்று பேச்சு வார்த்தை நடத்தி ஏற்பட்ட 1957-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் கிழித்து எறியப்பட்டது.

1960-ஆம் ஆண்டு இரண்டு கட்சிகளும்—ஜெயவர்தனே அவர்களுடைய இலங்கை ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும்—பண்டாரநாயகா அப்போது இறந்துவிட்டார்கள்—அவர்களுடைய துணைவியாருடைய இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியும் ஆட்சி அமைக்க எங்கள் உதவியை நாடியபோது பழைய பண்டாரநாயகா—செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றும்படி கேட்டோம். ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகாவினுடைய கட்சியினர் அதை ஒப்புக் கொண்டார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை வீழ்த்தி, மீண்டும் அவர்களைத் தலைவராக வரச்செய்து ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா அவர்கள் பிரதமராக வந்தார்கள். வந்ததும் கொடுத்த வாக்கைக்காற்றிலே பறக்க விட்டார்கள். கையை விரித்தார்கள்; செய்ய முடியாது என்று கூறினார்கள். அதை எதிர்த்து நாம் மீண்டுந் அறப்போரிலே இறங்கினோம்.

1961-ஆம் ஆண்டு தமிழ் சமூக முழுவதும், அதாவது வடக்கு கிழக்கு மாநிலங்களிலே உள்ள அரசு அலுவலகங்களிலே நாங்கள் மறியல் போராட்டம் நடத்தினோம். இரண்டு மாதங்கள் அரசு அலுவலகங்கள் எதுவும் இயங்க

முடியாத நிலையிலே மக்கள் சக்தியைத் திரட்டி போராடினோம், அந்த நேரத்தில் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் “சுதந்திரா” பத்திரிகையிலே எழுதினார்கள், நாங்கள் நடத்திய போட்டத்தின் சிறப்பைப் பற்றி, “அண்ணல் காந்தி அடிகள் போராட்டத்திலே கூட வன்செயல் தலை தூக்கியது. ஆனால் செல்வநாயகத்தின் தலைமையிலே நடத்தப்பட்ட அந்த சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தில் அணு அளவும் வன்முறை தலை தூக்காமல் அந்தப் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது” என்று அவர்கள் எழுதினார்கள்.

அரசாங்கம் என்ன செய்தது? அவசர கால சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்து ராணுவத்தை கட்டவிழ்த்துவிட்டது. எங்களை எல்லாம் கைதுசெய்து கொண்டுபோய் ராணுவமுகாமிலே 6 மாதங்கள் அடைந்து வைத்தார்கள். அந்த நேரத்திலே ராணுவம் எங்கள் மக்களை மிருகத்தனமாக தாக்கியது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் கூட இப்போது நடந்ததுபோல் யாரும் நடக்கவில்லை. அவர்களுடைய கட்டளைப்படி தாக்கினார்கள்.

1961-ஆம் ஆண்டிலே மீண்டும் நாடிகள் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டோம். ஆனால் 1965-ஆம் ஆண்டிலே மறுபடியும் இரண்டு கட்சிகளும் நமது உதவியைக்கோரும் நிலை ஏற்பட்டது. ஜெயவர்த்தனே அவர்களுடைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி. தான் அந்த ஒப்பந்தப்படி நடப்பதாக அன்றைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவராக இருந்த டட்லி சேனநாயகர் அவர்கள் எங்கள் தலைவர் செல்வநாயகத்தோடு மறுபடியும் ஒரு ஒப்பந்தம் எழுதினார்கள். டட்லி சேனநாயகர்—செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் என்று 1965-ஆம் ஆண்டு அந்த ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டது. ஆனால் வழக்கம் பால், பழையபடி வேதாளம் முருங்கை மரத்திலே ஏறிய கதையாக அந்த ஒப்பந்தத்

தைக் கிழித்து எறிந்தார்கள். நிறைவேற்ற முடியாது என்று கூறினார்கள். மீண்டும் நாங்கள் வெளியேறி அறவழியிலே போராட்டம் தொடங்கினோம். இப்படி எங்கள் முயற்சிகள் எல்லாம், சமாதான வழியிலே தீர்க்க நாம் எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் தோற்கடிக்கப்பட்ட சூழ்நிலையிலே, வாக்குறுதிகள் காற்றிலே பறக்கவிடப்பட்ட சூழ்நிலையிலே தான் 1972-ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பைக் கொண்டு வந்து, இதற்கு முன் நமக்குள் இருந்த அற்புதச் சொற்ப பாதுகாப்புக்களைக் கூட அகற்றி இலங்கையை ஒரு குடியரசாக பிரகடனம் செய்தார்கள். அந்த நேரத்திலே தான் தமிழ் மக்களின் அரசியல் கட்சிகள் எல்லாம் தந்தை செல்வா அவர்களுடைய இலங்கை தமிழரசுக் கட்சி, அமரர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்களுடைய அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ். திரு. தொண்டமான் அவர்களுடைய இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இன்னும் பல்வேறு சிறிய கட்சிகள், அமைப்புகள் எல்லாம் சேர்ந்து திருகோணமலையிலே 1972-ஆம் ஆண்டு தமிழர் கூட்டணியாக நாம் ஒன்று பட்டோம்.

ஒன்றுபட்டு சில நியாயமான கோரிக்கைகளை அன்றைய அரசுக்கு விடுத்தோம். அவற்றையும் நிராகரித்தார்கள். நிராகரித்தது மாத்திரமல்ல, கொலை செய்யும் இராணுவத்தையும் மக்கள் மீது ஏவி காட்டாட்சி நடத்தத் தொடங்கினார்கள். 1974-ஆம் ஆண்டு நான்காவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. அதன் இறுதி நாள் அன்று வந்திருந்த அறிஞர்களை வழியனுப்ப, 50,000க்கு மேற்பட்ட மக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்கு முன்னால் திரண்டிருந்தார்கள் திருச்சி ஜமாலியா கல்லூரி பேராசிரியர் திரு. நயினார்

முகமது அவர்கள் தமிழின் சிறப்பு பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் அந்த மேடை மீது எனது அருமை நண்பர், ஈழத் தமிழர்களின் இன்னலைத் துடைப்பதே தன் வாழ்நாளின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு உழைத்து வருகிற டாக்டர் ஜனார்த்தனன் அவர்களும் அந்த மேடையில் இருந்தார்கள். எக்காரணமும் இல்லாமல் சிங்களப் பொலீசார் வந்து அந்த மக்கள் கூட்டத்தின் மீது கண்ணீர் புகைபிரயோகம் செய்து, குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் செய்து துப்பாக்கி வேட்டுகளைத் தீர்த்து, மின் கம்பிகள் அறுந்து வீழ்ந்து ஒன்பது பேர்கள் அந்த இடத்தில் பதைத்து துடித்து இறந்தார்கள். நண்பர் ஜனார்த்தனன் அவர்களையும், அங்கு வந்திருந்த அறிஞர் பெருமக்களையும் மண்டபத்தின் பின் கதவு வழியாக மதிலுக்கு மேல் அவர்களை தூக்கி எடுத்து அகழி வழி கொண்டு சென்று பாதுகாப்பான இடத்தில் சேர்த்தது மாத்திரமல்ல வேறு பெயரில் அவர்களை விமானத்தில் ஏற்றி அனுப்பி வைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. அந்த படுகொலை இலங்கை தமிழ் மக்கள் வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலை எப்படி இந்திய மக்களை குறிப்பாக பாஞ்சாலத்தில் உள்ள இளைஞர்களை உணர்ச்சி கொள்ளச் செய்ததோ அவர்கள் ஆண்மைக்கு விடப்பட்ட சவாலாக அவர்களைக் கருதச் செய்ததோ, அதேபோல எமது இளைஞர்கள் பொங்கி எழுந்தார்கள்.

அநியாயமாக எமது மக்களை படுகொலை செய்த அந்த போலீசாரை பழி வாங்க வேண்டுமென்று அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். அப்போதுதான் உருவெடுத்தது தீவிரவாத போக்கு தமிழ் இளைஞர் மத்தியில், அதற்கு பொறுப்பாக இருந்த போலீஸ் அதிகாரிகளின் ஜீப் வண்டி

கள் மீது ஒருமுறை அல்ல, இரண்டு மூன்று முறை குண்டு வீச முற்பட்டார்கள். அவர்களும் இவர்களை தேடி வேட்டையாடத் தொடங்கினார்கள். கைது செய்தவர்களை கொடுமையாக சித்திரவதை செய்தார்கள். சித்திரவதை செய்தவர்களை இளைஞர்கள் தேடி கொலை செய்யும் நிலைமை ஏற்பட்டது. அதிலிருந்து வளர்ந்தது தான் வன்முறையில் செயல்படும் இளைஞர்கள் இயக்கம். இதற்குக் காரணம் மிலேச்சத்தனமான செயலே அல்லாமல் வேறு அல்ல. இதை உலகம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்பற்காகத்தான் நான் இந்த வரலாற்றைக் கூறுகிறேன். இளைஞர்கள் ஒருபுறத்தில் தீவிரமாக செயல்படத்தொடங்கியது மாத்திரமல்ல அரசியலில் இலங்கை ஒரு நாடாக, இலங்கையில் ஒற்றுமையை பேணி, இணைப்பாட்சியிலோ அல்லது வேறு வகையில், எமது உரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வோம் என்று முற்பட்ட அரசியல் தலைவர்கள், முதிர்ந்த தலைவரான திரு. செல்வா அவர்களைப் போன்றவர் கூட இனி இவர்களோடு இணைந்து வாழமுடியாது என்று எண்ணம் கொள்ளச் செய்தது அந்த 10ம் தேதி படுகொலை. பத்தாம் தேதி படுகொலை என்றுதான் நாங்கள் அதைக் கூறுவோம். 1974 ஜனவரி 10ம் தேதி யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது அந்த படுகொலை சம்பவம். அதைத் தொடர்ந்து 1976ம் ஆண்டு முதன் முறையாக நாங்கள் தீர்மானம் எடுத்தோம், வரலாற்று ரீதியாக தனி நாடாக, தனி இனமாக, தனி அரசு செலுத்திய தமிழன், ஆங்கிலேயர் சிங்கள மக்களோடு இணைத்து ஒற்றை ஆட்சியில் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட பின் அடைந்த சிறுமை, அடைந்த இழிமை எல்லாம் போகவேண்டுமானால். நாம் எமது தனித்துவத்தைப் பேணி மதிப்பிழக்காது வாழவேண்டுமானால், நாமே நம்மை ஆள நம் நாடு மீண்டும் உருவாகவேண்டும் என்ற முடிவை 1976-ல் எடுத்தோம். நாம் எமது தனித்துவத்தை பேணி, தப்பிப் பிழைத்து வாழவேண்டுமானால்

நம்மை நாம் ஆள நமது நாட்டை மீண்டும் உருவாக்க வேண்டுமென்ற முடிவை 76 ஆம் ஆண்டு எடுத்தோம்.

அதையே 77-ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் எமது மக்கள் முன் வைத்தோம். அந்தத் தேர்தலில் இலங்கையில் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் 19 தொகுகளில் 18 தொகுதிகளிலுள்ள மக்கள் பல்லாயிரம் வாக்குகளினால் எம்மை வெற்றி பெறச் செய்து அந்தக் கோரிக்கைகளுக்குத் தமது அங்கீகாரத்தை வழங்கினார்கள்.

இன்று பல தப்பான, தவறான செய்திகள் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. நாம், நேர்மையான ஒரு தலைவரினால் வளர்க்கப்பட்டு, நேர்மையான பாதையிலே சென்று கொண்டிருக்கிற ஒரு இயக்கம். மக்கள் முன் எந்தக் கோரிக்கையை வைத்து நாம் மக்கள் ஆணையைப் பெற்றோமோ அந்தக் கொள்கையை விட்டு நாம் நமது மாட்டோம், நமது முடியாது என்பதை நாம் திட்டவாட்டமாக வைக்கக் கடமைப்பட்டவராக இருக்கிறோம்.

77-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அதைமுன் நடத்திச் செல்ல நாம் முயற்சித்தோம். ஆனால் நாம் எந்த நடவடிக்கையையும் எடுப்பதற்கு முன்பே மீண்டும் இன வெறி, படுகொலை தமிழன்மீது திணிக்கப்பட்டது. தென்னிலகை முழுவதும் தமிழன் தாக்கப்பட்டான்.

முந்நூறுக்கும் மேற்பட்ட எமது மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். ஏறத்தாழ பத்தாயிரம் பேர் படுகாயப்பட்டார்கள். ஐம்பதாயிரம் பேர் தங்கள் வீடுகளை இழந்து அகதிகள் முகாம்களிலே தஞ்சம் புகுந்து, கப்பலில் ஏற்றப்பட்டு வடக்கு, கிழக்கு மகாணங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள். ஏறத்தாழ நூறு

கோடிக்கு மேற்பட்ட தமிழர்களுடைய சொத்து கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, தீவைக்கப்பட்டு பறிக்கப்பட்டன.

அந்தவிதமான சூழ்நிலையில் தமிழகத்திற்கு நாங்கள் வருகை தந்தோம். தமிழகத்திலே எமக்கு ஓரளவு ஆதரவு கிடைத்தது. ஆனால் அங்கு நடந்த இனக் கொலையினுடைய முழுத் தாக்கத்தையும் அப்பொழுது இங்கு உணரும் நிலை இருக்கவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அதே நிலைக்கு நாம் ஆளாக்கப்பட்டோம்.

79-ம் ஆண்டு எமது இளைஞர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டு படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

81-ஆம் ஆண்டு, பேரவைத் தலைவர்கள் கூறியது போல, போலீசாருடைய வெறியாட்டம், சிங்கள போலீசார் யாழ்பாணத்திலே நடத்திய வெறியாட்டம், 97, 000 நூல்களைக் கொண்ட தமிழனுடைய அரிய கலைப் பொக்கிஷமான யாழ் நூலகத்தையே எரித்து நீறார்க்கினார்கள்.

இந்த 97, 000 நூல்களில் ஒரு பக்கம்தானும், ஒரு ஒற்றைத் தாளும் தானும் யாருமே எடுக்கமுடியாத அளவிற்கு அவர்கள் நின்று அதை எரித்து முடித்தார்கள். உலகத்திலே மனிதனைக் கொல்லுவார்கள். யுத்த காலத்திலே; ஆனால் புத்தகங்களை எரிக்கிற காட்டு மிராண்டிகளை யாராவது கண்டிருப்பார்களா?

நான் பாராளுமன்றத்திலே சொன்னேன். சென்ற உலக யுத்த நேரத்திலே இங்கிலாந்தின்மீது குண்டுமாரி பொழிந்த ஜெர்மனி விமானமாக இருந்தாலும் அல்லது ஜெர்மனிமீது குண்டுமாரி பொழிந்த ஆங்கில நாட்டு விமானமாக இருந்தாலும், நூலகங்களை அழிக்கக்

கூடாது என்று அவர்களுக்குக் கட்டளை இடப்பட்டு அனுப்பப்பட்டார்கள் என்று வரலாற்றிலே எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த விதமான தாக்குதலுக்கு ஆளானது மட்டுமல்ல, மீண்டும் தென் இலங்கையில் ஒரு வெறியாட்டம் நடைபெற்றது. அதற்கு எப்படி வழிவகுத்தார்கள் என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்திலே நடந்த இந்தக் கொடிய தாக்குதலுக்குப்பின், அதை உலகுக்கு எடுத்துக்கூற நாங்கள் தமிழகம் வந்தோம். தமிழகத்திற்கு மாத்திரமல்ல இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளுக்கு எல்லாம் நாங்கள் சென்றோம். நான் அமெரிக்க சென்றிருந்த நேரத்தில் எனக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் இலங்கை பாராளுமன்றத்திலே கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தக் கூட்டம் பொதுநல நாடுகளின் பாராளுமன்றக் கழகத்தின் ஆதரவில் நடக்கிறது. உலகத்தில் எந்த பாராளுமன்றத்திலாவது ஆளும்கட்சி, எதிர்க்கட்சித் தலைவர்மீது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் நிறைவேற்றிய வரலாறு உண்டா? (கரவொலி) அவர்களுக்கு ஆளும் கட்சிக்கு-எதிர்க் கட்சித்தலைவர்மீது! நம்பிக்கை இருந்தால், அவர் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கமாட்டார். இவர்கள் என்மீது நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது, எதிர்க்கட்சியில் இருந்த நாங்கள் மாத்திரம் அல்ல, ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ஆகிய நாங்கள் எல்லோரும் வெளிநடப்பு செய்தோம் அதை எதிர்த்து, ஆனால், அவர்கள் கூட இரண்டு நாட்கள் இது குறித்து விவாதித்தார்கள். என்ன விவாதித்தார்கள் தெரியுமா?

என்னை எப்படி கொலை செய்யவேண்டும் என்று பேசினார்கள். ஒருவர் சொன்னார், பழைய சிங்கள

மன்னர்களுடைய ஆட்சியில் இப்படியான தேசத் துரோகிகளை இரண்டு கமுக மரங்களை இணைத்துக்கட்டி. அவற்றில் அவருடைய காலைக் கட்டி, மரங்களைக் கட்டிய கட்டை வெட்டி, அவரை இரண்டாகக் கிழிப்பார்கள், அமிர்தலிங்கத்தை அப்படி செய்யவேண்டும் என்று ஒருவர் ஆலோசனை கூறினார். இலங்கை பாராளுமன்றத்தில் இன்னொருவர் சொன்னார், இல்லவ இவரை குதிரை சவுக்கால் அடித்து பக்கத்திலே உள்ள கடலில் வீசிக் கொல்ல வேண்டும். இன்னொருவர் சொன்னார், காலிமுகத் திடலிலே நிறுத்தி சுட்டுக்கொல்ல வேண்டும் என்று. இன்னொருவர், என்னைத் தூக்கிலே போட வேண்டும் என்றார். இப்படியெல்லாம் பேசினார்கள். அதே நேரத்தில் தமிழ் இனத்திற்கு விரோதமாக வெறியைத் தூண்டி விட்டார்கள். அதன் விளைவு தென் இலங்கை முழுவதும் ரத்தவெறி கொண்ட சிங்கள மக்கள் தமிழ் மக்களைத் தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இரத்தினபுரி என்ற இடத்தில் உள்ள தேவாலயத்தில் துரத்தப்பட்ட தமிழ் மக்கள் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். சிங்கள போலீசார் அவர்களிடத்தில் இது நல்ல பாதுகாப்பான இடம், புகுந்து கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார்கள். துரத்திக் கொண்டு வந்த கூட்டத்திடம் போய் சொன்னார்கள், அவர்கள் உள்ளே வசமாக மாட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள், நீங்கள் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். அவர்கள் பெட்ரோல் குண்டுகளை வீசித் தாக்கினார்கள். 8 பேர் அந்த தேவாலயத்திற்குள்ளேயே வதங்கி துடித்து, கருகி செத்தார்கள். 40 பேர் கடுமையான எரி காயங்களுக்கு ஆளானார்கள். அந்த தேவாலயத்திற்கு வெளியே முருகன் ஸ்டோர்ஸ் என்று தொழிலை நடத்திவந்த, இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த தமிழ் மகளை ஒருவர் வெட்ட, ஒருவன் அவளு

டைய ரத்தத்தைக் குடித்தான். இதை நான் சொல்லவில்லை. ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார். வெறி எவ்வளவுக்குப் போய் விட்டது பாருங்கள்.

அந்த நேரத்தில்தான், இங்கேயிருந்து கதிர்காமத்திற்கு யாத்திரை வந்த தனபதியை கோடரியால் வெட்டி படுகொலை செய்தார்கள். பின்பு நடித்தார்கள், கொலை செய்தவனுக்குச் சித்த சுவாதீனம் என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால், அத்தனை பேருக்கும் சித்த சுவாதீனம் இல்லாமல்தான் இருந்து இருக்கவேண்டும் இந்த வெறி ஆட்டம் நடத்தியதற்கு.

ஆனால் ஒரு வெளிநாட்டவரைத் தாக்கிவிட்டோம் என்ற காரணத்தினால் அப்படி நடித்தார்கள். இதிலே இன்னொன்றையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்வளவு தூரம் வெளி நாடுகளிலே எல்லாம் பிரச்சாரம் ஏற்பட்ட பின்புதான் ஜனாதிபதி வாய்திறந்து பேசினார். “நான் வேதனையோடு வெட்கத்தோடு பேசுகிறேன்; என் கட்சியைச் சேர்ந்தவரே இந்த படுகொலையைச் செய்தார்” என்று கூறினார். கூறி யாராவது ஒருவனை பலியாக்க வேண்டும். எனக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தவனை தன் கட்சியிலே இருந்து வேளியேற்றி, அவனை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியிலிருந்து நீக்கவேண்டுமென்று தீர்மானம் கொண்டு வந்தார்கள்.

பாராளுமன்ற தெரிவு குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. டாக்டர் நெவில் பெர்னாண்டோ என்பவரை நீக்குவதா இல்லையா என்பதை விசாரித்தது. அந்த தெரிவு குழு முன் டாக்டர் நெவில் பெர்னாண்டோ அவர்கள் அளித்த சாட்சியத்தை நான் உங்களுக்குக்கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் தானாக உருவாகியது அல்ல. அமைச்சர்களே தயாரித்து, ஒரு அமைச்சர் தன்னிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்து, இதை முன் மொழிய தகுந்தவர் 'நீங்கள்தான் என்று தன்னைக் கேட்டார் என்றும்; தான் ஜனாதிபதி அவர்களிடம்போய் பேசி, இதை மொழியலாமா என்று கேட்டு, அவர்கள் நீங்கள் தாராளமாக அதைச் செய்ய வேண்டும்; நீங்கள் விரும்பியதை பேசலாம் என்று எல்லாம் அனுமதி கொடுத்தது மாத்திரமல்ல; அந்த நேரத்தில் அவர் கூறியது, "இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டவுடன் இலங்கையில் இரத்த ஆறு ஓடும்; அப்போது அமிர்தலிங்கம் வந்து முழந்தாளில் நின்று எங்கள் உரிமைகளைப் பற்றி நான் பேசமாட்டேன்; எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று கூறுவார்" என்று ஜனாதிபதி தனக்குச் சொன்னதாக அன்று டாக்டர் நெவில் பெர்னாண்டோ பாராளுமன்ற தெரிவு குழு முன்னால் கூறினார்.

அந்த இனவெறியாட்டம் அந்த நேரத்திலும் யாரால் எப்படி திட்டமிட்டப்பட்டு, என்ன நோக்கத்தோடு உருவாக்கப்பட்டது என்பதை இதினிருந்து உலகம் தெரிந்துகொள்ளும் என நான் நம்புகிறேன்.

இன்று மீண்டும் வெறியாட்டம் 1983-ல் நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றி நீங்கள் விரிவாக அறிந்திருப்பீர்கள். அவற்றையெல்லாம் நான் விவரிக்கத் தேவையில்லை. முன் நடந்த வெறியாட்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் பார்க்க எத்தனையோ படி மோசமாக எமது மக்கள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தத் தடவை நடந்தது, இந்த வெறியாட்டத்திலே சில கவனிக்க வேண்டிய சிறப்பான அம்சங்கள் இருக்கின்றன. சில இடங்களில் நடந்த சில சம்பவங்களை நான் உங்களுக்குக் கூறுவேன். அதற்கு முன் இந்த இனக்கொலை நடவடிக்கையின்

ஆரம்பத்தைப்பற்றி கூறப்படுகின்ற ஒரு தவறான பிரச்சாரத்தை, அதன் பொய்யான தன்மையை உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன்.

இன்றைக்குக்கூட ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவுடைய அறிக்கையிலே கூறியிருக்கிறார். ஜூலை 23-ந்தேதி இரவு யாழ்ப்பாணத்தில் தீவிரவாத இளைஞர்கள் 13 இராணுவ வீரர்களை கொலை செய்தார்கள். அதனால்தான் இந்த வெறியாட்டம் நடந்தது என்று கூறுகிறார். இதைவிடப் பொய் இருக்க முடியாது. ஒரு வேளை பாராளுமன்ற சம்பிரதாயத்திற்கு ஏற்ற சொல்லல்ல "பொய்" என்று சபாநாயகர் சொல்லலாம். அதனால் இது உண்மைக்குப் புறம்பானது என்று கூறுகிறேன்.

என்ன நடந்தது? சென்ற மே மாதம் இலங்கையில் வன்முறை தலைதூக்கத் தொடங்கியது.

இலங்கையில் உள்ள பிரதான பல்கலைக் கழகமான பெரதேனியா பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு நாள் இரவு நள்ளிரவிலே தமிழ் மாணவர்களுடைய விடுதியிலே சிங்கள மாணவர்கள் நுழைந்து, தமிழ் மாணவர்களை அடித்து அவர்களுடைய நூல்கள், குறிப்புகள் எல்லாவற்றையும் கிழித்து, எரித்து, அவர்களைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து விரட்டி விட்டார்கள். அவர்களில் சிலரை நிர்வாணமாகமே விரட்டினார்கள். ஒரு தமிழன் கூட அங்கு எஞ்சியிருக்காத வகையில் அங்கேயிருந்த தமிழ் மாணவர்கள் விரட்டப்பட்டு, பல வாரங்கள் அவர்கள் அங்கே மீண்டும் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

மே மாதம் 18-ஆம் நாள் உள்ளூர் ஆட்சி மன்ற தேர்தல் நடந்தது. அதைத் தொடர்ந்து, அந்த

தேர்தல் தினத்தன்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு ராணுவ வீரன் ஒரு வாக்குச் சாவடியிலே சுடப்பட்டான், அன்று ஏறத்தாழ 300 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. அந்த வீடுகளில் நுழைந்து முதலில் இராணுவத்தினரே கொள்ளை அடித்தார்கள். பலர் அடுத்த நாள் வீதிகளில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். இதிலேயிருந்து வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. ஜூன் மாதம் 3ஆம் தேதி திரிகோணமலையிலே எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், ஒரு தமிழர்களால் நடத்தப்படுகின்ற “ஓட்டலிலே” சென்று இராணுவத்தினரும், போலீசாரும் தேடுதல் நடத்தினார்கள். எதைத் தேடினார்களோ தெரியாது. அங்கேயிருந்து சில இளைஞர்களை அகற்றினார்கள். அவர்கள் சென்ற ஐந்து நிமிடங்களிலே சிங்களக் காலிகள் சென்று ஓட்டலைத் தாக்கி நிர்மூலமாக்கினார்கள். அதிலேயிருந்து திரிகோணமலையிலே அடுத்து அடுத்து ஏறத்தாழ 200 வீடுகள் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமானவை தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. அப்படி தாக்கப்பட்டவர்கள் யார் தெரியுமா? 1977 ஆம் ஆண்டு வன்முறையிலே பாதிக்கப்பட்டு, மத்திய இலங்கையிலிருந்து வடக்கு, கிழக்குக்கு அகதிகளாக வந்து திரிகோணமலையில் புகலிடம் பெற்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் மக்கள். அவர்கள் அமைத்திருந்த வீடுகள், வெளிநாட்டு தர்ம நிறுவனங்களுடைய உதவியினாலே அவர்கள் அமைத்துக் கொண்டிருந்த வாழ்வு முழுவதும், அழித்து நொறுக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. அதோடு சேர்த்து அங்கே பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த பல வீடுகளும் எரிக்கப்பட்டன. புகலிடமில்லாமல் அந்த மக்கள் ஏறத்தாழ 1,500 பேர்கள் பாடசாலைகளில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். திரிகோணமலை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுடைய வீட்டிற்கு குண்டு வீசப்பட்டது. அவரும், அவருடைய துணைவியாரும் இங்கே வந்திருப்பதை நான்

பார்க்கிறேன், அவர்கள் மதில் ஏறி தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இது அந்த இராணுவ வீரன் கொலை செய்யப்பட்ட பிறகு அல்ல. அதற்கு ஏறத்தாழ 1-1/2 மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவத்தை தான் கூறினேன். அகதிகளாக இந்த 1500 பேர்கள் ஆக்கப்பட்டார்கள். அங்கேயும் வீதிகளில் மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். 27 தமிழர்கள் திரிகோணமலையிலே கொலை செய்யப்பட்டார்கள். திருநாவுக்கரசு என்ற ஒருவருடைய வீட்டை தீயிட்டார்கள். அவரையும், அவருடைய மனைவியையும் கொலை செய்து அந்த தீயிலே இட்டார்கள். தாயினுடைய அழுகுரலைக் கேட்டு எங்கோ ஓடிக்கொண்டிருந்த நான்கு வயது பெண் குழந்தை அங்கே வந்தது. உயிரோடு தூக்கி அந்த குழந்தையையும் அந்த நெருப்பிலே போட்டார்கள். இதெல்லாம் இராணுவ வீரன் கொல்லப்பட்ட பின்பு அல்ல. எவ்வளவோ நாட்களுக்கு முன்பு நடந்தவை. ஆதார பூர்வமாக நிரூபிக்கக்கூடிய செய்திகளைத் தான் நான்கூறினேனே தவிர, கற்பனைச் செய்திகளை கூற நான் வரவில்லை.

27 பேர்கள் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். நண்பர் சம்பந்தன் அவர்கள் ஒரு சிறு நூலாகவே திரிகோணமலையிலே நடந்த அந்த இனக் கொலை வெறியாட்டத்தைப் பற்றி புள்ளி விவரங்களோடு தயாரித்து இருக்கிறார்கள். இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஜூலை மாதம் 25ஆம் தேதி இரவு 9-30 மணிக்கும் 3-30 மணிக்கும் இடையிலே 150 கடற்படை வீரர்கள் புறப்பட்டார்கள். ஊரடங்குச் சட்ட நேரம், தமது மக்கள் யாரும் வெளியிலே நிற்காத நேரம். கடற்படை வீரர்கள் 150 பேர்களும் திரிகோணமலை நகரத்தில் உள்ள அத்தனை தமிழர்களுக்கு உடைமையான வியாபார நிலையங்கள் ஒன்று கூட தவற விடாமல் அடித்து நொறுக்கி அழித்தார்கள்.

200க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களுடைய வர்த்தக நிலையங்கள் திரிகோணமலையிலே அழிக்கப்பட்டன. ஜெயவர்த்தனே இப்போது கூறுகிறார், இராணுவத்தினரும், கடற்படையினரும் கட்டுப்பாட்டை மீறிச் செய்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் கட்டுப்பாட்டை மீறிச் செய்தால் நீங்கள் ஏன் அங்கே ஆட்சியிலே இருக்கிறீர்கள்? என்று அவர்களை நாங்கள் கேட்க வேண்டாமா? இந்தவிதமான நிலைதான் அங்கே, திரிகோணமலையிலே நடைபெற்றது. அதற்கு மேலாக திரிகோணமலையிலே இன்னொன்றும் நடைபெற்றது, 24-ஆம் தேதி இரவு கடற்படைத் தளபதியே, கடற்படை முழுவதற்கும் தலைவனாக இருப்பவரே நள்ளிரவு 1 மணிக்கு 15 பஸ் வண்டிகளைக் கொண்டு சென்று அந்த அகதிகள் முகாம்களில் இருந்த 600க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களை அந்த வண்டியிலே ஏற்றி நுவரேலியாவிலே உள்ள அகதிகள் முகாமிலே கொண்டு போய் இறக்கி விட்டார்கள். அதைக் கேள்விப்பட்டு நான் அடுத்த நாள் ஜனாதிபதிக்கு தொலைபேசியிலே கேட்டேன், இப்படி கடற்படைத் தளபதி செய்திருக்கிறார்கள் என்று. ஜனாதிபதி அவர்கள் சொன்னார்கள், அவர்கள் பழைய தங்களுடைய தோட்டங்களுக்கு திரும்ப விரும்பினார்கள், அதனால் தான் கடற்படைத் தளபதி அவர்களை அழைத்துச் சென்றார்கள். விரும்பியவர்களை இரவு 1 மணிக்கு நள்ளிரவிலே திருடன் கோழியைப் பிடிப்பது போல, பிடித்துக்கொண்டு செல்லவேண்டுமா? அது மாத்திரம் அல்ல, அவர்களிலே பலர் திரிகோணமலையிலே பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்கள். அவர்களிலே பலருக்கு சொந்த நிலங்கள் திரிகோணமலையிலே உள்ளன. அவர்களிலே பலருக்கு திரிகோணமலையிலே “பெமிர்ட்டிலே” வழங்கப்பட்ட காணி இருக்கிறது. அப்படியான மக்களைக் கொண்டு சென்றார்கள். ஆனால் கொண்டு சென்ற போது மலையகத்திலே இனக்குழப்பம் ஆரம்பம் ஆகிவிட்டது. தமிழர்கள் மீது

தாக்குதல் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அவர்களைக் கொண்டு போய் நுவரேலியாவிலே உள்ள அகதிகள் முகாமிலே விட்டார்கள் கடற்படையினர். ஏறத்தாழ 200 மைலுக்கும் மேலாக உள்ள இடத்திற்குக் கொண்டு போய், இங்கு 1977 லே அகதிகளாக வந்து வாழ்வு பெற்று, வீடு இழந்து இங்கு பாடசாலைகளிலே அகதிகளாக தங்கி இருந்தவர்களை நள்ளிரவில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று குழப்பம் நடக்கின்ற நுவரேலியாவிலே கொண்டு போய் இன்னொரு அகதிகள் முகாமிலே விட்டார்கள். இந்த விதமாகத்தான் தமிழ் மக்கள் திரிகோணமலையில் நடத்தப் படுகிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலே 24 ஆம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 5 தமிழ்மக்கள் இராணுவத்தினரால் சுட்டுக் சொல்லப்பட்டார்கள். படுக்கையிலே உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு பேராசிரியர், அவர்களுடைய மாமனார் 75 வயது இளைப்பாறிய ஆசிரியர், இவர்களைக் கொன்றார்கள். இப்படிப் பலர் கொல்லப்பட்டனர். பஸ் வண்டியிலே போய்க் கொண்டிருந்தவர்களை இராணுவத்தினர் சுட்டுக் கொன்றார்கள். ஒரு பஸ் வண்டியிலே இருந்து இறங்கிய மாணவர்களை, 24-ஆம் தேதி காலையில் வரிசையாக நிறுத்தி வைத்து சுட்டார்கள். 7 பேர்கள் அதிலே இறந்தார்கள். வேறு சிலர் காயங்களோடு ஆஸ்பத்திரியிலே அனுமதிக்கப்பட்டு மேலும் இருவர் இறந்தார்கள். இப்படி 51 பேர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே கொலை செய்யப்பட்டார்கள். இதைப்பற்றி ஜனாதிபதியைக் கேட்டால் எனக்கு யாரும் சொல்லவில்லையே என்கிறார். எங்கே இருக்கிறார்கள் அவர்கள் என்பதே யாருக்கும் தெரியாது. இது நடந்ததைப் பற்றி நான் மன்னாரிலே இருந்தபோது கேள்விப்பட்டேன். அங்கிருந்து அவரோடு தொலைபேசியில் தான் தொடர்பு கொண்டேன். எனக்கு அப்போது 51 பேர்கள் இறந்தது தெரியாது. இந்த 7 இளைஞர்கள்

பஸ் வண்டியிலே இருந்து இறங்கிய மாணவர்கள், சுடப் பட்டதை அறிந்து அவர்களோடு தொடர்பு கொண்டேன். தான் இதைப்பற்றி கவனிப்பதாக, நடவடிக்கை எடுப்பதாகக் கூறினார்கள். இப்போது வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகாரர்கள் நெருக்கிய போது எனக்கு யாரும் சொல்லவில்லை. எனக்குத் தெரியாது என்று கையை விரித்தார்.

அது மாத்திரமல்ல, இராணுவமும் காவல் படையினரும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகச் செய்தது. பதுளை என்ற நகரத்தில், தமிழகத்திலிருந்து அங்கு சென்று தொழில் புரிந்து கொண்டிருக்கிற சுந்தரம் என்பவர்இருக்கிற அல்ல இருந்த.....யோகம் ஸ்டோர்ஸ் என்ற ஒரு வியாபார ஸ்தாபனத்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தவர்கள். மிகப்பெரிய வியாபார ஸ்தாபனம் அது! சிங்களக் காதையர்கள் அதைத் தாக்கப் போனார்கள். சுந்தரமும் அவரது நான்கு புத்திரர்களும் தும்பாக்கியை எடுத்து தங்கள் உடைமைகளைப் பாதுகாக்க முற்பட்டார்கள். தாக்க வந்த காதையர்களைச் சுட்டார்கள். அதில் ஒருவர் இறந்தார். எஞ்சி இருக்கிறவர்கள் ஓடி விட்டார்கள். ஓடி போய் இராணுவத்திடம் சொன்னார்கள். இப்படி இவர்கள் செய்து விட்டார்கள் என்று உடனே. இராணுவம் அங்கே சென்றது. சுந்தரத்தையும் அவரது புத்திரர்களையும் கட்டிவைத்து அவர் கையில் இரும்புப் பாரையைக் கொடுத்து கணவரைத் தாக்கும்படி சொன்னார்கள். அவர்கள் தாக்க மறுத்ததன் பேரில் அவர்களை உதைத்துத் தள்ளினார்கள். இந்த ஐவரை மாத்திரமல்ல மேலும் ஒன்பது பேர்களை, 14 பேர்களை அந்த இடத்திலேயே சுட்டுப் பிணமாக்கினார்கள். பிணங்களையெல்லாம் குவித்து வைத்து பழைய டயர்களைக் கொண்டு வந்து அவற்றின் மீது போட்டு அடையாளமே தெரியாமல் எரித்துச் சாம்பலாக்கினார்கள்.

அதே போல் இன்னொரு வியாபார நிலையம், செல்லச்சாமி நாடார் அன்ட்கோ. அதை நடத்தி வந்தவர் ராமச்சந்திரன் நாடார் என்பவர். அங்கேயும் சென்று காடையர்கள் தாக்கப்போனார்கள். அவர்கள் எதிர்த்தார்கள். இராணுவம் அங்கே சென்றது அந்த இராமச்சந்திரன் நாடாரை மாத்திரமல்ல அவர் மாமனார் இங்கிருந்து மருகரை பார்க்கப் போயிருந்தார். அவர் இந்திய பிரஜை. தமிழகத்திலிருந்து அங்கே போயிருந்தவர். அவரையும் அவரோடு இன்னொரு உறவினரையும் இராணுவம் சுட்டுப்பிணமாக்கி எரித்துத் தீர்த்தார்கள். அவர்களுடைய மனைவிமார்கள் அங்கே என்று தெரியாமல் தேடுகிறார்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டேன். எந்த முகாமில் இருக்கிறார்களோ, என்ன கதியானார்கள் என தெரியாது.

அதேபோல் கொழும்பில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை இங்கே நான் குறிப்பிட வேண்டும். செட்டியார் தெரு என்பது கொழும்பு பற்றி தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். நகைக் கடைகளுக்குப் பெயர் பெற்ற இடம். தமிழர்கள், சிலர் இலங்கைத் தமிழர்கள், சிலர் இந்திய வம்சாவழியினராகவந்த இலங்கைபிரஜைகள். சிலர் இந்திய பிரஜைகளாக இருக்கிற தமிழர்கள். ஆனால் அத்தனை பேர்களும் தமிழர்கள். தமிழர்கள் அங்கே நகைக்கடைகளை வைத்து சிறப்பாக தொழில் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். காடையர்கள் அங்கே தாக்கச் சென்றார்கள். அவர்களை இளைஞர்கள் துரத்தியடித்தார்கள். புன்பு இராணுவம் சென்றது. புலிகள் என்று கூறி இளைஞர்கள் ஏழு பேர்களை சுட்டுக்கொன்றது, அவர்களையும் அதேபோல் எரித்தார்கள். இப்படி எத்தனை எத்தனை இடங்களில் எத்தனை எத்தனை பேர்கள் எரிக்கப்பட்டார்களோ, அரசாங்கம் கணக்கு போடுகிறது.

382 பேர்கள் என்று. சென்ற வாரம் சொன்னது 315 என்று. ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் கணக்குத் தொகையே வளர்ந்து வருகிறது. ஆனால் எங்கள் மதிப்பில் அகதிகளாக வந்தவர்கள் கூறுகிற சோகக் கதைகளின் அடிப்படையில், அலசி ஆராய்ந்து புள்ளிவிவரத் துறையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் தயாரித்த ஒரு கணிப்பின் அடிப்படையில் 2000க்கு மேற்பட்டவர்கள், ஒருவேளை 3000 பேர்கள் கிட்டத்தட்ட கொலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். அதற்கு குறைய மாட்டாது. அந்தவிதமான நிலையில் எமது மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். அழிக்கப்பட்ட தமிழர்களின் சொத்து ஏறத்தாழ 800 கோடிக்கு மேல் இருக்கும். அரசாங்கம் 400 கோடி என்று கணக்கு போடுகிறது. ஆனால் அவர்கள் கொழும்பை மாத்திரம், கொழும்பின் சுற்றாடலை மாத்திரம் மதிக்கிறார்கள். ஆனால் சிங்கள நாட்டில் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கிலும் இருந்த தமிழர்களுடைய கடைகள், தொழில் நிலையங்கள் எரித்து அழிக்கப்பட்டன. வீடுகள் முற்றாக சில இடங்களில் தமிழர்களுடைய வீடுகளுடைய கதவு, நிலைகளைப் பெயர்த்துக் கொண்டு லொரியிலே ஏற்றிக்கொண்டு போகின்றார்கள். ஊரடங்குச் சட்டத்தைக் கண்காணிக்கின்ற இராணுவத்தினரும், போலீசாரும் ஜெயவேவா என்று சொல்கிறார்கள். ஜெயவேவா என்றால் வாழ்க அல்லது வெற்றி என்று கருத்து. அப்படிச் சொல்லி விட்டு அவர்கள் போகிறார்கள். இவர்கள் மீண்டும் வந்து ஒரு கல் கூட கட்டியபடி இருக்கவிடாமல் தகர்த்து நொறுக்கி இருக்கின்றார்கள்.

இந்த விதமாகத் தமிழர்களினுடைய சொத்தை அழித்து எங்கள் மக்களை வாழ விடாமல் செய்தார்கள். இந்தச் செய்திகளைக் கேட்ட தமிழகம் குமுறியது, குமுறிக்கொண்டே இருக்கிறது. அது மிக நன்றாகத்

தெரிகிறது. தமிழகம் மாத்திரம் அல்ல; நான் டெல்லி சென்ற பொழுது பார்த்தேன், காஷ்மீர் தொடக்கம் கன்ஸ்யாகுமரி வரைக்கும் பாரதத் துணைக் கண்டம் முழுவதுமே இன்றைக்கு ஈழத் தமிழர்களுடைய நிலைக்காக, அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட துன்பத்திற்காகக் கண்ணீர் வடித்து, இதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியைக் கொண்டிருப்பதை இந்திய பாராளுமன்றத்திலே, லோக்சபை இராஜ்யசபையிலும் நடந்த விவாதங்களில் மாத்திரம் அல்ல; ஆளுங் கட்சித் தலைவர்கள் எதிர்க்கட்சி தலைவர்கள் எல்லோரிடமும் நான் உரையாடிய அளவிலே அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

இவ்வளவு நடைபெற, இராணுவம் இப்படியெல்லாம் செய்யவிட்டுக் கொண்டிருந்த ஆட்சி, கடைசியாக உங்கள் குரல் தமிழகத்தின் குரல், டெல்லி வரைக்கும் எட்டி, பாரதப் பிரதமர் இதையொட்டி தொலைபேசியிலே ஜெயவர்த்தனாவை அழைத்துப் பேசிய பின்பு, இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சரை அங்கு அனுப்பிய அன்றுதான் கொள்ளையடித்தவர் சிலரைச் சுட உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதுவரைக்கும் கொள்ளையடித்தவன் யாரும் சுடப்படவில்லை. கொள்ளையடிப்பதை தடுத்த தமிழன் தான் இராணுவத்தால், போலீசாரால் சுடப்பட்டான் அங்கே நடப்பது ஆட்சியா? காட்டாட்சியா?

இத்தனைக்கும் மத்தியில் இன்னொரு சம்பவத்தை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். பேரவைத் தலைவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நான் இங்கு வருவதற்கு முன் இங்கே தங்கியிருக்கின்ற திரு. தங்கதுரை, குட்டிமணி அவர்களுடைய துணைவியாரையும், குழந்தைகளையும் சென்று பார்த்து அவர்களுக்கு எங்களுடைய ஆறுதலைத் தெரிவித்து விட்டு வந்தேன். வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைக் காரர் ஒருவரை நான் கேட்டேன் இங்கையில் அந்த வெளிக்கடை சிறைச்சாலையிலே 35 தமிழ்க் கைதிகள் முதல் நாள் இரண்டுநாள் கழித்து இன்னும் 18 பேர்களை கொலை செய்தது போன்ற ஒரு சம்பவம் உலகத்திலேயே எங்கேயாவது நடந்திருக்கிறதா என்று. ஒருவர் சொன்னார் இடி அமீன் ஆட்சி செய்த உகண்டாவிலே மாத்திரம் அப்படி நடந்திருக்கிறது என்று கூறினார்கள். வேறு எங்கும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் அரசாங்கம் என்ன கூறுகிறது. அங்கே உள்ள கைதிகள், சிங்ளசுக்கைதிகள் தாக்கிக் கொலை செய்து விட்டார்கள் என்று. சிங்களக் கைதிகளும் சிறைச்சாலையிலே பூட்டப்பட்டிருக்கின்றார்கள், தமிழ்க்கைதிகளும் பூட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். சிங்களக் கைதிகள் அத்தனை பேரும் எப்படி வெளியே வந்தார்கள்? வெளியே வந்தவர்களுடைய கையிலே எப்படி கோடரி, கத்தி, இருப்புப் பாறை, கம்பு போன்ற ஆயுதங்களெல்லாம் கிடைத்தன? அவர்கள் காவலர்களை மேற்கொண்டு, திறப்புகளைப் பிடுங்கி தமிழ்க்கைதிகள் தங்கியிருந்த சிறைச்சாலையைத் திறந்தார்கள் என்று கூறுகிறார்கள்.

அப்படி ஒரு குழப்பம் நடைபெறுகிற நேரத்தில் உபயோகிப்பதற்காக துப்பாக்கிகள் காவலர்கள் கையில் இருக்கிறது. யாரும் துப்பாக்கியைப் பாவித்ததாகக் காணவில்லை. அதற்கு, சிறைச்சாலைக்கு, அண்மையிலேயே ராணுவத்தினர் இருக்கிறார்கள். அந்த ராணுவத்தினர் அழைக்கப்படவில்லை. 55 பேரையும் அந்த காவல் கைதிகள் வெட்டி வதைத்தார்கள். சித்திரவதை செய்து படுகொலை செய்கிற வரைக்கும் யாருமே எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை, அதற்கு அரசாங்கம் பொறுப்பு அல்ல, சிறைச்சாலை அலுவலர்கள் பொறுப்பு அல்ல, இது தவிர்க்க முடியாமல் நடந்துவிட்டது என்று கூறினால் பகுத்தறிவு படைத்தவன் எவனாவது இந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா?

முதன் முறைதான் அப்படி நடந்தது. இரண்டு நாள் கழித்து மீண்டும் தாக்குதல் நடைபெற்றதே, அதை ஏன் தடுக்க முடியவில்லை. ராணுவத்தினர் அழைக்கப்பட்டார்கள். ராணுவத்தினர் கண்ணீர் புகை பிரயோகம் செய்தார்களாம் தமிழ் மக்களைக் கொலை செய்த சிங்கள கைதிகள் மீது. அவர்களுடைய துப்பாக்கியில் கொல்லும் குண்டுகளைப் போட்டுச் சுடமுடியாது. கண்ணீர் புகை குண்டுகளை மாத்திரம் தான் போட்டுச் சுட்டார்கள். ஆனால், இதற்கு மத்தியில், யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலையில் 4 தமிழ் கைதிகள் அங்கேயிருந்து தப்பிக்க முயற்சித்தார்கள். உடனடியாக அந்த நான்கு பேரையும் சிங்கள போலீசார் சுட்டுக்கொன்று விட்டார்கள். தமிழ் மக்கள் 53 பேரை கொலை செய்த சிங்கள கைதிகளுக்கு கண்ணீர்

புகை. தமிழ் கைதி தப்பி ஓட முற்பட்டால் அவனுக்கு துப்பாக்கிவேட்டு, அவன் கொல்லப்பட வேண்டும், இந்த விதமாக மிருகத்தனமாக ஆட்சி நடைபெறுகிறது.

இந்த நேரத்தில் தான் பாரதம் கண் திறந்து இருக்கிறது. உண்மையிலேயே எமது குரல் எங்கே எட்ட வேண்டும் என்று நாம் எவ்வளவு நாள் முயற்சித்தோமோ அங்கே முதல் தடவையாக இப்போது எட்டியிருக்கிறது என்பதை ஒரு அளவு ஆறுதலோடு நான் கூற வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். பாரதப் பிரதமர் அவர்களை நான் இரண்டு தடவை சந்தித்து, ஏறத்தாழ 2 அரை மணி நேரம் எமது நிலையை விளக்கி, அவருடன் உரையாடி, அவருடைய உள்ளத்தை நான் நன்குபுரிந்து இருக்கிறேன். இலங்கை தமிழர்கள் இன்னலைத் துடைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் உறுதியோடு இருக்கிறார்கள் என்பதை திட்டவாட்டமாக நம்புகிறேன். இந்த நேரத்தில் தமிழகத்திலே உள்ள தமிழக முதல்வர். எதிர்க்கட்சித் தலைவர். தமிழகத்திலே உள்ள சகல அரசியல் கட்சிகள் மாத்திரமல்ல, எல்லா தொழிற்சங்கங்களும், நிறுவனங்களும், ஒவ்வொரு தமிழ் மக்களும் எமக்காகக் கண்ணீர்வடித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். உணர்ச்சிப் பிழம்பாக இங்கே யுள்ள மக்கள் விளங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். இந்த உணர்ச்சி எங்கள் கவசம் உங்களுடைய உணர்ச்சி தான். உங்களுடைய ஆதரவுதான். ஆனால் இது செயலாக உருப்பெற வேண்டும்.

இதற்கு செயல் உரு கொடுக்கக்கூடியது இந்திய அரசு, மத்திய அரசுதான். அவர்கள் செயல் உரு கொடுக்க ஆயத்தமாகி இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு உரையாடிய அளவிலே நமக்கு ஒரு விடிவுக் காலம் வந்து கொண்டு இருக்கிறது என்ற ஒரு நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. (கைதட்டல்). இன்றைக்கு இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே அவர்களுடைய அறிக்கை சிலருக்கு கொஞ்சம் நம்பிக்கை இழக்கச் செய்துள்ளது. என்னை இன்னும் கூடிய நம்பிக்கை கொள்ள செய்து இருக்கிறது. (கைதட்டல்) ஏனென்றால் பேச்சு வார்த்தையினால் ஜெயவர்த்தனே பிரச்சனையை தீர்த்து வைப்பார் என்று நாங்கள் 6 வருஷம் நம்பி மோசம் போய்விட்டோம்.

நாங்கள் இதை பாரத பிரதமருக்கும், வெளிநாட்டு அமைச்சருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துச் சொன்னேன். நாங்கள் எங்களுடைய மாநில மாநாட்டிலே இனி அவரோடு பேசுவது இல்லை என்று முடிவு எடுத்தோம்.

ஆனால் இன்று நிலை மாறியிருக்கிறது. காரணம் இலங்கையிலே உள்ள தமிழ் இனத்திற்கும் சிங்கள இனத்திற்கும் இடையிலேயுள்ள இந்தப் பிரச்சனையில் தனக்கு உரிய இடமான நடுவர் இடத்தை ஏற்றுக் கொண்டு செயல்பட இந்தியா முன்வந்து விட்டது. இந்த நிலையில் அவர்களுடைய அழைப்பை ஏற்று நாம் பேச்சுவார்த்தை நடத்த ஆயத்தம் என்று கூறியிருக்கிறோம். நான் கூறிய பின்பு அவர் நமுவப் பார்க்கிறார். அவர் ஒரு வேளை நினைத்திருப்பார். நாங்கள் போகமாட்டோம் என்று. எங்களைப் பொறுத்த வரையில் எங்கள் நிலையிலிருந்து சற்றும் வழுவாது, அதே நேரத்தில் இந்திய அரசின் மூலம் ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்ற பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டு, ஒரு நியாயமான தீர்வை காண இதய சுத்தியோடு முயற்சி செய்வதற்கு நாங்கள் ஆயத்தமாக இருக்கிறோம் என்பதை நான் பகிரங்கமாக, தெட்டத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறேன், இப்போது நிபந்தனை போடுகின்றார் ஜனாதிபதி. நாங்கள் தமிழ் சமூக கோரிக்கையை கைவிட்டுத் தான் பேச்சு வார்த்தைக்கு வர வேண்டும் என்கிறார். நான் அவரை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

சென்ற ஆறு ஆண்டுகளில் எத்தனையோ தடவை. ஏறத்தாழ 31) தடவைகளுக்கு மேலாக அவர்களும் நாங்களும் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறோம். இந்தப் பிரச்சனையைத்தீர்ப்பதற்கு பல விஷயங்களை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த ஆறு வருஷத்திலே எங்களை கேட்டதில்லை, தமிழ் சமூக கோரிக்கையை விட்டு வாருங்கள் என்று.

இன்றைக்கு இந்தியா இதில் மத்தியஸ்தம் செய்ய வந்தவுடன் இதை கைவிட்டால் தான் பேச்சு வார்த்தைக்கு வருவோம் என்று கூறினால் அவர்கள் இதை சமரசமாக தீர்க்க ஆயத்தமாக இல்லை என்று தான் கருதமுடியுமே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

இதில் ஒரு சமரச தீர்வு ஏற்படாவிட்டால் அதற்கு முற்று முழுதாக பொறுப்பாளி இலங்கை அரசே அன்றி நாம் அல்ல என்பதை உலகில் முன்பு நாம் நிலைநாட்ட வேண்டும், இறுதியாக உலக அனுதாபத்தை, உலக நாடுகளுடைய ஆதரவை நாம் திரட்டியாக வேண்டும்.

அதே நேரத்தில் தனது பொறுப்பை ஏற்று, நடுவராக முன் வந்திருக்கிற இந்திய அரசு அவர்கள் இப்படித் தட்டி கழித்தால், இந்திய அரசினுடைய நிலையை உதாசீனம் செய்தால் நிச்சயமாக சும்மா இருக்க மாட்டாது என்பது என்னுடைய உறுதியான நம்பிக்கை (கரவொலி)

இதற்குமேல் இந்த மிக சாவதானமாக அணுக வேண்டிய விஷயத்தைப் பற்றி நான் அதிகம் கூற தேவையில்லை. எங்களைப் பொறுத்தவரை இலங்கைத் தமிழர்களின் வரலாற்றில் இது ஒரு திருப்புமுனை என்று நாங்கள் கருதுறோம். இந்த திருப்புமுனையில் நாம் மிக மிக கவனமாக நடந்து கொள்ளவேண்டும். எங்கள் நாட்டிலே ஒரு பழமொழி உண்டு. “மழைக்கால் இருட்டானாலும் மந்தி கொப்பிழக்கப் பாயாது” என்பது அந்த பழமொழி. இந்த பழமொழி தமிழ் நாட்டில் உண்டோ? தெரியாது. மழைக்கால இருட்டாக இருந்தாலும் மந்தி பாயும் போது தான் பாயவேண்டிய கொப்பை இழக்க மாட்டாது. அதைப் போன்று எந்தவிதமான இருள் சூழ்த்த நிலையிலும் சென்று அடைய வேண்டிய இலக்கை மறக்கமாட்டோம் என்பதை எல்லோருக்கும் நான் உறுதியாக கூறிவைக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

அன்பர்களே, சர்வதேச உறவு என்பது மிகமிக சிக்கலானது. ஆனால் சர்வதேச உறவில் எப்படி செயல்படவேண்டும் என்பதை சிறப்பாக உணர்ந்து, இந்த உலகத்தில் பெரிய ராஜதந்திரியாக நமது பாரதபிரதமர் விளங்குகிறார் என்பதை நாங்கள் நன்றாக அறிந்திருக்கிறோம். ஆனபடியினால் எனக்கு ஒரு புது நம்பிக்கை உண்டு. எங்களுக்கு ஒரு புது நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் அதே

நேரத்தில்நான் ஒன்றைக் கூறுவேன். இந்திய அரசு செயல்படுவதாக இருந்தாலும் தமிழ் மக்கள் தான் உந்து சக்தியாக இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நீங்கள் பலத்தைக்கொடுக்க வேண்டும்.

எனவே தமிழகத்திலே தமிழ் பெரியோர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள் மத்தியில் நான் முதல் தடவையாக உரையாற்றுகிற இந்த நேரத்திலே, எமக்காக நீங்கள் எல்லோரும் கட்சி பேதம் கடந்து ஒரு தமிழன் தமிழர்காகவே உயிர் வாழ்கின்றாள். உயிர் வாழ்வான், தமிழர்க்கே தனை ஈகின்றான். 'பாரதிதாசன்' கூறியதைப் போல, தமிழர் அத்தனைபேரும், 'பொங்கு தமிழர்க்கு இன்னல் விளைத்தால் சங்காரம் நிஜமென்று சங்கே முழங்கு' என்று அந்தப் புரட்சிக் கவிஞன் கூறியதைப் போல், பொங்கி எழுந்தால் இந்துமா கடல் அல்ல. ஏழு கடல்களையும் வெல்லுமாம் அந்த ஆண்மை, திறமை எமக்கு உண்டு. ஆனபடியால், நான் ஒரு புது நம்பிக்கை, புது தெம்போடு இத்தனை வேதனைகளுக்கு மத்தியில், எமது மக்கள்பட்ட துன்பத்தைப் பார்த்து, துவண்டு போயிருக்கும் இந்த நேரத்திலும், தேறுதலைப் பெற்று உங்கள் முன்னால் நிற்க்கின்றேன். இதற்கு வழி வகுத்த பெரியோர்களுக்கு, தமிழகத்து அரசியல் தலைவர்களுக்கு, இரத்தபாச உணர்வோடு செயல்பட்ட தமிழ் இனத்தவர்கள் அத்தனை பேருக்கும், ஈழத்தமிழ் மக்கள் சார்பிலே நன்றியைத் தெரிவித்து நெருக்கடி மிக்க இந்த நேரத்தில் இந்திய அரசினுடைய செயல்பாட்டுக்கு உறுதுணையாக பலமாக நாம் எல்லோரும் செயல்படுவோம். ஈழத் தமிழர்கள் மத்தியிலும் ஒற்றுமை எப்படி தேவையோ, அதே போல தமிழக மக்கள் மத்தியிலும் இந்தக் கட்டத்தில் உறுதியான ஒற்றுமை தேவை. நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு, வெள்ளம் போல தமிழர் கூட்டம் உள்ளத்தால் ஒருவரே மற்று, உடலினால் பலராக காண்பர் என்று ஒரு நிலையை எய்தினால் நமக்கு வெற்றி நிச்சயம், நாம் சுதந்திர தமிழ் ஈழத்தைக் கண்டே தீருவோம் என்று கூறி விடைபெறுகிறேன்.

